

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

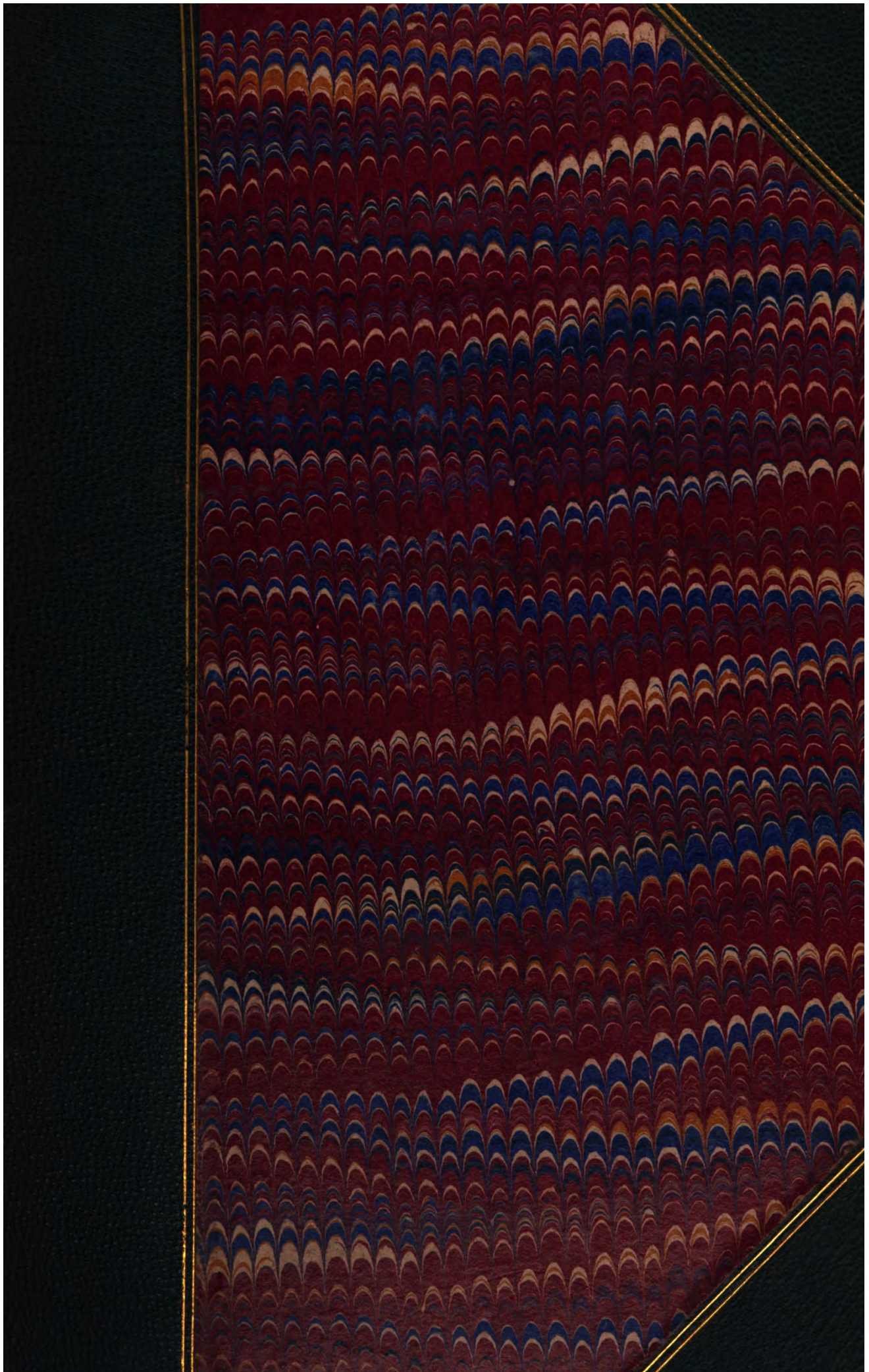
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

~~107. 14.~~

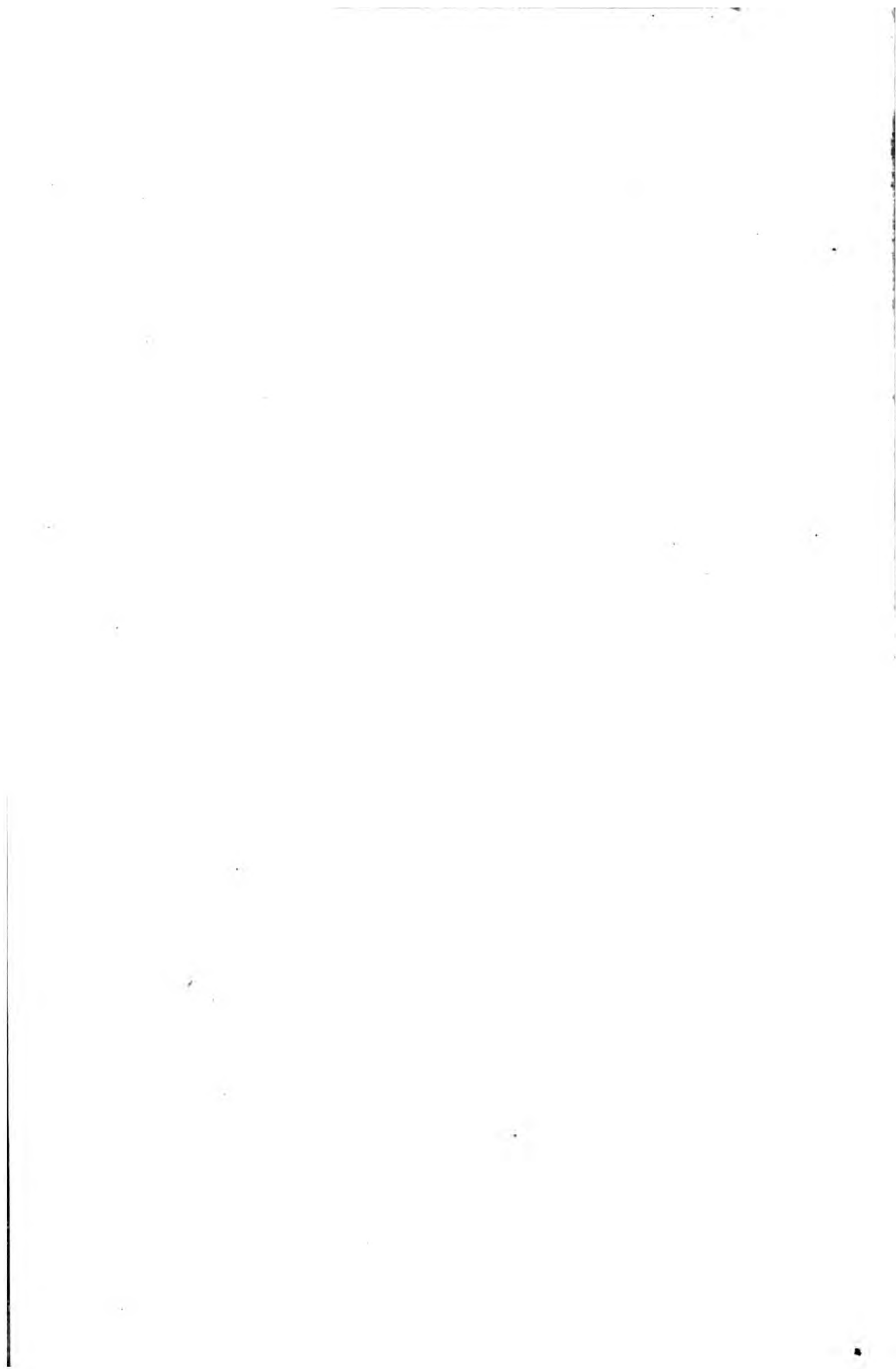
122 f 20

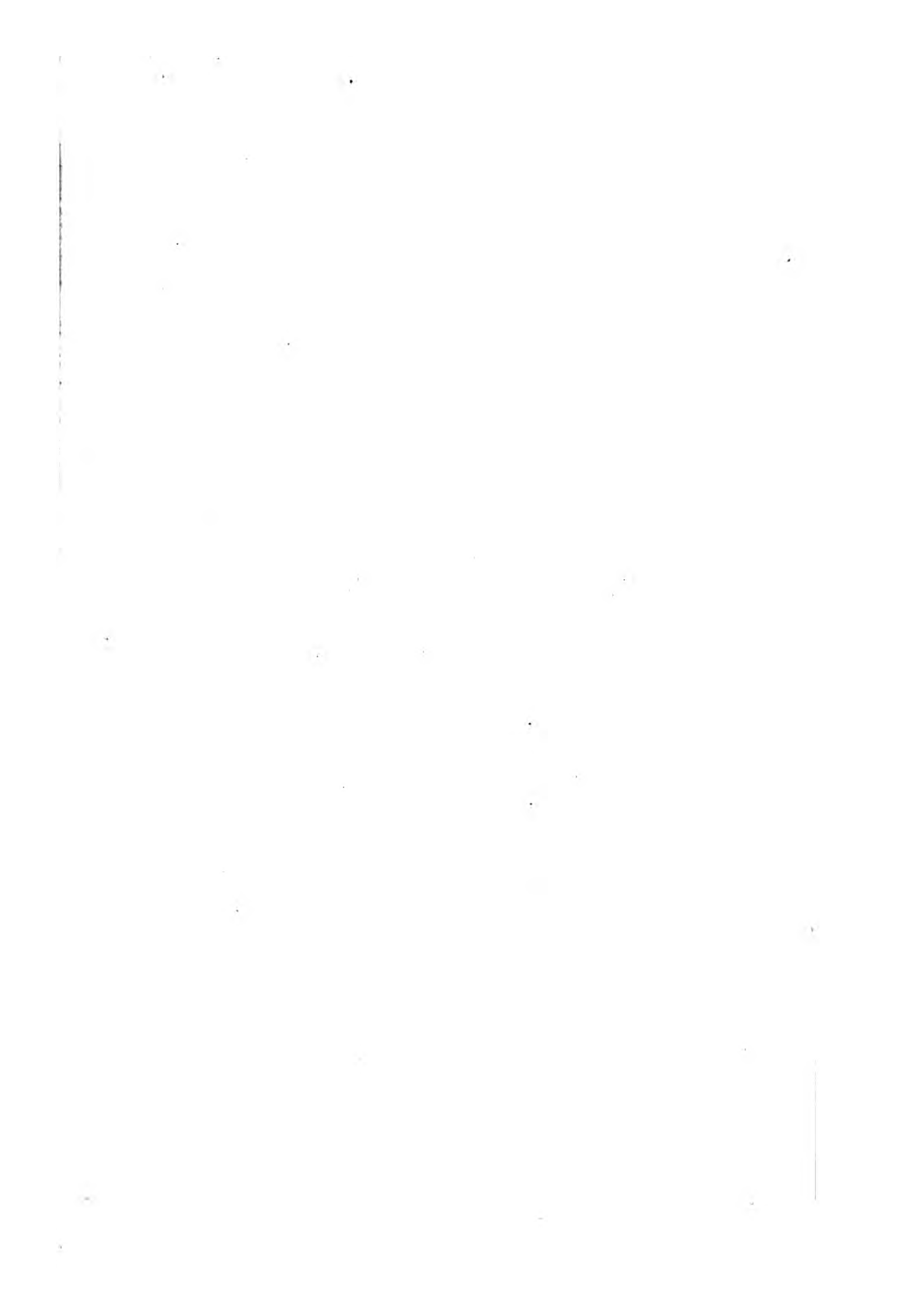

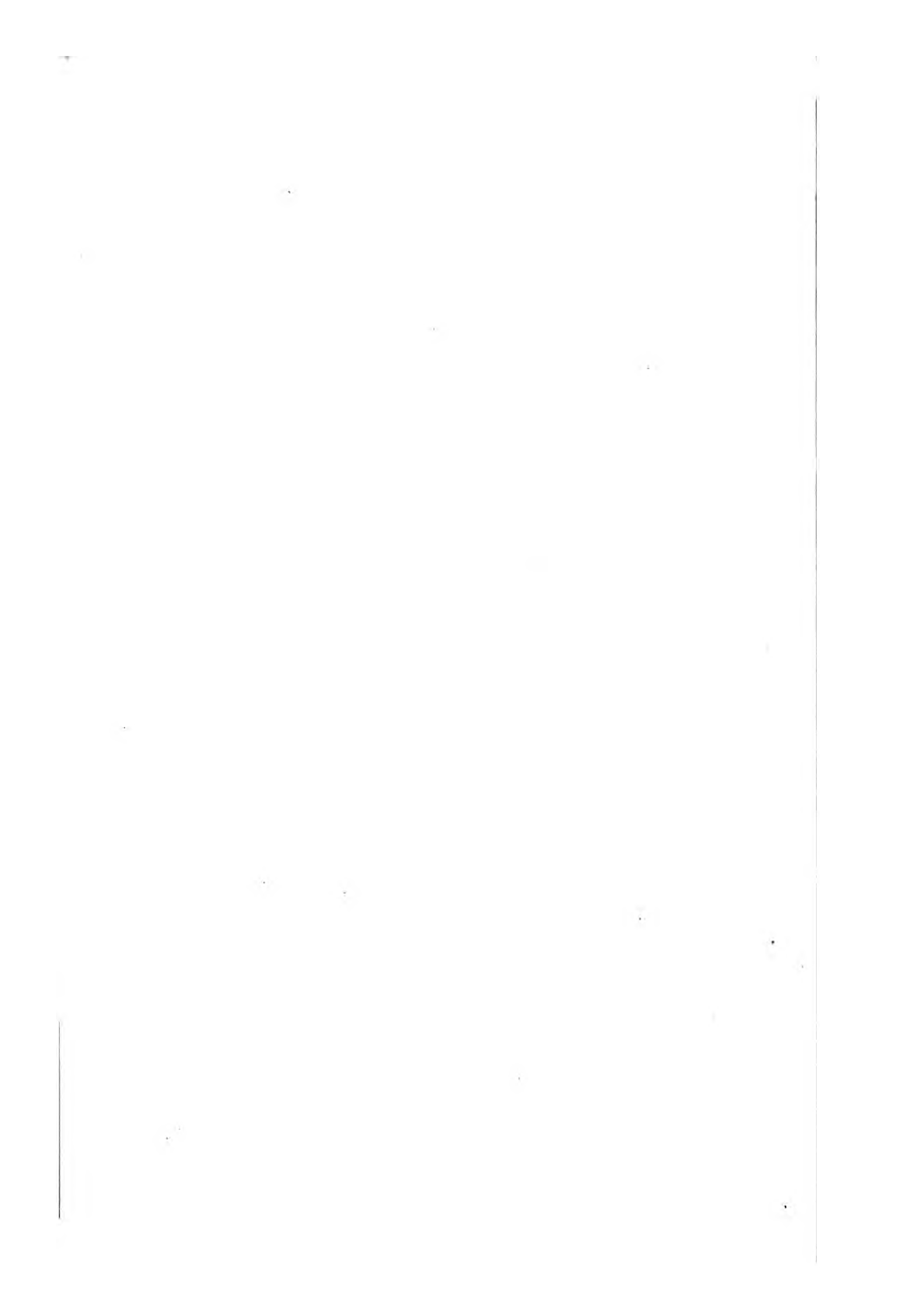

CARL WILHELM BÖTTIGERS

SAMLADE SKRIFTER.

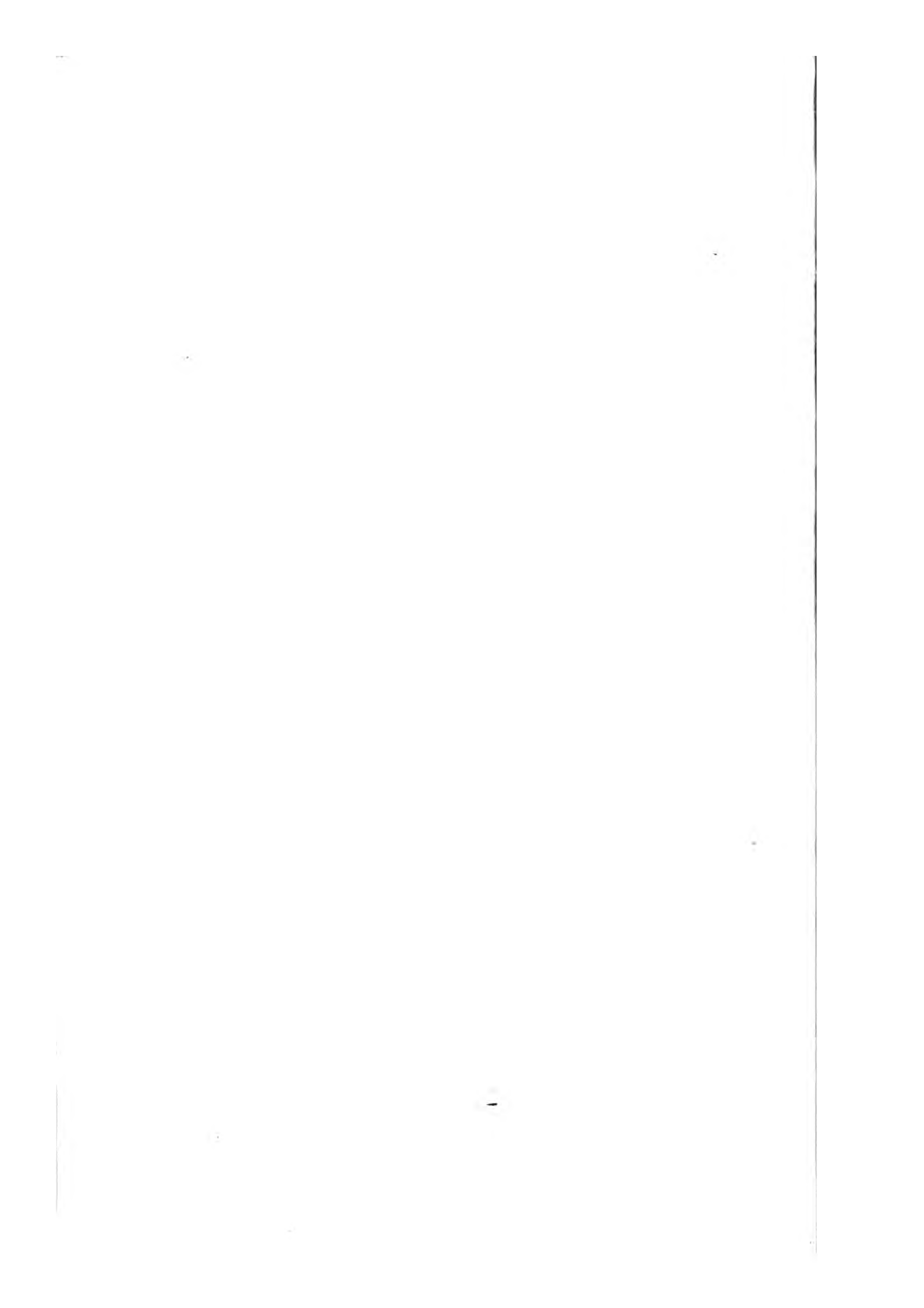
· ANDRA BANDET.

STOCKHOLM, 1857.

P. A. NORSTEDT & SÖNER,
Kongl. Boktryckare.

INNEHÅLL.

Strödda Dikter. III. *Romanser, visor, lyriska idyller.*

Till min lyra	sid.	1.
Mars-snö	»	3.
Haglen	»	5.
Källa och sol	»	7.
Dagen	»	8.
I flykten	»	9.
Stjernorna	»	11.
Springbrunnen	»	13.
Vattnet och elden	»	14.
Tonernas afsked	»	16.
Hjortparet	»	17.
Fågeln i november	»	19.
Soldat-enkan	»	21.
Sågqvarnen	»	24.
Lejonbruden	»	25.
Färjekarlen	»	29.
Trädgårdsflickan	»	31.
Gossen vid qvarnen	»	33.
Enslingen	»	35.
Natalias harpa	»	37.
Skattgräfvärskan — målarinna	»	38.
Hyddan vid hafvet	»	39.
Vinterrodnaden	»	40.
Fjäriln i kyrkan	»	—
Minnets blick	»	41.
Nionde paradiset	»	—
Känslan	»	42.
Det lyckliga hemmet	»	44.
Förbi och framåt	»	45.
Vinterqvällen	»	46.
Väderstrecken	»	48.
Till en åldrande vän	»	50.
Glädjen	»	52.
Qväll och frid	»	53.
Gudstjensten	»	54.
Sjömannens ros	»	57.
Den gamle skrifvaren	»	59.
Vexlande intryck	»	60.
Den första lärkan	»	61.
Dejans visa	»	62.
Skjuts-gossen	»	64.
Återbud till stormen	»	66.
På vägen	»	67.
Vår	»	68.

De första blommorna	sid.	69.
Lärkan och papegojan	»	74.
Sippans lif	»	76.
Bergvisa	»	78.
Blomman under snön	»	79.
Rosens bekännelse	»	81.
Flyktingen	»	82.
Sken och ljus	»	83.
Söderländskan i nordn	»	84.
Död och lif	»	86.
Allt vaxlar	»	88.
Ändå	»	90.
Sambandet	»	92.
Frid	»	94.
På min graf	»	95.
Den unga bruden	»	97.
Det unga paret	»	99.
Brud och brudgum	»	102.
Vikingens farväl	»	104.
Afsked till hemmet	»	105.
Emmas stjerna	»	107.
Den lille brodern	»	109.
De två systrarne	»	112.
Härjning och behåll	»	116.
Båtfärden	»	119.
Naturtankar	»	122.
Till min sångmö	»	123.

Strödda dikter. IV. *Erotiska ämnen.*

Fantasi	»	127.
Fria valet	»	129.
En gammal historia	»	130.
Syner	»	132.
Silvio och Laura	»	133.
Den obemärkta	»	134.
Lindens sång i vårnatten	»	135.
Stjernans svar	»	137.
Silvios natt	»	138.
Vårmorgonen	»	139.
Majvisa	»	141.
Sommarhelsning	»	144.
I gryningen	»	145.
I skymningen	»	147.
Glädjen och Laura	»	148.
Blommornas sorg	»	149.
Dufvoposten	»	150.
Till aftonvinden	»	151.
I afskedets stund	»	152.
Vinterdröm	»	153.
Laura-bilder	»	154.
Till Laura	»	157.
Björken vid landsvägen	»	159.
Silvio till Laura	»	160.
Ur Silvios dagbok	»	161.
Laura, och dock ej hon	»	162.

Silvios höstsång	sid. 163.
Silvios sista önskan	» 165.
Öfver en tafla	» 166.
Silvios dödssång	» 169.
Förbi	» 170.
Lauras hem	» 171.
Silvio i skogen	» 174.
Silvio på Lauras graf	» 175.
Furien och engeln	» 178.
Sent, men evigt	» 179.
Hvem?	» 180.
Hvitt och rödt	» 181.
Bra som det är	» 182.

Strödda dikter. V. *Bilder af hädangångna.*

Magnus Brahe	» 185.
Esaias Tegnér	» 187.
Göran Wahlenberg	» 190.
Samuel Grubbe	» 193.
Carl Thomas Järta	» 196.
Carl Fredrik Rappe	» 199.
Gustaf Nibelius	» 201.
Sven Peter Leffler	» 203.
Gustaf Seb. Leijonhufvud	» 205.
Gustaf v. Düben	» 207.
Nils Brahe	» 209.
Per Niklas Ekman	» 211.
Gustava v. Geijerstam	» 213.
Charlotte Gyllenbåt	» 215.
Disa Esaida Rappe	» 217.
Aurora W. Brahe	» 221.
Anna Maria Tegnér	» 224.
Augusta Böttiger	» 228.
Constance Mörner	» 231.
Gerda Rappe	» 234.
Till makarne på Jordberga	» 236.
Till Israel Hwasser	» 237.

Strödda dikter. VI. *Religiösa ämnen.*

Vid en dags slut	» 241.
Bön och kärlek	» 242.
När åskan går	» 244.
Bön under allmän farsot	» 245.
Död och odödlighet	» 247.
Det högre lugnet	» 249.
En lidandes bön	» 251.
Om Gud så vill	» 252.
Bönestunden	» 253.
Den ende vännen	» 255.
Vid tvenne systrars konfirmation	» 258.
Aftonbön	» 259.
Makars aftonbön	» 260.
Vid ett dödsläger	» 262.
Bön i ett sorgehus	» 263.

På en grafplats	sid. 265.
Enkans bön	» 266.
De faderlösas bön	» 268.
Ett barns aftonbön	» 269.
Morgon och qväll	» 271.
Aftonpsalm	» 273.
Först och sist	» 275.
Före en nattvardsgång	» 276.
Jesus i templet	» 278.
Tillflygt	» 280.
Englavården	» 281.
Den eviges bild	» 283.
Själens hem	» 285.
Sjuklingens aftonsuck	» 286.
Bön vid en sjukbädd	» 287.
Från farmor med en bibel	» 288.
För nattvards-ungdom	» 289.
Vid H. K. H. Prinsessan Eugénies konfirmation	» 291.
De unga vid altaret	» 293.
Vid en ung väns graf	» 295.
Slutsång	» 296.

Rättelse.

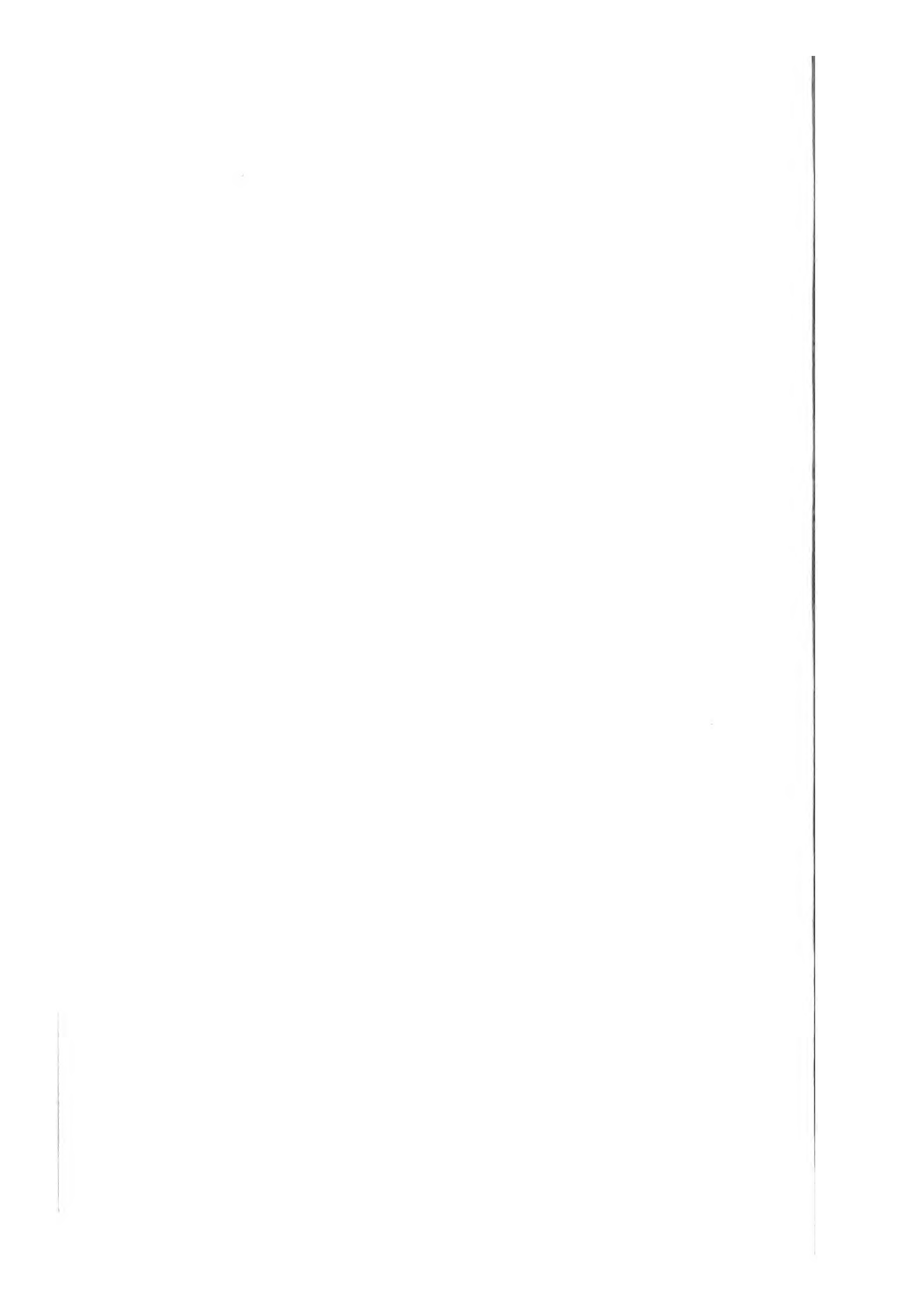
Sid. 109 raden 12 står i några exemplar *hvar* läs *var*

STRÖDDA DIKTER.

III.

ROMANSER. VISOR. LYRISKA IDYLLER.

TILL MIN LYRA.

Jag mins, när jag som gosse begret min faders död
Och lärde nödens bittra frukt att smaka,
Och satt uti mitt vindsrum, vid nattlig lampas glöd,
Att för den dag, som än ej grydde, vaka.

Då kom mitt blod i brand,

Dig tog jag i min hand,

Och du mig sakta förde till drömmens sköna land,
Från det jag aldrig se'n kom rätt tillbaka.

Jag mins, när jag som yngling flög ut ur boet fri,
För tidigt skild från moderliga härden,
Och snart med såradt hjerta, och pilen qvar deri,
Begaf mig ut på tusenmila färden.

Bland faror och försåt

Jag trädde an min stråt;

På haf och öfver alper hvem följde nu mig åt?

Hvem, om ej ensam du, i vida verlden?

Jag mins hur ofta sedan du eldat mannens bröst
Till toner mera lefvande och klara:
Du var hans tankes spegel, du var hans känslors röst,
Hans inre stämning visste du bevara.
    Vid hvarje slag du slog
    En sorg inom mig dog,
Du gaf åt anden vingar, och sjelf du vingar tog
Att upp med den till nya rymder fara.

Än klingen J inom mig, J ljud af harmoni!
Jag hör er glad, jag helsar er välkomna.
Du kära, kära lyra! När lifvet är förbi,
Då, men ej förr, må dina strängar domna.
    Du från min barndoms vår
    Har följt mig, år från år,
Du gladde lifvets timmar och, när den sista slår,
Med dig i famnen vill jag roligt somna.

MARS-SNÖN.

Se, flingorna flyga! Se, hur de ha brådt!
Hvad yrande glädje dem dårar!
Ack! Se'n de mot marken sin hvila ha fått,
Och se'n några nätter och dagar förgått,
De smälta dock alla till tårar.

I solen de skimra, men solen dem tär,
Hon mördar dem, när hon dem funnit.
Man smeker dem ömsom och trampar dem här;
De kastas som bollar i rymden, och när
Man söker dem, ha de försvunnit.

Se, flingorna flyga i yrande fröjd,
De ännu ej veta sitt öde.
Den ena skall stadna på tinnarnas höjd,
Den andra skall lägga sig tålig och nöjd
På mullen, som täcker de döde.

Den ena skall dö mot en rodnande kind,
Der rosornas eld den förbränner:
Den andra skall föras af lekande vind
Till blottade hjessan på tiggarn, som blind
Dess svalka ej skönjer, men känner.

Den ena skall spetsas på barr af en tall,
Den andra sig rädda hos ljungen. —
Jag ser deras flygt och jag ser deras fall,
Jag dröjer härute, fast dagen är kall;
Hvar enda skall blifva besjungen.

Hvar enda? Nej nya, hvar enda minut,
De vintriga fjärilar leka.
Hvar finna för alla en fristad till slut?
Ur himmelens fönster de jagades ut,
Och därför de äro så bleka.

Så irra de nu mellan himmel och jord
Och veta ej rätt hvart de höra.
Vi se dessa luftiga väsen i nord,
Men att de ock hviska ett gripande ord,
Det hör endast skaldernas öra:

"J ädlare väsen, dem solen förtär!
Visst blifva här stunderna korta.
J kommen ur skyn, och man trampar er här:
J irren, J skimren, J smälten, och när
Man söker er, ären J borta."

HAGLEN.
—

Åt menskornas brott när en tårarnas gärd
De saliga offra, vi falla.
Vi heta begynna vår stupande färd,
Men alltsom vi nalkas den syndiga verld,
Vi stelna af skräck och bli kalla.

Då skockas vi hop till en ljungande sky,
Med straffet mot brottslingen väpnad.
Vi blifva till kulor så tunga som bly;
Och ser man oss komma, man kan icke fly,
Man kan icke skyla sin häpnad.

Vi störta med makt ur den hämnande höjd
Och qväfva de grönskande hoppen:
Vi bräcka som glas hvarje växande fröjd,
All skörden för oss ligger sargad och böjd,
Och bruten den blommande knoppen.

Vi komma med blix och med mörker jemväl,
Vi komma som frostiga pilar
Och skjuta allt förstfödt på marken ihjäl,
Och borra oss djupt in i landtmannens själ
Med hvassa och skärande ilar.

DAGEN.

Det var morgon. Klara lågo sunden
Som en spegel. Fåglarna i lunden
Sjöngo gladt. — Jag bad i morgonstunden:
Kärlek, kom, O kom!

Det blef middag. Vinden drog ej anden,
Fågeln stum såg blomman dö i sanden
Utaf törst. — Jag bad i middagsbranden:
Hopp, försvinn, försvinn!

Det blir afton. Svalkan ljuf sig breder
Kring mitt hjerta. Solen har gått neder,
Men till vesterns purpursky jag beder:
Minne, dröj, O dröj!

I FLYKTEN.

När jag mot djupet såg,
Flydde der våg på våg;
Såg jag mot höjden opp,
Sky efter sky der lopp;
När jag mot grafven ser,
Vän efter vän steg ner.
Ser jag på tidens fart,
År efter år gå snart.
Allt är på flykten här:
Säg då, hvar målet är!

Skyn sig till vågen slöt,
Löstes i hafvets sköt.
Grafven dig ger igen
Blommande ros och vän.
Den du en *dag* begret
Lefver en evighet.
Stupande år på år
Der stå i evig vår;
Dit är det som de fly
Vänner och våg och sky.

Solen — så är mitt hopp —
Solen dem samlar opp:
Droppar ur moln och haf,
Skuggor ur tid och graf.

Rinnande våg, så fly!
Skynda, du skrämda sky!
Hasten, J snabba år!
Ingen skall se ert spår.
Vänner! blott ett jag ber:
Låt mig gå före er!

STJERNORNA.

Den evige har många hus;
Vill der du blifva gäst?
När jorden släcker *sina* ljus,
Då lysa *vi* som bäst.

Du ser oss ej? Har natt dig söft,
Fördrar du ej vårt sken?
Du hör oss ej? Är örat döft
För himlen allare'n?

Men kring vår axel i det blå
Vi svänga gladt omkring,
Och skrida fram vår väg ändå
I samma gyllne ring.

Vi kunne aldrig trötta bli,
Hur länge än vi gått:
Otaligt många äro vi
Och rymmas likväl godt.

Du hör ej kif, du hör ej rop
Från oss. Vi stilla gå,
Och aldrig än vi stött ihop,
Hur tätt hvarann vi nå.

Allt evigt går så tyst sin gång,
Man anar ej hur rik!
Men sjelfva färden är en sång,
Dess väsen är musik.

Det rör sig, och det rör sig fritt,
I morgon som i dag:
Dess frihet går som tanken vidt
Och lyder dock sin lag.

Den evige har många hus;
I ett du re'n är gäst.
Välj redan här i frid, i ljus,
Den gång, som är dig bäst!

Ej bättre fins än den dig ges,
Följ den och fyll ditt rum,
Fast ej dess inre strålar ses,
Förr'n dagens blick är skum.

Se upp till oss, vill du ditt lif
Att lefva rätt förstå,
Och hvad du än ej är, så blif!
Hvad du ej hunnit, nå!

För högt är intet, ej ens vi;
Tänd dig vid våra bloss!
Och lyss till sferers harmoni,
Så kommer du till oss.

SPRINGBRUNNEN.

Vattenstrålen stiger djerf och präktig
Upp mot skyn i tusen färgers brytning,
Och hvar droppe är ett ljusets prisma;
Men han faller åter, som i vanmakt,
Och hans droppar, re'n i fallet Brustna,
Suger jorden i sitt tysta sköte.

Har du sett en ynglings ljusa sträfvän,
Full af eld och hopp, och har du sedan
Stått invid den graf, som — ack! så plötsligt —
Sög i sig hans solbeglänsta tårar?

Vattenstrålen hinner ej mot himlen;
Men ur marken, som hans safter lifva,
Skjuter gräset opp, och midt i gräset
Står en ros, som håller blicken stadigt
Vänd emot den sol, som log i honom.

VATNET OCH ELDEN.

Se, vattnet förrinner i strömmande ån,
Det glittrar i solen, det faller med dån,
Det har aldrig bidat och stannat.
Det hastar förbi både kullar och trån:
Hvar våg har så brådtom och vet ej hvarthän,
Men ett lemnar rum för ett annat.

Se, elden förbrinner på fladdrande härd.
Hur brådt har ej den att bli fattad och tård
Af lockande, glupande flamman!
De spillror ur skogen hur äflas de än
Att gnistra, att spraka, att brinna, och se'n
Till aska de bli allesamman.

O säg mig, du eld, och du bölja, O säg,
Hvart ilar det flyende lifvet sin väg
Mer snabbt än båd' vatten och låga?
Det rinner, men säg, O hvart rinner det ut?
Det brinner, men bränslet när tager det slut?
Det kolnar midtunder min fråga.

Än stirrar jag ned i den strömmande å:
Jag slägten sett komma, jag slägten sett gå,
Det första skall vänta det sista.
Brinn fort i min spis, O du fladdrande ved!
Till aska, som du, när ock vi falla ned,
Skall hemligt än lefva en gnista.

TONERNAS AFSKED.

Unga svanen simmar, glad i hågen,
Mellan vassen ut på silfvervågen.
Ingen vindfläkt krusar flodens spegel,
Han vill pröfva sina hvita segel.

Men i solens glöd på heta sanden
Bidar modren, varnande, vid stranden:
"Simma ej för långt! Lätt tröttas vingen,
Och på böljans djup dig räddar ingen."

Längre dock, allt längre ut han simmar.
Redan qvällens guld på vattnen glimmar:
"O kom åter! På den vida bölja
Knapt kan ögat mer ditt segel följa."

Och hon väntar, sörjande i hågen.
Hör! då komma toner öfver vågen.
Afsked klinga de. — På flodens spegel
Ses ej mera svanens hvita segel.

HJORTPARET.

Hejsan, hör ur skogens lundar
Jägarpipor, skall af hundar!
Rikt det byte är, som stundar,
Par af hjortar man drifvit opp.

Re'n ett skott har träffat hinden;
Hjorten nu förföljs. Som vinden
Denne flyr. O skynda, hinn den,
Raske jägare, om du kan!

Död vid källan hinden hvilar;
Hjorten vet det ej. Af pilar
Tyngd är bringan; men han ilar
Rastlös, sökande hindens spår.

Stolt sig hornens grenar skaka.
Framåt! Ej en blick tillbaka.
Framåt! Blott sin hind, sin maka,
Söker flämtande skogens son.

Källan syns. Af törst han brinner,
Ger sig dock ej ro, men finner
Vid dess brädd sin hind. Det rinner
    Ån ur styckade hjertat blod.

Och han flyr ej mer som vinden,
Sjunker långsamt ner hos hinden. —
Ladda kulan fort! Skjut in den
    Djupt, O jägare, i hans bröst!

FÅGELN I NOVEMBER.

Hör jag rätt? Ur djupa furuskogen
Komma toner. Tyst! Jag ser dig nu,
Skogens lilla skald, som blef oss trogen!
Skyld af granens qvist der sitter du.

Säg mig, hvarför, när de andra foro,
Har bland tall och gran du glömt dig kvar?
Tärs ditt bröst af någon hemlig oro,
Monn' en vän i nordanskog du har?

Matt du sjunger. Kanske är du sårad,
Vill, men kan ej, fly från nordens höst:
Kanske är din vinge genombårad,
Sitter kanske pilen i ditt bröst?

Eller — dock, hur dermed än må vara,
Sjung, du lilla, sjung, ack sjung igen!
Flydd långt bort är dina vänners skara;
Du är ensam. Tag mig till din vän!

Snart det faller snö i stora flockar,
Intet grönt du får att hvila på,
Granen sjelf får snö i sina lockar,
Vingen stelnar. Säg, hur går det då?

Tills den långa vintern är förgången,
Arma främling, skall du härda ut?
Dör ej mellan is och drifvor sången?
Fryser den ej äfven bort till slut?

Nej, — hvar dag i vinter skall du spela
Gladt för mig, när jag åt skogen går.
Frost och dimmor låt oss troget dela
Och till söder följas åt i vår!

SOLDAT-ENKAN.

Fem faderlösa sitta
I stugans mörka vrå:
Mot frusna rutan titta
De ängsligt då och då.
På glesa dörrn de glänta:
Hu! hvilken storm der ljud!
De på sin moder vänta,
De vänta på sitt bröd.

Och snön i vilda flockar
Slår yr mot stugans knut:
Den såsom moln sig skockar,
Den blir som berg till slut.
Hos barnen i den sena,
Den hemska vinternatt
Den bistra köld allena
Med bleka hungern satt.

Men modren böner sänder
För sina arma fem,
Och re'n hon hemåt vänder
Med brödet köpt åt dem.

Hon bär så gladt sin börda,
Mins läran, som hon fått,
Att Herrans vägar vörda
I både ondt och godt.

Nu stormen sig förvärrar,
Men hon går modigt på,
Och yrsnö vägen spärrar,
Men hon går fram ändå.
Af ilens makt omsider
Hon kastas som ett flarn,
Men tappert än hon strider
För sina arma barn.

Dock — ingen stjerna visar
Hvar stugan ligger gömd,
Och hennes kropp sig isar,
Och hennes kraft är tömd.
Från foten upp till randen
Af hjessan, är hon snö:
Hon drager ännu anden,
Men — endast för att dö.

Så blef hon andra dagen,
När plogen skar sig dit,
Fram ur sitt kummel dragen,
Men svept och kall och hvit.

Hvem såg ej der med smärta
I doket henne stå,
Med brödet vid sitt hjerta
Och handen tryckt derpå?

Så kärleken kan lifva
Och stelna samma blod.
Hjeltinnan i sin drifva
Är sjelf sin ärestod.
Men de, som henne vänta
Till stugan i sin nöd,
De stå ännu och glänta
På dörren — efter bröd.

SÅGQVARNEN.
— — —

I dalens djup jag ofta står,
Der vattnet forsar, hjulet går,
Och blanka sågen klyfver varm
De veka trädens barm.

Nyss jag en stackars fura såg,
Som fången under jernet låg,
Och breda fåror skar dess knif
Sig genom furans lif.

En suck bröt fram ur hennes bröst,
På en gång fick hon som en röst,
Och sade: "vandrare! du må
Här stadna och se på!

Mitt sår ej blöder, men det bräns.
För din skull all dess sveda käns:
En bädd åt dig på stilla ort
Skall vara färdig fort."

Och vattenhjulet gick och gick,
Jag stod der än med tankfull blick;
Då föllo fyra bräder ner, —
Och hjulet gick ej mer.

— — — — —

LEJONBRUDEN.*

Lejonvaktarns unga dotter
Skall i denna qväll stå brud.
Ren, som snön, är hennes oskuld,
Hvit, som den, är hennes skrud.
Krans af myrten redan växer
Ur de svarta lockars natt,
Och på kinden växa rosor,
Färgade i dag helt matt.

Tyst och tankfull bruden väntar,
Gästerna ej kommit än.
Ännu har hon tid att taga
Afsked af sin "barndomsvän,"
Så hon nämna plär ett lejon,
Kung bland fadrens vilda djur:
Nu med krans och skrud och smycken
In hon stiger i dess bur.

Skogens konung, vild mot andra,
Städse blid mot henne var;
Han har lekt med henne ofta
Uti begges barndomsdar.
Spak och lydig nu han faller
För sin herrskarinnas fot,
Tar, med skymt af menskoglädje,
Hennes smekningar emot.

---

* Fri efterbildning.

Och med from, förståndig uppsyn
Lejonet på henne ser,
Tyckes ana, hvad hon tänker;
Men hon smeker det allt mer.
Sig en suck ur hennes hjerta,
Sig en tår ur ögat stjal,
När, med rörd och bruten stämman,
Så hon hviskar sitt farväl:

"Skiljas måste vi, du trogne!
Aldrig blir det mer, som nu,
Aldrig mer, som när vi fordom
Voro barn, båd' jag och du.
Ack! hur fort den tiden flydde!
Snart, en vuxen mö, jag såg
Fordna lejonungen yfvigt
Skaka manens gyllne våg.

Lätt var sinnet hos oss begge,
Gamle trogne lekkamrat!
Intet visste vi om kärlek,
Intet visste vi om hat.
Nu min brudgum re'n är kommen,
Skall i afton ha min hand;
Krona bär jag, — men får lyda,
Men får lemna hem och land.

Icke att jag honom älskar,
Icke att han älskar mig,
Att han rik och skön mig funnit,
Derför tar han mig med sig.

Hvarför skakar du din hjessa?
Vredgas ej! var lugn, som jag!
Jag, som du, får mina bojor.
Det är nu min bröllopsdag.

Tyst! man ropar. Allt är färdigt,
Sista gästen kommit nyss.
Så farväl!" — På lejonpannan
Trycker hon sin afskedskyss.
Se, då rusar vild, obändig,
Upp mot henne skogens kung,
Och på veka liljeskuldran
Trycker han sin ram så tung.

Ej ett steg! hon får ej vika.
Han har samlat all sin makt,
Och vid porten af sin jernbur
Ställer han sig sjelf på vakt.
Bruden ber, befäller, hotar,
Hon förgäfves ber på nytt:
Till despot är hennes älskling,
Lejonet till tiger bytt.

Och med ens, att jorden darrar,
Det förfärligt ryter till.
Flickans brudgum står vid gallret,
Han en bössa hämta vill;
"Jag dig skjuter ner" — han ropar,
Bössan i sin hand han får,
Laddar den; men kloka djuret
Dödens hotelse förstår.

Fradgande af vrede, rasar
Det inom sin trånga bur,
Vill sitt sköna rof försvara,
Vill, men kan ej, vet ej, hur. —
Plötsligt vänder det mot henne
Nu sin skarpa tand, — O Gud!
Och hon sargas, slits i stycken,
Myrtenkrönt ännu som brud.

Sansadt, lejonet sig ångrar.
Slutet, tyst, med krossadt mod,
Lägger det sig ner hos offret,
Badar manen i dess blod.
Så det ligger, tills en kula
Man i luften hvina hör;
Lejonet, i hjertat träffadt,
Tycks ha väntat den — och dör.

FÄRJEKARLEN.
—

I sjutton år låg min boning vid strand,
Men sjelf har jag lefvat på vågen den blå:
Att hjälpa den ena och andra i land
Jag måste väl ut, fast böljorna gå
Uti qvällen.

Jag sår inga tegar, jag skär ingen skörd,
Men plöjer med åran det klippiga sund:
När färjan ur stormen är lyckligen förd,
Jag glad går till stugan, att hvila en stund
Uti qvällen.

Rop höras på nytt. Väl är mörkt ut på sjön,
Men hurtigt jag gungar på djupen igen.
Mor ber vid sin spinnrock en brinnande bön,
Ock lägger nytt bränsle på spiselden se'n
Uti qvällen.

Der borta jag är lika mycket som här,
Men länge der heller ej dröja jag får.
Min egen strand är dock mest mig kär,
Och bäst jag trifs, der min hydda står,
Uti qvällen.

Så fly mina dagar. Min färd är ej lång,
Och alltid densamma i år som i fjol;
Men ungt är mitt mod, fast jag sett mången gång,
Hur vågorna släcka den stupande sol
Uti qvällen.

Och när jag tillsist blir gammal och grå,
Och årorna sjunka ur domnande hand,
Så kommer väl bättre färjeman då
Och hjälper mig öfver till andra strand
Uti qvällen.

TRÄDGÅRDSFLICKAN.

Blomman är min vän,
Svek mig aldrig än,
Oskuld bor i hennes öga.
Blommor tusen slag,
Nya med hvar dag,
Dricka ljus utur det höga.
Som en äldre syster vårdar jag dem ömt,
Solen glömmer dem, men jag dem aldrig glömt.
Blomman är min vän,
Svek mig aldrig än,
Oskuld bor i hennes öga.

Lilla blomma blå!
Vakna opp, hör på!
Lärkan slår de ljufva slagen.
Lilla blomma röd!
Är du redan död?
Det för bitti är på dagen.
Än står solen vänlig öfver dal och sjö,
Låt den först gå ner, och sedan kan du dö.
Lilla blomma blå!
Vakna opp, hör på!
Lärkan slår de ljufva slagen.

Sjelf en blomma, jag
Vissnar ock en dag,
Det går mig, som eder andra.
Vårens dar förgå,
Kort är min också,
Låt oss älska då hvarandra!
Svarta natten mulen kommer med sin blund,
Glada låt oss blomma än en liten stund!
Sjelf en blomma, jag
Vissnar ock en dag,
Det går mig, som eder andra.

GOSSEN VID QVARNEN.

Du qvarn der neri dalen,
Håll dina hjul då still!
Du väcker hos mig qvalen;
Var tyst! jag ber, jag vill.

En flicka var mig trogen,
Min fästmö re'n som barn:
Hon sprang här glad i skogen,
Hon bodde der vid qvarn.

En qväll så ljuft betagen
Jag blef, och hon så glad;
Till jul då bröllopdagen
Bestämdes, som jag bad.

Det var näst före julen, —
Hon gick i qvarnen ner.
Hon fastnade i hjulen,
— Man sagt — jag vet ej mer.

Du qvarn der neri dalen!
Hur länge skall jag be?
Var still! du väcker qvalen,
Ditt buller gör mig ve.

Men du är döf, och drifver
Som förr ditt handtverk än.
O! sakta då din ifver,
Gif mig min brud igen!

Jag vill ditt bröd ej smaka,
Förr'n jag min brud har kysst.
Gif henne mig tillbaka!
Tilldess var tyst, var tyst!

Kan jag ej tystnad köpa,
Till döds jag hungra vill.
Fritt qvarnens hjul må löpa,
Blott, hjerta! *du* blir still.

ENSLINGEN.

En ensling sänktes i mullen,
Och ingen följde hans bår.
Ej ströddes en blomma på kullen,
Och ingen fällde en tår.

Han ägt ej sol eller lycka,
Han ägt ej namn eller gull:
Han ägt en hund och en krycka,
Den tog han med sig i mull.

Nu grafven redan är sluten
Och tyst är aftonens stund;
Då kommer ifrig, andtruten,
Den gamles sörjande hund.

Kring kyrkogården hörs skalla
Hans gälla, skärande tjut:
Han söker bland grafvarna alla,
Han finner den rätta till slut.

Han lägger sig ner att den vakta,
Han bidar i längtan och hopp:
Han tjuiter emellanåt sakta
Att väcka den sofvande opp.

Så låg han på kyliga mullen,
När solen ur öster gick röd:
Och solen gick ner, men på kullen
Han låg ännu kvar — och var död.

NATALIAS HARPA.

Du harpa, min barndoms förtrognaste vän,
Du språkrör för själen! O var mig så än!
Hur mycket sig ändrat, hur mycket försvann,
Vi begge ha följt genom lifvet hvarann.

Vid brusande haf, i min fäderneborg
Åt dig jag förtrodde hvar glädje, hvar sorg.
Vid speglande elfven jag gör så ännu,
Och ingen min lycka har vetat som du.

Och ingen som du för min känsla haft röst,
Och ingen som du åt mitt hjerta gaf tröst.
Åt strängarnas välljud jag hemligt förtror
Den sällhet som dröjde, den sällhet som for.

Du känslornas tolk, du den ensammas vän,
O kom i min famn och blif kvar uti den!
O klinga som förr, lika varm, lika rik:
Musik är mitt lif, och mitt lif är musik!

SKATTGRÄFVERSKAN — MÅLARINNA.

Som barn du ofta gick på stranden
Af hemmets å, i hemligt hopp.
Med troll-ljus i den späda handen
Du gick att söka skatter opp.

De lågo djupt i jorden inne,
Ditt ljus ej hann till deras natt; —
En aning lefde i ditt sinne,
Du skulle finna dock din skatt.

Och bäst du sökte så, och trodde
Att än han låg i mörkret qvar,
Ett frö till skatt inom dig grodde
Och ljusets, färgernas, den var.

Ur natten ej, — ur dagens strålar
Att locka fram den du förstått;
Och den, som ser dig, när du målar,
Nu gläds att, hvad du sökt, du fått.

HYDDAN VID HAFVET.

Vid hafvets kust der står en boning,
Den skimrar hvit längstner på ön,
Och stormen ger den ingen skoning,
När vild han ryter öfver sjön.

Det är så ljust, så gladt derinne,
Der är ett lif i himmelsblått,
Och qvinlig ljufhet, manligt sinne,
De trifvas i den hyddan godt.

Och ser man upp till fönstren, blickar
Ett englahufvud ofta fram,
Och barnslig oskuld vänligt nickar
På en gång glad och allvarsam.

J vågor, speglen denna hydda,
Slån ej så brusande mot ön!
Du Gud, som näpser stormen, skydda
Det skönas hem längstner vid sjön!

VINTERRODNADEN.

När jorden ligger blek på vinterbåren,
Hvad är ibland, som fram ur vestern lågar
I purpur blossande, och släcks igen? —
Med alla sina rosor tittar Våren
Ett ögonblick ur molnen fram och frågar
De hvita fälten: får jag komma än?

FJÄRILN I KYRKAN.

I en landtlig kyrka, ljus och hög,
Firade jag nyss midsommarfesten. —
Bäst jag satt och lyssnade på presten,
Se! en fjäril in i hvalfvet flög.
Än han satt sig på det gröna floret
Hos en flicka, — gräsets färg han såg, —
Än han, badande i ljusets våg
Sina vingar, sväfvade kring choret.
På en psalmbok sist han hvila fann,
Satt der länge. — "O låt honom vara!
Säkert vill han dagens text förklara;
Han i dag predikar, äfven han."

MINNETS BLICK.

Adam jagad var ur Eden. Men när qvällen kom
På den första dagens vandring, vände han sig om,
Och en djup, oändlig längtan i hans öga låg,
När bakom sig fjerran sjunkna Edens träd han såg.

Men det uttryck, som i denna blick af längtan var,
Fick i arf hvar menska sedan af sin första far.
Se omkring dig! — I hvart öga än på samma vis
Minnet evigt står och blickar till sitt paradiset.

NIONDE PARADISET.

I nio himlar åtta paradiset! *
Hvar är det nionde? — i menskans bröst.
Det bor blott saliga i paradisen,
Men saligheten sjelf i menskans bröst.
Blott de, som skapats, bo i paradisen,
Men skaparn sjelf kan bo i menskans bröst.
Du umbär förr de åtta paradisen,
Än detta nionde uti ditt bröst:
Du har dem, alla åtta paradisen,
Har blott det nionde du i ditt bröst.

---

* Enligt en österländsk myth.

KÄNSLAN.

Hos qvinnan, säg, hvad är väl känslan ofta?
 En vattenbubbla, svällande på ytan,
 Som sjelf sig väcker, löser och förnyar,
 Föds af ett intet och till intet blifver,
 Men finner välbehag uti sig sjelf,
 Och följs hvart ögonblick af nya bubblor,
 Som, lika tomma, skifta och försvinna
 Uppå ett haf, så kalladt, af förtjusning,
 Der intet djup det fins och ingen himmel. —
 I mängd man ser dem, ty de vilja ses.

En enda blott jag vet i vida verlden;
 — Det kan väl finnas fler, men jag ej vet det —
 Hos henne känslan är en äkta perla,
 Som, ren och helig, gömmer sig på djupet
 Och sällan ses, ty sedd den ej vill bli.
 Blott när ett verkligt stort och verkligt skönt
 Far som en vårvind öfver själens strängar,
 Då fiskas lätt den perlan opp i dagen,
 Men äfven der hon är och blir — en perla.
 Jag mins en gång, det var en strof hos skalden,
 — Klorindas sista ord i dödens skymning,
 Då älskarn trampat på den armas hjerta,
 Och hon af honom döden fått och dopet: —

De orden läste hon, och vek blef rösten,
Och då i hennes öga satt — jag vet det,
Jag tordes ej se dit, men dock jag vet det, —
I hennes öga perlan satt och glänste,
Ur djupet lockad upp i blåa himlen,
En äkta perla, ingen vattenbubbla.

DET LYCKLIGA HEMMET.

Jag såg ett hem, der sång och kärlek bodde
Förtroligt samman. Gudalyran låg
Guldsträngad framme. Ögonblicken rodde
Melodiskt hän på diktens spegelvåg:
Och himlen log så blå ditin. Jag trodde,
Hon var ett fée-slott hyddan, som jag såg.
Hvems var väl hon, den sköna, rikt beprydda
Af konstens skatter? Det var skaldens hydda.

Och hvem är själen deruti? Hvem knyter
Kring sångens riddarlif sin myrtenkrans?
Hvem är den hulda, som så gerna byter
Bort hela verlden mot en famn som hans?
Hvem lifvar glädjen och, när tåren flyter,
Hvem torkar den? Hvem delar ärans glans
Och delar sorgen? Hvem kan allt försaka
För den hon älskar? Det är skaldens maka.

Du sköna hem! må sorgerna dig skona!
Och du, som jagar bort dem mången gång,
Du lyrans Laura! fortfar att försona
Din vän med verlden, när den käns för trång!
Ack! kärlek, kärlek är dock lifvets krona,
Och hjertats modersmål är sång, blott sång.
Hell dig, du goda! — Sång och kärlek vaka
I skaldens hydda omkring skaldens maka.

FÖRBI OCH FRAMÅT.

Aftonrodnad af dagar, som flyktat,
Måla de vestliga skyarna blid!
Bilder, som slocknat, fröjder, som lycktat,
Tagen mitt afsked i saknadens frid!

Morgonrodnad af dagar ej komna,
Töm öfver östern ditt flammande sken!
Dimmorna glesna och stjernorna somna,
Himlen får färg: det är dager alltre'n.

VINTERQVÄLLEN.

De ensliga stjernor i skymmande qväll
Ha tändt sina gnistrande brasor:
De le genom rutan i fattigmans tjäll
Och skina på nöden i trasor.
De vandra deroppe sin eviga gång,
De sjunga i rymden sin eviga sång;
Men jorden är full utaf fasor.

Hon svept sig i lakan af hvitaste snö,
Ljud rossla ur bröstet så hesa:
Hon lagt sig att sofva, hon lagt sig att dö,
Och mäktar ej mer att sig resa.
I skogarna rörs ej en vinge, ett löf,
Och sjelf är hon vissnad och åldrad och döf,
Och hvitnadt är håret, det glesa.

Hon mördat hvar blomma i sommarens park,
Hon andats sin död öfver våren,
Åt hungren hon räcker sitt bröd utaf bark,
Och byter till is sjelfva tåren.
Hon bleker all helsa, hon kyler hvar fröjd,
Och efter all skönhet, som fordom var röjd,
Hon sopar med drifvor bort spåren.

Men öfver den ödsliga vandra i ljus
De eviga stjernor i qvällen.
Det brinner, det gnistrar i englarnas hus,
Och märk, hur det sprakar i fjällen!
Af flygande norrsken är himmelen röd: }
Deroppe är lif, men härnere är död. —
O menskor, om edert beställen!

En gång kommer våren, den saknade vän,
Och smälter de snöiga fjällen:
Och lif blir i skog och i mark då igen
Och glädje i jordiska tjällen.
Den spänstiga luften då fylles af sång, —
Jag hör den; men tänker ånyo en gång
På denna högtidliga qvällen.

VÄDERSTRECKEN.

Till min granne midtemot.*

Sjung öster du, jag sjunger vester, —
Sjung fort din morgonländska sång!
Sjung gudaberg och gudafester
Vid solförgyllda vattensprång!
Tyd oss Egyptens pyramider,
Hvar Isis-stod ryck slöjan af,
Och när vår natt har flytt omsider,
Sjung solen fram ur österns haf!

Jag vill i aftonrodnan sitta
Och blicka mot Hesperiens jord,
Och sjunga, men — jag kan ej hitta
En ton, en bild, ett rim, ett ord.
Väl Dikten sjelf i rosenkappan
Nyss kom så luftig, lätt och vig,
Jag hörde hennes steg i trappan,
Men ack! hon straxt vek af — till dig.

Och mången bild jag ser mig nära,
Som tar min kammardörr för din;
Jag tar åt mig besökets ära
Och ropar glad: var god, stig in!

Men ingen lyssna vill på talet,
 Man svarar mig med hån och spe:
 "Jaså, jag ser att jag går galet,
 Jag söker T—R utan B."

Här sitter jag uti mitt fenster,
 Ser trupp af rim, som nalkas nu;
 Men intet enda vill åt venster,
 Ty ack! till höger bor ju du.
 Att bo emot dig här på vinden,
 Jag tänkte skulle bli så bra;
 Men sånggudinnorna från Pinden
 De veta nog, hvar de dig ha.

En stor den lille svälja brukar,
 Bor han, som nu, på samma fläck.
 Hvem undrar väl, om hafvet slukar
 En regnets son, en dalens bäck? —
 I grannskap af din gudalyra
Mitt strängaspel jag lägger ned:
 Sjung väderstrecken alla fyra,
 Du, österns skald, sjung vestern med!

---

* *Tegnér*, som vid en badort 1842 bebodde ett gafvelrum midtemot det, som författaren innehade, föreslog, att man borde besjunga hvar sitt väderstreck.

TILL EN ÄLDRADE VÄN.

Ser du ej hur floden rinner
Mer och mer i ökad hast,
Ej en enda af dess vågor
Håller du i farten fast,
Ingen af dess bilder dröjer:
Ängens rosor, skogens trän,
Hyddorna i dalens sluttning,
Alla, alla, ryckas hä'n.
Gossens lekplats, mannens luftsloft
Rifver floden med sig bort,
Och hur mycket än vi ägde,
Ack, hur litet blef väl vårt!
Lustigt våg på våg sig störtar,
Alla ila samma ban,
Längtande att sina urnor
Tömma uti ocean. —
Klaga ej, att floden rinner!
Blicka i dess våg och se,
Huru dagens himmel glänser,
Huru nattens stjernor le!
Följ den utföre med glädje! —
Som magneten har sin pol,
Så sin hamn har hvarje bölja,
Och hvar droppe har sin sol.
Yrar mot dess brädd ock skummet,
Flaxar stormens hafsörn vild,

Snart skall åter himlen spegla
I kristallklart djup sin bild.
Och, hvad bäst af allt, hör ljuden,
Som melodiskt komma, dö!
Se, der skimra öfver vattnen
Vingar, skira som af snö; - - -
Sångens hvita svanor troget
Följa dig på färden åt,
Stänka perlregn upp af toner
Kring din lefnads öppna båt,
Och den halkar mellan välljud
Öfver vågens silfver fram,
Har om bord en skatt af kärlek,
Rotfrisk såsom ekens stam:
Ankar, uti elden hårdadt,
Såsom hälleberget fast,
Åger den i tron, och hoppet
Svajar flagga på dess mast.
O! så låt då floden rinna,
Lägga våg till våg på nytt,
Krusad af en vind, som qvällen
Snart i vestansusning bytt.
Räkna ej hvad den dig rövvar!
Du skall skönja än ibland
Guldsand på dess klara botten
Eller blommor på dess strand.

GLÄDJEN.

Vill du veta, hur glädjen är?
Såg du fjäriln i morgonstund
Suga honing ur rosens mund;
Såg du sedan i qvällens glöd
Rosen vissnad och fjäriln död?
Öfver skogarnas gröna topp
Såg du solen gå herrlig opp;
Hördes sedan ur svartnad sky
Stormen ljunga och åskan gny?
Såg du bäcken, som ljuf och sval
Tufvor smekte i skuggig dal;
Såg du sedan, der bäcken gått,
Några tårar i sanden blott?
Såg du morgonens trefna tjäll
Lagdt i aska den samma qväll;
Såg du purpurn på flickans kind
Hastigt blekna för dödens vind;
Såg du bubblan i solens sken,
Såg du löfvet på höstens gren;
Ser du korset på kullen der, —
O! då vet du, hur glädjen är.

QVÄLL OCH FRID.*Till musik af Geijer.*

Stilla skuggor breda sig i qvällen,
Solen släckes i svala sjön:
Klara stjernor framgå öfver fjällen,
Tända offrande kärleks bön:

"Blåa hvalf! i nattens timma
O låt aningens facklor glimma!
När det skymmer, må jag då förnimma
Hoppets saliga, ljusa frid!"

GUDSTJENSTEN.

Het solen sköt ner öfver moar och berg,
Allt frodades re'n i högsommarens färg.
På landet satt söndagen vänlig och log,
Der folket i helgskrud till kyrkan drog;
Ty anngång det ringde alltredan.

Hvit skimrade muren i morgonens glans,
Hvar graf fick en blomma, hvart kors bar en krans,
Som kärleken bundit. — Den ger, hvad den har! —
I templet strös löf, och orgeln stäms klar,
Och upp sättas numrorna redan.

Med psalmbok i hand och med rosor i barm
Gick modren; och barnet på fadrens arm
Små händerna sträckte vid klockornas ljud,
Som vore de vingar, att flyga till Gud,
Men räckte knapt fadren om halsen.

Och längst ner i dalen, vid speglande flod,
En hydda med torftak i solsken stod.
Der gömdes för verlden ett lyckligt par;
Dess brudskatt var kärlek, dess rikedom var
Det leende barnet i vaggan.

Blott helsa och kraft heter mannens arf:
Han brukar sin spade, han sköter sin harf.
Och blommande hustrun hon spinner sitt garn,
Hon kysser sin make, hon vyssar sitt barn,
Och prisar sin Gud för sin lycka.

Men sabbat är inne, och mannen nu glad
Hör klockornas maning och ilar åstad;
Ty ber han för allas väl och för sitt
I templet, han andas då straxt mera fritt,
Och se'n går så gladt att arbeta.

Men modren hon kan ej gå hemifrån,
Hon håller sin gudstjenst hos slumrande son.
Den ena af händern rör vaggan ibland,
Men bibeln hon håller i andra hand;
Ty samman det ringer i kyrkan.

Ur ordets källa så styrkt hon vardt,
Och såg ej, att himlen derute blef svart.
Hon läste de ord: "qvinna, se din son!"
Då hördes ur molnen ett ljungande dån
Och blixtarne hveno i stugan.

Snart skurarna saktas, det ljusnar igen,
Och fadren från kyrkan går hem till sin vän.
Med klappande hjerta han gläntar på dörr. —
Ur vaggan log gossen mot honom, som förr;
Men modren ej flög till hans möte.

"Hon läser i kärlekens evangelist,
Var tyst! Hon vid boken har somnat visst."
"Ja somnat — så susar ett andeljud —
Men vaknat att läsa till punkt hos Gud,
Hans stråle har trängt genom hjertat."

SJÖMANNENS ROS.

Jag älskade fordom en blommande ros,
Och måste min kärlek gömma:
Mitt lugn och min glädje de rymde sin kos,
Jag kunde den rosen ej glömma.
"Drag ut uppå hafvet! — sad' fader min —
Vinn byte och guld, så blir rosen din!"

Hvad skulle jag göra? jag trodde hans ord,
De voro de sista i verlden.
Min fader begrof jag med tre skoffar jord,
Se'n rustade jag mig till färden;
Så drog jag ut på det villande haf
Att vinna min ros eller sjelf gå i qvaf.

Och stormen den tjöt uti mast och rå,
Hos vildar vi kastade ankar,
Mot kapare slogs jag, men aldrig ändå
Vek rosen utur mina tankar.
Och, hur jag än for, så i land som på våg,
Blott rosen jag tänkte, blott rosen jag såg.

Hur mången gång i den skummande natt
— Ej lots uppå himmelen blänkte —
På ensamma däcked vid rodret jag satt,
Och tankar i framtiden tänkte!
Och fällde ej modet, fast stormen var hvass,
Min ros var min stjerna och min kompass.

Nu är att säga, hur sedan gick till. —
Ej fader mins råd vill jag klandra.
Men nog jag gjort bäst, om jag ung blifvit still
Och plöjt min jord som de andra.
På hafvet der blåser så mången vind,
Men fjärilar leka om rosens kind.

När så jag kom hem efter långa dar
Med samma älskande hjerta,
Jag sökte min ros, — hon ej min mera var;
Förstås, att det skulle mig smärta:
Hon kände ej mera sin vän igen,
Men skön, såsom fordom, hon blommade än.

Då blef mig om hjertat så underligt kallt,
Dock aktar jag väl mig att klaga;
Men vågens glitter och stormen och allt,
Det vill mig nu mer ej behaga;
Och dagligt jag vissnar alltmer utanpå,
Men rosen hon blommar inom mig ändå.

Der stå väl än i Guds vida verld
Mång' rosor, båd' hvita och röda,
Jag gitter ej se dem, går ensam min färd,
Och låter dem glöda och glöda;
Och åren gå ut, och åren gå in,
Men aldrig går rosen utur mitt sinn.

DEN GAMLE SKRIFVAREN.

Säg, hvarför hånen J mig, barn af våren?
Säg, hvarför skratta åt de gråa håren,
Dem jag med ära och med möda vann? —
En skrifvare är Tiden som en ann'.
Se, hur han pennan för med rastlös ifver;
Hans bläck har endast annan färg än mitt.
Jag länge nog har skrifvit svart på hvitt,
Han nu med hvitt uti mitt svarta skrifver.

VEXLANDE INTRYCK.

Bilderna, som vi om våren drömma,
Ofta svika de oss innan kort,
Fly som granna vattenbubblor bort,
Och då känns det godt att kunna glömma.

Dagar gry, och nya vårar knoppas,
Sköna bilder drömma vi på nytt,
Ännu skönare än de som flytt,
Och då känns det godt att kunna hoppas.

Men på djupet af vårt hjerta finnas,
Oförbleknade af tidens år,
Bilder, eviga som himlens vår,
Dem känns godt att evigt kunna minnas.

DEN FÖRSTA LÄRKAN.

I Tyskland marken re'n stod grön,
Då flög jag öfver Östersjön,
Fast fylld af is var vågen.

Så kom jag öfver Solna skog,
Och sol jag drack och drillar slog,
Och var så glad i hågen.

Men bäst jag sjöng och bäst jag njöt,
Mig jägarn såg, och vips mig sköt,
Att det var grymt, ej nekas:

Nu ligger jag på kungens fat,
Och den, som sköt, fick en dukat,
Men den, som sjöng, fick stekas.

DEJANS VISA.

I ladugården glömd jag bor
Och vandrar tyst min stig,
Och går det bra för mina kor,
Så går det bra för mig.

I år mig himlen lycka gaf,
Och glad mitt kall jag skött:
Väl *Ruth* och *Stjerna* sinat af,
Men ingen kalf har dött.

Men så det går, när bra man fått
Och bra man har att ge.
Gud låte nästa år bli godt,
Men Herrans vilja ske!

På halmen klagar jag visst ej,
Men ensam gör den pank,
Och nog är klöfver, timotej,
Långt likare än drank.

När, qväll och morgon, öfverfull
Min stäfva blir hvar dag,
Och kräken skina såsom gull,
Hur lycklig är ej jag!

Jag kunde yfvas, när jag hör
Att sådan präktig ost,
Som min, och sådant präktigt smör
Har ej en gång vår prost.

Jag har ej mor, jag har ej far,
Ej barn, ej fästeman;
Men fem och tjugu kräk jag har,
Det tycks mig, går väl an.

Jag följer dem i bås, på bet,
Vi vandra samma stig,
Och dör jag före dem, jag vet,
De böla efter mig.

SKJUTSGOSSEN.

---

*J*ag kom ju först på hållet in,
Och ut skall först *min* bläs,
Och herrn, som kommer der, är min,
Och han har enbets-chaise.

Nu selen på och grimman af;
Se, lokan sprungit opp!
Ack, söta herre, kör i traf,
Men kör ej i galopp!

Min hösäck — ja, *du* kan bli kvar,
Hvar skulle du väl stå?
En kaka bröd jag med mig har,
Den räcker till för två.

Se så, nu ge vi oss i färd,
Och nu är allting klart.
Hvad jag ändå är afundsvärd,
Som skjutsa fick så rart!

Det kunnat mycket värre bli
Än som det blef i dag:
En ensam herre inuti,
Och ensam bakpå jag.

Han ser så god och vänlig ut,
Och lagom tycks han slå.
Man skall få se, han ger till slut
En skilling eller två.

Jag sparat hop rätt vackert då;
Jag fick mig mössan sist,
Och nya vantar skall jag få
Till nästa jul helt visst.

ÅTERBUD TILL STORMEN.

Storm, du får ej längre hvina!
Sol, låt dina strålar skina!
Frid, bred dina vingar ut!
Sänk dig som en engel neder,
Hör hvad knäböjd jag dig beder:
Gör på stormens välde slut!

Hör hvad alla hjertan önska:
Sommarfrid och sommargrönska,
Ro och frid på land och haf:
Frid, när dagen gryr och skymmer,
Frid för plåga och bekymmer,
Ro tillsist uti vår graf.

Snart skall vågen mer ej ryta,
Bränningen ej mer sig bryta,
Skeppen, som nu brottas, se!
Snart de hvila vid sitt ankar. —
O men hjertats många tankar
Lugnas, lugnas äfven *de*?

PÅ VÄGEN.

Följ, kärlek! du mig utför tidens elf!
Ej blommor ber jag, skänk mig tankar stora!
Ty då, först då, man funnit rätt sig sjelf,
När i en ann' man fått sig rätt förlora.

Följ mig, O minne! såsom stjernan ler
I enslig qväll, då solen re'n är borta:
Uti ditt ljus jag allt förklaradt ser,
Och plågans nätter skall ditt sken förkorta.

Följ mig, O sång! må du mig trogen bli,
Ju mer mot vester lifvets dag ses stupa,
Och toner klinga ur min poësi,
Som källan klara, och som hafvet djupa.

Så, när jag följs af kärlek, minne, sång,
Skall ofta Hoppet möta mig och hviska,
Hur mellan törnen ej min väg är lång,
Men hennes rosor än i himlen friska.

---

* Grekerna afbildade Hoppet som en ung flicka, med en granatblomma i högra hand.

VÅR.

Jag utgick en morgon, när göken han gol.
Re'n högt stod på fästet den leende sol,
Och strålar hon lade på dal och på elf,
Och varmt blef mitt hjerta; jag sad' vid mig sjelf:

Är vår allaredan? Är drifvan förbi?
J vingade skaror, O är det ej J,
Som stämnen till högtid er fröjds symfoni?
Och lärkorna svarade: jo, det är vi.

Hvad ser jag vid tufvan der skimrande nu?
O blomma med snöblad! O är det ej du,
Som redan är vaknad att helsa Guds dag?
Och sippan hon svarade: jo, det är jag.

Då smälte mitt hjerta. Min själ hade vår,
Och solen tog bort ur mitt öga en tår.
Jag föll på mitt knä mellan blommorna nu,
Och tänkte med jubel: O Gud, det är du!

DE FÖRSTA BLOMMORNA.

Upp på nordens himmel stiger präktig
Solens drottning högre och allt högre,
Med sin spira, het af smälta guldets,
Med sin krona, smidd af klara lågor,
Med sin mantel, väfd af idel strålar.
Henne sväfva kring som lätta tärnor
Ljusblå skyar, brämade med purpur,
Lånande sin färg, sin glans af henne;
Men en örn sig badar i hvar ljusvåg
Och en lärka gungar på hvar molntapp. —
Smält är drifvan på de höga bergen
Och som flod hon störtar ner i dalen,
Rycker med sig klippans tröga söner,
Tvättar mossan af de unga stenar,
Kysser dem — och kastar dem ifrån sig.
Men i dalen vakna tusen blommor,
Alla döttrar af den höga solen,
Gnugga sömnen ur det yra ögat,
I hvars mussla straxt en perla glänser:
Och när nu de se hur skön är jorden,
— Ty sin egen fågring se de icke —
Känna vindens svalka, luftens ånga,
— Att från *dem* hon kommer, ej de veta —
Glädjas de, och nu af salig tjusning
Gråta de, som barn vid modrens hjerta.

Stodo så i dalens djup de stilla,
Medvetslöst de blomstrade och gladdes,
Utan oro öfver glädjens korthet,
Utan tanke på den kulna döden.
Men en högvis man kom ner i dalen,
Granskade naturens vårupplaga:
Fjället vann hans bifall, flodens brusning
Fröjdade hans stolta själ, men lärkan
Var för späd, för jollrig med sitt qvitter.
När nu han fick se de enkla blomster,
Der de stodo i sin helgdagshvithet,
Blef han vred och ropte ut förtrytsam:
"O, hvad viljen här J åter, sippor!
Er kan dalen vara lätt förutan,
Innan maj har flytt, förbi J ären."
Men de glada vårbarn blefvo sorgsna,
Sina hvita kalkar blygt de slöto,
Ville ej för någon stå i vägen,
Tyckte dock, *de* togo in så ringa
Vidd af jorden — ack, den rika, stora!
Och med ödmjuk stämma så de svarte:
"Gerna, gerna må du gå förbi oss.
O blott unna oss att här i stillhet
Dela vårens fröjd och vårens korthet,
Suga rotens saft ur jordens hjerta,
Dricka lifvets kraft ur solens lågor;
Väl de räcka till för oss och alla.
Om vi hinne opp till liljans höghet,
Ej vi veta; — om vi skåde solen
I sin middagshöjd, — det bryr oss icke.
Solen ensam vet, hvarför vi väcktes,

Solen ensam vet, hur lång blir dagen. —
Fordom, i din egen lefnads vårstund,
Såg du oss med andra ögon, läste
Du vårt tysta språk med annat hjerta,
Hörde ur vår dallring andra toner.
Du är nu förbytt, blott *vi* desamma.
Kanske snart vi dö, men dö med honom,
Som oss lifvet skänkte, dö med våren,
Honom öfverlefva ej vi vilje,
Ej med granna sommarblommor trängas,
Ej med höstens mogna guldax täfla.
Lifvet är för oss blott vår, men evigt
Väcks det upp i evigt nya vårar.
Banna oss ej därför nu, du vise!
Äro vi för små att få *ditt* bifall,
Väl, så nöjas vi med solens kärlek;
Finner du oss solskensbarn för bleka,
Skänk oss ej ditt hån, blott denna tufva!"

Men den vise log åt blomsterspråket,
Trampade med tunga steg på tufvan,
Ifrig att till ättekullen hinna,
Der en sten han såg med visdomsrunic,
Värda mer än hela världens sippor.

Tryckt till marken suckar nu hvar stängel:
"Död, hvi kom du just på vårens morgon?
Det är hårdt att somna in så tidigt
Ifrån sång och ljus och sol och kärlek!"

Men det var ej döden, nej, en tärna
Kom der sjungande, mer skön än våren,
Skön som Hebe, målad förr af greken
Med sin krans och offerskåln i handen. —
Bad till henne så en lutad blomma:
"Flicka, bryt oss af! du tycks oss älska;
Hellre dö vi vid ditt varma hjerta,
Än vi trampas af den vises fötter."

"Jag er bryta? — hviskar godsint flickan —
Blommor har jag nog förut på kinden,
Blommor har jag också vid mitt hjerta.
Nej! ert lif är dyrbart, som mitt eget.
Länge än J blomstra må och glädjas;
Än är våren ej förbi, J syskon!"
Och hon reser upp de dufna stänglar,
Att de åter kunna se mot solen,
Och hon hjälper upp de böjda blommor,
Lik en äldre syster, hvilken vänlig,
När de små i fallet tro sig stötta,
Reser dem och smeker dem på kinden. —
Kommer se'n hvar morgon hon med vatten,
Ansar dem, och glädes att de lefva.
Kommer så en afton hon och finner
Re'n dem vissna; — varsamt då hon knyter
Dem till krans om sina ljusa lockar,
Der de evigt, evigt stå i blomma.

Frågar du, hvem var hon denna tärna,
Som ej vårens yngsta barn försmädde;

Vet, det var densamma, hvilken fordom
Virat lagern omkring Stjernhjelm's harpa,
Samma en, som följde Geijers viking
Ut till hafs, och sörjande i qvällen
Satt med Ingeborg vid Belestranden.
Vet du ej ännu, så hör hur floden,
Hör hur skogarne och bergen ropa,
Hör hur blommorna med höjda hufvud
Glada hviska: "nordens sånggudinna!"

LÄRKAN OCH PAPEGOJAN.
— — —

En lärka satt i almens topp,
Sjüng der så nöjd och still;
Och flickan såg mot sångarn opp
Och gladdes vid hvar drill.

Hon hörde honom prisa Gud
I morgonsolens gull,
Och af ett sakta återljud
Blef hennes barm så full.

Kom ner, o fågel skön! — hon bad —
Du älskar mig helt visst;
Och fågeln lydde bönen glad,
Flög ner till lägsta qvist.

Och han, som sjüng om Gud förut
Och sam på ljusets elf,
Satt nu i skuggan hvar minut,
Sjüng nu om flickan sjelf.

Men se! der kom med tunga hopp
En papegoja grann,
Och flickan straxt till denna lopp,
Och lärkans fröjd försvann.

Det dumma fjäderfä så ömt
Blef klappadt och blef kysst,
Men skygge sångarn, som hon glömt,
På grenen nu satt tyst.

Snart klingande mot soln han far,
Ur skyn man hör de ord:
Jag lemnar papegojan kvar
Åt flickorna på jord!

SIPPANS LIF.

Ur nordens långa vinterdvala
Jag först af alla vaknar opp:
God morgon! qvittrar då en svala
I björkens ännu glesa topp.
Jag yrväckt lyfter mot det höga
Min blick, som drifvor tyngde nyss,
Och frusna perlor i mitt öga
Försmälta snart vid solens kyss.

De kära, välbekanta ställen
Med hoppets vårduk prydda bli,
Och bäcken kommer glad från fjällen
Och hoppar sjungande förbi.
I farten några silfverdroppar
Han stänker kring min tufvas rand;
Då lifvas mina späda knoppar,
Då lösas mina trånga band.

Jag jord och himmel sköna tänker,
Ty huldhet jag af begge fick:
Den ena lifssaft åt mig skänker,
Och mot den andra står min blick.
I hela nejden ingen like
Så lycklig och så nöjd jag vet;
Min tufva är mitt himmelrike
Och vårens flägt min salighet.

Åt blommor mera sköna, granna,
Skall snart jag villigt lemna rum.
Men när då fårad blir min panna,
Och när min blick alltmer blir skum;
Då hinner mig ett sakta qvitter
Från samma topp, der svalan satt:
Nu är han löfvad, hon der sitter
På nytt, och skickar ner: god natt!

BERG-VISA.

Bland skogar och sjöar och dalar och fjäll,
Der ligger vårt glada, vårt lyckliga tjäll.

Der trotsiga ekar ses lyfta sin stam,
Och löfviga holmar ur sjön titta fram.

Derute i verlden är buller och split,
Men oron ej hittar bland klipporna hit.

Och skulle hon också hit komma en gång,
Straxt jagas hon bort utaf kärlek och sång.

Ty går jag en morgon på blånande berg,
Straxt får hela verlden en gladare färg;

Och går jag en afton i grönskande dal,
Jag glömmer vid sorlande bäcken hvart qual.

Bland skogar och sjöar och dalar och fjäll,
Der somnar jag lycklig, der vaknar jag säll.

BLOMMAN UNDER SNÖN.

Väl var det höst kring dalens rund
Och gles var aspens topp;
Men solen log en middagsstund
Och bjöd mig vakna opp.

Dess varma kyss jag glad förnam
Och tänkte blyg och still:
"Har du till lif mig lockat fram,
Min död du visst ej vill.

Strö litet guld på mina blad,
Gjut rodnad på min kind!"
Så i mitt hjerta tyst jag bad,
Blott hörd af qvällens vind.

När vinden sig att hvila gick,
Kom stormen i dess spår;
Då kändes i min heta blick
En iskall silfvertår.

Och hastigt öfver hedens ljung
Föll snö i väldig flock,
Och drifvan böjde ner så tung
Mitt matta ögonlock.

Nu fryser jag. Min kind är blek,
Min brutna stängel rädd,
Min klädnad är så tunn och vek,
Så kall min hvita bädd.

Du sol, som snart mig glömde bort,
Tag nu mitt lif igen!
Ack! när min glädje var så kort,
Hvi blef jag väckt till den?

O att jag än dig skåda fick!
Smält unnan drifvans snö,
Och låt mig, vid en vänlig blick
Af dig, få sakta dö!

Så dör jag nöjd; du hör min bön. —
Och du, som ångan tog,
Gör visst, en vårdag, tufvan grön,
Der lilla blomman dog.

ROSENS BEKÄNNELSE.

På Edens flodbrädd har jag fostrad blifvit,
Drack under palmer en balsamisk vind;
Men, se'n min barndoms strand jag öfvergifvit,
Se, ångrens purpur glöder på min kind!

Ty om än hvit, som snön på alpens toppar,
Min yttre färgglans stundom synas må,
Dock innerst i de slutna blomsterknoppar
En hemlig rodnad gömmer sig ändå.

Hon talar om min barndoms rosengårdar,
Om paradiset evigt stängda dörr;
Dock — Edens fägring än i dag jag vårdar,
Och Edens ånga sprider jag, som förr.

Som Evas fall, mitt eget fall är nära.
Jag mins, när skaparn vredgad ropte så:
"O menska! jorden skall dig törnen bära,"
Fram törnet stack uppå min stängel då.

Men fallets minnen jag så varsamt gömmer,
När mig en flicka nalkas oskulds-varm;
Och om mitt fordna paradiset jag drömmer,
När jag får andas ut vid hennes barm.

FLYKTINGEN.

Glädje! bida nu,
Sakta då din fart!
Hvarför rymmer du
Alltid bort så snart?
Lyfter vingen bortom skogen,
Kan du aldrig blifva trogen
Ack, en vecka blott?

Bättra dig igen!
Eljest klipper jag
Vingen på min vän
Bort en vacker dag.
Då du måste blifva trogen,
Kan ej flyga bortom skogen,
Sitter vinglös qvar.

Tyst, jag hör ditt svar:
"Lemna mig i fred!
Hit och dit jag far,
Sådan är min sed.
Vinglös glädje vore ingen:
Låt mig du behålla vingen,
Utan den jag dör."

SKEN OCH LJUS.

Låt dig ej af ytan fånga,
Tro ej tingens sken!
Vädersolar äro många,
Solen är blott en.
Gå till botten utaf tingen,
Pröfva vänners halt!
Många vänner det är ingen,
En kan vara allt.

Men den enda, men den bästa
Vårda som en skatt!
Vid *den* stjernan ögat fästa
Uti storm och natt!
Sök i allt blott sjelfva kärnan;
Skal är allt, som bräcks.
Finner du den rätta stjernan,
Följ den, tills hon släcks!

SÖDERLÄNDSKAN I NORDEN.

Går jag åter uti söderns lunder?
Slår mot stranden medelhafvets våg?
Ser jag åter de naturens under,
Dem jag förr med tjusta sinnen såg?
Sol, som på en högblå himmel skiner,
Land, af konstens marmorstoder prydt,
Klara röster, ljufva mandoliner, - -
Hör jag, ser jag, er i dag på nytt?

Dessa ädla, dessa rena dragen
Högg ej Fidias' mejsel dem just så?
Detta väsen, prägladt af behagen,
Grekiskt är, och vida mer ändå.
Hårets svarta midnatt öfver kinden
Är för mörk för nordens sommartrakt.
Rösten lånat har sin fläkt af vinden,
Sin metall ur gyllne grufvors schakt.

Söderländska! sjung, ack, sjung i norden,
Sol och värma oss förfrusna gif!
Dödt är hjertat här och grå är jorden,
Sjung blott du, och allt får färg och lif:

Flytta oss med öga och med öra
Hän till söderns paradys igen!
Och hur mycket skönt vi se och höra,
Ana vi långt mer inom dig än.

DÖD OCH LIF.*

Jag stod på berget, såg i tvenne dalar,
Till venster en, till höger en. Mitt öra
Ej trastar mötte eller näktergalar:
Det var en annan sång jag der fick höra.

I daln till venster från det gråa tornet
En dof, högtidlig klocka hördes ringa.
Der skred ett liktåg fram att multna kornet,
Ett jordens lån, åt jorden återbringa.

Men nu en annan klockas silfverskära
Och friska ljud ur daln till höger stiga.
Der sågs man fram på glada armar bära
Ett nyfödt barn att det åt himlen viga.

Och begge klockorna i aftonflamman
Försmälte sina ljud. När mig de nådde,
Ej dubbla mer, till *ett* de flöto samman,
Och död och lif ej skilja jag förmådde.

---

* Fri efterbildning.

Och natten kom; men tusen fåglar väcktes
Nu ur sin sömn och stämde tusen röster,
Och, förr än sista aftonrodnan släcktes,
Sprang morgonrodnan som en ros ur öster.

ALLT VEXLAR.

De sista löfven falla af
På sekelgamla linden:
En dödspsalm öfver sommarns graf
Re'n sjunger nordanvinden.
Ja, vår blir höst och höst blir vår;
Så går det, år från år.

Allt vexlar här på jordens ring,
Natur och menskor lika:
De' rika snart ha ingenting,
De fattige bli rika.
Små män bli stora, store små;
Så lär det alltid gå.

Homerus sjelf tar sig en blund,
Och Tasso stängs bland dårar.
Af rosens skönhet nästa stund
Förgängelsen man spårar;
Och allt är här, som rosen, kort,
Det kommer — och går bort.

J jordens krönte mäktige,
Som öfver oss befallen!
En ibland eder dör kanske
Som främling i Sankt Gallen:
Får till symbol uppå sin graf
Ej spira, — tiggars taf.

J lefvande, som alla dörn,
Er alla satsen gälle!
Hit komma, efter gammalt rön,
Snart andra i ert ställe.
Er vår blir höst, det syns hvart år;
När blir er höst väl vår?

Der föll det allrasista löf
Nu, med en suck, från linden,
Och all min inre sång blir döf
För tjut af nordanvinden.
Ett vet jag, som ej ändrar sig,
Det gömmer jag för mig.

ÄNDÅ.
—

Ändå, ändå,
Fast marken är gulnad och himlen är grå,
Och stormen i kronorna klagar,
Det kommer väl gladare dagar
Ändå.

Ändå, ändå,
Om *icke* de komma, du klaga ej må!
Bort glädjen med rosorna farit;
Det eviga blir, som det varit,
Ändå.

Ändå, ändå,
Far fort, o du klappande hjerta, att slå!
Må hoppet ock släcka sin flamma,
Men hjertat blir alltid detsamma
Ändå.

Ändå, ändå,
Lef lifvet och lär det allt bättre förstå!
Låt allt, hvad som vill, få försvinna,
Men kan icke kärleken brinna
Ändå?

Ändå, ändå,
Det högsta blott älska, allt lägre försmå!
Ting vexla och menskor förbytas,
Men ej kan det eviga brytas
Ändå.

Ändå, ändå,
Är himlen *nu* mulen, den blir en gång blå,
Och lunder och träd börja knoppas,
Men akta dig du blott att hoppas
Ändå!

Ändå, ändå,
Var glad *utan* hopp, det går säkrare så!
Och komma ej varmare tider,
Blir hjertat väl still, hvad det lider,
Ändå.

Ändå, ändå,
Skall blifva min lösen, hur än det må gå.
Det sista ord, som jag tänker,
När sista qvällen sig sänker:
Ändå!

SAMBANDET.

Fast vänner skiljas, fast de ej få vandra
På samma stig till samma fosterland,
Dock mellan själar, som förstå hvarandra,
Det gifs ett inre, ouplösligt band.

Ty mellan paret af två rena hjertan
Ett ljuft förbund i tidens morgon slöts:
Af glädjen bryts det ej och ej af smärtan,
Det var för evigheten, som det knöts.

De skiljas väl, men vårda kärleksflamman,
Som delad brinner lika klar och varm;
När så en aning förer dem tillsammans,
De le, som tvillingbarn vid modrens barm.

En inre släktskap skönjes hos de båda,
De hafva fordom sett hvarann, men hvar?
Ty syskondragen hos hvarann de skåda,
Och mången bild från hemmet ha de qvar.

Och klart och skönt de hemlandsbilder brinna,
Likt eldar, tända invid mörknadt haf,
Att seglaren må kunna återfinna
Den strand, de vänner, dem han öfvergaf.

Hur skall då jordiskt afstånd kunna skilja
Två hjertan, af hvarann blott återljud?
De stämman möte hvar och när de vilja,
Tills en gång mötesplatsen blir hos Gud.

FRID.

Gamla tider dyka opp i själen,
Gamla bilder skina fram igen:
Säg, hvad viljen J? Monn' börja grälen
Med de nya, som mig skänktes se'n?

Fordom! Vål jag känner dig på ögat
Ån, fast blek och åldrad synes du:
Mången vinter öfver dig har snögat.
Kom och sätt dig hos mitt friska Nu!

Ser du, jag har fått min egen boning,
Egen maka, eget bröd också. —
Nu och Fordom! Sluten gladt försoning!
Tid, som kommer! Stör ej du de två!

PÅ MIN GRAF.

Hvila, hvila nu i ro!
Intet larm dig mera väcker.
Tyst är torfvan, som betäcker
Här ditt undangömda bo.
Dig ej hinner minsta ljud,
Hur än löfvet rörs af vinden,
Hur än trasten slår i linden.
Slumra roligt! Sof i Gud!

Hjertat klappade hvar dag
Hårdt och fort utöfver måttan;
Här uti den svala grottan
Har det saktat sina slag.
Pulsens hammare ej slår,
Hjernans fiber mer ej bränner:
Frid och mörker äro vänner,
Låt dem läka dina sår!

Här är stilla. Regnets fall,
Höres ej dit ner i mullen,
Och den gröna, låga kullen
Skakas ej af åskans knall.

Intet våld och intet spratt
Våga här din hvila störa: —
Luta ner ditt trötta öra,
Verlden hörs ej mer, god natt!

Handen under kinden lägg!
Här skall ingen, ingen knysta.
Grannar, fredliga och tysta,
Bo här med dig, vägg om vägg.
Fast med buller och med bång
Öfver edert tak går verlden,
Sof mot tysta hufvudgården,
Slumra roligt, natten lång!

Du skall väckas dock till slut
— Heter det — och lif i blodet
Nytt skall spritta. Jag vill tro det,
Men jag först vill sofva ut.
Han, som en gång lif mig gaf
Och ej tar igen den gåfvan,
Mången boning har der ofvan,
Och han hittar till min graf.

DEN UNGA BRUDEN.

Under skämt och dans och löje
Flyktar vintren innan kort:
Våren, som ger andra nöje,
Tar från oss vår glädje bort.
Blomman misslynt väcks i lunden
Att ej dig der möta få;
Böljan, som ännu står bunden,
Gungar dig mot söder då.

Redan mot din älsklings stränder
Hafvet nu sin vårsång slår:
Ej i kärlekens kalender
Annan årstid fins, än vår.
Med hvad längtan han skall märka
Drifvan fly från solvarm jord,
När i blånad sky en lärka
Sjunger: det är vår i nord!

Det blir vår. Och bort du seglar,
Tar om bord med dig vår fröjd;
Vågens glas er begge speglar
Hand i hand från däckets höjd:

Ser du då mot nya landen,
Hoppet står på grönskadt skär,
Men i norr på barndomsstranden
Minnet tyst en tår begär.

Och när se'n i sommarqvällen
Du går ner till Östersjön,
Vindens suck från nordanfjällen
Bär dig vänners trogna bön,
Och en lutad vattenlilja
Hviskar dig sin hemlighet:
"Inga hafsdjup hjertan skilja,
Inga afstånd känslan vet."

Men ännu på flod och strömmar
Ligger is från brädd till brädd,
Och ännu ej blommans drömmar
Störas under drifvans bädd.
Sent i år må våren vakna,
Glömma bort oss, om han vill:
Andra blommor ej vi sakna,
Dröjde du blott hos oss still!

DET UNGA PARET.

Välsigna Gud de unga tvenne!
Gif lycka honom, lycka henne!
Hvarann de nu sitt hjerta gett,
Två hjertan, och ändå blott ett.

Blott ett! Hur deras öden hvälfva,
I alla äga de sig sjelfva:
I hennes armar, vid hans bröst,
Har hon ett stöd, har han en tröst.

Ty komma dagar varma, ljusa,
Då fåglar slå och löfven susa,
De njuta dubbel då hvar fröjd,
Och hon är säll, då han är nöjd.

Och komma dagar mörka, kalla,
Då stormar gny och skurar svalla,
Då dela de hvar sorgsen lott,
Och kärleken gör allting godt.

Så hand i hand de framåt vandra,
Förstå sin verld, förstå hvarandra,
Och kärleken i huld gestalt
Går med, går för dem, öfver allt;

Och lofvar troget dem beskydda,
Och strör med blommor deras hydda,
Och inga törnen bland dem, nej,
Blott rosor och förgätmigej.

De sälla två! — Om allt de mista,
Om alla hoppets bubblor brista,
Om glädje, lycka, allt försvann,
Hon äger honom, henne han.

Det går en oro genom tiden,
En storm; men kärleken och friden,
När *de* hvarann som brudpar kysst,
Blir oron still, blir stormen tyst.

Och hatets pilar kring oss hvina,
Men kärleken har äfven sina:
De träffa djupt, de gifva sår,
Men läka dem han sjelf förstår.

Ja, han förstår att skingra smärtan;
Och åt två unga, trogna hjertan
Han lofvar himlar re'n på jord,
Och kärleken kan hålla ord.

Men *du*, som oss med den begåfvat,
Som evigt håller hvad du lofvat!
Du vet, du leder ödets skick,
Men kortsynt är hvar menskoblick.

O låt bli sanning, hvad vi hoppas!
Låt rosorna slå ut, som knoppas,
Låt i den huldans myrtenkrans
Hvart enda blad ha kvar sin glans!

Välsigna Gud de unga tvenne,
Gif lycka honom, lycka henne!
Så bönen går i återljud
För Axel och hans sköna brud.

BRUD OCH BRUDGUM.*Vid afresan.*

Unga brud! Till hoppets verldar,
Dina drömmars morgonland,
Styr du ut på lifvets fjärdar
Från din barndoms lugna strand.

Hur vi der stå kvar och blicke,
Är du fjerran innan kort;
Dem du lemnar ser du icke,
Ser blott den, du följer bort.

Trygg intill hans skuldra lütad,
Nalkas du en osedd hamn,
Vet, när färden dit är slutad,
Att du ankrar i hans famn.

Unge brudgum! Hur du glädes,
Hur din dröm är verkliggjord!
Nu du inga stormar rädes,
Se'n du henne har om bord.

Nu hvad vind i dina segel,
Farten nu hur snabb och mild,
Se'n du ser i böljans spegel
Och i hjertats samma bild!

Och er kärleks ljufva andar
Gå på däcket opp och ner,
Och när du med henne landar,
Bli de kvar och bo hos er.

Men hvart sken, som förr J sågen,
Blifve då till jordfast syn:
Minnets hägringar i vågen,
Hoppets hägringar i skyn!

Brud och brudgum! Så blir färden
Lycklig först och lycklig sist.
Helsen till den nya verlden
Från den gamla, som er mist!

VIKINGENS FARVÄL.

Farväl, J gröna lunder,
Rosor och liljor och sång!
Farväl, J glädjens stunder,
Njutna för sista gång!
Må stormen mot mig ljunga,
Blixtarne hota min själ:
Åt glädjen vill jag sjunga
Ett långt, ett evigt farväl.

Farväl! — Mig vinkar hafvet
Fjerran till blånande land;
Men hoppet är begrafvet
Här mellan rosor vid strand.
Hvarthän mig böljor gunga,
Anar ej nu min själ;
Men glädjen vill jag sjunga
Ett långt, ett evigt farväl.

AFSKED TILL HEMMET.
—

Bort till fjerran land i söder,
Der orange och drufva glöder,
Och der mandelblommor dofta,
Medan näktergalar slå;
Med min pilgrimsstaf i handen
Går jag till de sköna landen,
Men på dig jag tänker ofta,
O mitt fosterland, ändå.

Hör jag vignerolan unga
Gladt vid Po och Arno sjunga,
Sverige! dina skogars susning
Hör jag dock i vindens röst;
Tänker på de sköna sånger,
Jag i norden många gånger
Hörde med så glad förtjusning
Och med eko i mitt bröst.

Herrlig söderns bygd lär vara,
Stjernorna bli der mer klara,
Himlen närmare till jorden,
Jorden sjelf ett blomsterland;
Men hur skön man än den målar,
Aldrig dock han öfverstrålar
Fädrens bygd, det gamla norden,
Hemmets evigt kära strand.

Så farväl, O nord, du höga,
Gläns i minnet för mitt öga!
Dig jag måste öfvergifva,
Irta vidt kring land och haf.
Fädrens andar dig bevaka; —
Kommer jag en gång tillbaka,
Har du annat ej att gifva,
Skänk mig dock hos dig en graf!

EMMAS STJERNA.

Jag gerna upp mot himlen ser,
När solen går i molnen ner;
Ty jag en liten stjerna har,
Som lyser der så skön och klar.

Den stjernan är min pappas blick.
Jag honom sjelf ej skåda fick,
På jorden hans besök blef kort;
När jag kom dit, så for han bort.

Hans öga följer mig ändå,
Hans vinkar nog jag kan förstå;
Ty jag har märkt, att vissa dar
Så lyser stjernan mera klar.

Det var en dag, då jag ej gjort
Och tänkt och velat hvad jag bort;
Det var en qväll — ack! just i går —
Då stod i pappas blick en tår.

Rätt sorgsen tycktes stjernans mine,
Men jag drog genast för gardin,
Och tänkte: aldrig, aldrig ger
Jag himlen skäl att sörja mer.

Och säkert blef han åter glad;
Ty se'n, när aftonbön jag bad
Och slöt med några tårar den,
Då såg jag stjernan le igen.

Du lilla stjerna! Åt mitt lif
En spegel af din klarhet gif!
Att lugn jag alltid mot dig ser
Och aldrig rodnar, när du ler.

När bakom grafvens skumma tjäll
Min lefnads sol går ner en qväll,
Visst lyser du mig då till den,
Som är den faderlösas vän.

DEN LILLE BRODREN.

Jag ägde nyss två systrar jag,
Vi lekte, sjöngo hvarje dag,
Och mamma var så glad att se
Oss stå kring henne alla tre.

Vår lilla trio var så skön;
Men ack! en qväll, då vi gjort bön
Och bjödo just hvarann god natt,
En hvitklädd engel bland oss satt.

Båd' förr och se'n i mången dröm
Jag honom sett. Hans blick var öm,
Men visst hvar handen mycket kall,
Och hjertat grymt i alla fall.

Ty tänk, hvad efteråt jag såg!
Vår äldsta syster bleknad låg,
En snövit lilja bruten nyss, —
Det var af engelns kalla kyss.

Hur mången tår jag henne gaf!
Vi redde nu den lillas graf,
Hvar qväll blef der en blomma fäst
Af dem hon fordom älskat mest.

När dagen gick och dagen kom,
De visor, som hon förr tyckt om,
Jag sjöng vid kullen, — tänkte så,
Att hon blef glad i himlen då.

Så gingo trenne mulna år,
Och sorgen flydde, — det blef vår:
Jag i min själ så lycklig var,
Jag hade än en syster kvar.

Den yngsta hade nu växt opp;
Så skön fans ingen enda knopp
I hela vårens rika krans,
Som hon uti sin oskulds glans.

Som bäckar mellan gröna fält,
Så flöt vårt syskonlif så sällt.
Vår brutna trio glömdes lätt,
När gladt vi sjöngo vår duett.

Men ack! nu solo sjunger jag.
Densamma engeln kom en dag,
En kyss han åt min syster gaf. —
Och så hon lades i sin graf.

Jag ägde nyss två systrar jag,
Två grafvar blott jag har i dag;
Men dem jag troget sköta vill,
Rum fins väl sedan för en till.

Med friska blommor skall jag gå
Till mina kära grafvar två,
Der skall min lekplats alltid bli
Hos min Augusta och Sofi.

J hulda! när min lek är slut,
Och pappa, mamma gråtit åt,
O hämta mig och hämta dem!
Så bli vi glada alla fem.

DE TVÅ SYSTRARNE.

Såg du i daggens klara droppar,
När morgonsolen lyste mild,
På samma rosenstånd två knoppar, —
Då såg du af oss två en bild.

Så samma väsen oss förenar,
Fast begge äga hvar sitt *jag*,
Två unga träd, som stam och grenar
Tillhopaflåta dag från dag.

Och hur vi bo, om du vill veta,
Du här en enkel tafla får: —
Man fåfängt skall i verlden leta
En sådan kammare som vår.

Tänk dig ett ljusgrönt rum, ett mönster
Af trefnad, högt och ljust och gladt:
Mot söder är dess ena fönster,
Mot vester är dess andra satt.

Och fönstren stå ej blomstertomma,
Nej, der är vår, fast ute kallt,
Syrener midt i vintren blomma,
Och murgrön slingrar sig kring allt.

Och hvilken utsigt! — Först de sköna
Terrasser, som sitt blomdoft strö,
En park, en trädgård, ängar gröna,
Och nedanför en spegelsjö,

Och i den sjön en fiskarjulle,
Som plaskar gungande vid strand,
Och vass och neckblad; — ack! du skulle
Se månen speglas der ibland,

Och genom rutans glas förgylla
Vår cell från golf till tak så sött,
Och lysa på vår vackra hylla
Med böcker, bundna uti rött,

Och på ett skåp, der dyrbarheter
Det från hvar enda verldsdel fins:
Koraller, snäckor, rariteter,
Som jag nu icke alla mins;

Der alla under sig förena
Från hafvets öar, vildars hem:
Ett grässtrå fins från Sankt Helena,
Ett radband från Jerusalem.

Och der man kan dig blommor visa
Från alla jordens skilda land,
En bit af tornet uti Pisa,
Och från Vesuv ett lavaband;

Och mynt det fins der öfvermåttan
Och krucifixer, må du tro:
En sten der göms från blåa grottan
Och några blad från Waterloo.

Men ack! Guitarrn vi ej må glömma,
Som strängad der i hörnet står
Och till vår sång sitt ljufva, ömma
Akkord så mången afton slår.

Ännu en vän — du får ej skratta —
Gör till en trio vår duett:
Hon bor vid dörren på en matta,
Dess färg är hvit, dess namn Fanchette.

Mot rapphöns för hon jagt i skogen
Och skäller gällt på fågelbon,
Men är så lydig, är så trogen,
Och är hos oss blott i pension.

Nyss sprang hon ut bland sten och tufvor.
Zevs har en örn — och det med rätt —
Må Afrodit ha sina dufvor,
Vi äro nöjda med Fanchette.

Vi äro nöjda med vår kammar
Och med vår verld, — gladt är vårt sinn;
Må tiden knacka med sin hammar,
Han slipper icke till oss in.

Och ingen lust vi ha att flytta;
Men vill man så och måste vi,
Fast också rummen bli förbytta,
Kan trefnaden densamma bli.

HÄRJNING OCH BEHÅLL.

Till den ena af de två systerarna.

Carolina! Hjertat vårdar
Eldar nu af minnet tända,
Fast din barndoms rosegårdar
Ligga under askan brända.

Svartnad stam ha dina lindar,
Intet är på gamla viset:
Suckande gå himlens vindar
Öfver fordna paradiset.

Ingen vänlig måne skiner
In, som förr, i gröna cellen.
Öfver grusade ruiner
Flyga norrsken blott i qvällen.

Dina blommor dött: din luta
Inga toner mera skickar.
Genom fönstrets klara ruta
Ingen insjö mera blickar.

Ingen silfvervingad dufva
Hörs der mer sin make locka:
Timmar glada, timmar ljufva
Slår ej mera tornets klocka,

Slog i blodröd brand de sista,
Smältande, i hettad ifver. —
Hjertat mins, så det vill brista,
Hvad som var och mer ej blifver.

Carolina! Hjertat vårdar
Minnets eldar, heligt tända,
Och din barndoms rosengårdar,
Tro mig, än ej äro brända.

Nej, de blomma i ditt sinne
Evigt unga, evigt samma,
Evigt sköna, och derinne
Når dem ingen storm och flamma.

Om blott yttre ting oss fästa,
O hur lätt vårt hopp blir brutet!
Ren och from har man det bästa
Hos sig sjelf dock qvar på slutet:

Skatter, blommor, ljufva strängar,
Som ej plundras, dö, förklinga,
Källor, lunder, blomsterängar, —
Solen evig, molnen inga.

Har med eldskrift tiden ristat
Runor, som din själ förfärat,
Äg inom dig hvad du mistat!
Det är summan af min lära.

Hvad som glädje här vi prisa
Morgondagen lätt förjagar;
Dock — en syn jag vill dig visa,
Fast du ser den alla dagar.

Se din moder! hon har bäddat
Makens graf, sett hemmet brinna,
Och ur alla prof hon räddat
Åran dock af from hjeltinna.

Med ett sådant föredöme,
Hvad har skalden mer att önska?
Ett: "i hjertats park du gömme
Träd, som ännu svedda grönska!"

BÅTFÄRDEN.

Mins du färden öfver klara sjön?
Böljan himmelsblå och stranden grön,
Molnfri sol, och allt så ljuft, så stilla;
Droppen hörs, som våra åror spilla:

Rågen gul och rönnens drufva röd. —
Mins du sången, som från båten ljud?
Takt slog åran med de lätta slagen
Till vår glädje på septemberdagen.

Hvarje träd från vårens första dar
Ägde ännu alla löfven kvar:
Ljum var luften, stänkt med blommor jorden,
Söderns höstdag hade vi i nordnen.

Gäddan ur sin sällan störda våg
Upp till oss med stum förundran såg;
Men i luftens spegelklara bölja
Lätta seglare med sång oss följa.

Samma kosa styra de som vi;
När de vilja, ro de oss förbi,
Vända om, och från den höga stråten
Sänka sig emellanåt mot båten.

Båten gled utöfver böljans rygg,
Utan segel, utan roder trygg,
Och så styrde vi rättfram mot näset,
Sköto in, bland vassen, midt i gräset.

Hjordar betade på gräsets plan. —
Nu, bakom oss, tornet, templet, sta'n;
Men framför oss låg den gröna kulle
Med sin sammet, der vi hvila skulle.

När vi kommit till den kullen fram,
Hvilken utsigt mellan björkars stam!
Röda torpet mellan dubbla fjärdar,
Nya sjöar här och nya verldar!

Åkrar vaggande för sakta vind,
Lunder blandade af ek och lind,
Äng och park, och der i solens lågor
Glittra mot oss idel nya vågor!

Låt oss pröfva äfven deras djup!
Se, oss vinkar äfven här en slup.
Låt oss ro i kapp med skrämnda anden,
Som vår glädje jagat opp från stranden.

Se, framför dig, ön som simmar der!
Se, på sidan, furukrönta skär!
Se, uppöfver, himmelen bestrålad!
Se, i djupet samma himmel målad!

Emma, Emma! O hur skönt der var!
Dagen för mig står ännu så klar.
Hur dess bilder lefva för mitt sinne,
Hur jag hör hvart årtag — i mitt minne!

Vinter nu! Och drifvor täcka ön,
Frusna taket lagt sig öfver sjön,
Tunga dimmor hänga öfver sunden,
Stjelpta båten står bland isar bunden.

Men ännu jag löser den och far,
Far i tanken, öfver bölja klar,
Vandrar vid din sida än i gräset
Mellan löfskog på det vackra näset.

NATURTANKAR. *

Menska! Tro ej, att för dig allen
Jorden blommor fick och solen sken.
Något för sin egen fröjd också
Vill naturen skapa då och då.
Derför näktergaln sin skönsta drill
Slår, när du i natten sofver still,
Och den skönsta rosen blommar tyst,
Långt förr'n solen dagens öga kysst.
Skönsta fjäriln *du* ej ser, ej hör:
Osedd flyger han och osedd dör.
Perlan gömd i hafvets sköte bor,
Djupt i berget ädelstenen gror.
Barn! När du så fullt, så rikligt fick
För ditt öra allt och för din blick,
Unna också modren något då
Att åt sig till fröjd, till smycke få!

---

* Fri efterbildning.

TILL MIN SÅNGMÖ.*

Fäll ej modet, sångmö, stackars tärna,
Ej dig hånad och förnedrad tyck!
Tjena hos de himmelska du gerna;
Sånggudinnors mjölk är gudadryck.

Hvad som kan vid deras taffel drickas
Dig är ingen skam att bära det:
Hvart i deras ärenden du skickas,
Gack, fast skulle du än få förtret!

Litet snäsor utaf en och annan,
Som du kanske stött på något sätt,
Får du svälja; men håll gudakannan
Med sin hvita nektar, håll den rätt!

Spill ej du en enda nektardroppe!
Mjolk, som vatten, byts dock sist till vin
Af de nio himmelska deroppe. —
Transsubstantiation är poesin.

---

* När hon, i tidningen *Freja* 1842, blef kallad "Musernas mjölkbud."

Med din tjenst hur det sig än må arta,
Sånggudinnor tjenar du ändå,
Och på diktens, som på himlens, karta
Fins en *via lactea* också.

Tusen stjernor gömma der sin flamma,
Hvit den är som mjölk och ren och skär.
Hvad du kallas, det är just detsamma,
Allt dock kommer an på hvad du är.

Får du lön, nå godt! men ej begär den!
Städsel blott af högre makter tag! —
Orlofsedeln skrifs af efterverlden,
När vi tjenat ut, båd' du och jag.

STRÖDDA DIKTER.

IV.

EROTISKA ÄMNER.

FANTASI.

Jord och himmel jag
Glömmer natt och dag
Och på dig allen jag tänker;
Du är dagens hopp,
När som sol går opp,
Du min bön, när sol sig sänker.
Hur du städse lyser på min himmel skön,
Lifvets morgondröm och lifvets aftonbön!
Jord och himmel jag
Glömmer natt och dag
Och på dig allen jag tänker.

Säg, i helgonfrid
O hvar dväljs du blid?
Såg på jorden dig mitt öga?
Eller dröjer du,
Engel, qvar ännu,
Ibland syskon i det höga?
Får jag aldrig trycka här din varma hand?
Bli vi först bekanta på den andra strand?
Säg, i helgonfrid
O hvar dväljs du blid?
Såg på jorden dig mitt öga?

När en tanke flög,
När en suck sig smög,
Du var målet för dem båda.
I hvar stjernas blick
Din jag möta fick,
Blommor små din bild förråda.
Aftonskyn i lågor skref ditt namn för mig,
Ången bar din drägt, och lärkan sjöng om dig.
När en tanke flög,
När en suck sig smög,
Du var målet för dem båda.

O jag vet, en gång
Vid en bättre sång
Skänker Gud oss åt hvarandra.
Följer du mig still,
Hör blott du mig till,
Må försvinna allt det andra!
Kärleken är evig, och när döden ler,
Mötas vi och skiljas aldrig, aldrig mer.
O jag vet, en gång
Vid en bättre sång
Skänker Gud oss åt hvarandra.

FRIA VALET.

O säg mig, unge konstnär, hvem har du?
Ty någon ha du måste. Öfver dina
Idéers verld en sol dock måste skina. —
Sin Beatrice hade Dante ju,
Och Rafael sin Fornarina.

Så unnom konstens son sitt fria val!
Han i en annan måste sjelf försvinna,
Han måste älska, måste evigt brinna. —
Hvad vore penseln utan ideal,
Hvad vore sången utan sånggudinna?

EN GAMMAL HISTORIA.

Der gingo med lågande hjertan
De unga älskande två;
De brunno ömt för hvarandra,
Men sade det icke ändå.

Och bäst de så brunno och tego,
Han trodde, en ann' har hon kär,
Hon trodde, han älskar en annan,
Och begge sig irrade der.

Han tänkte: hon är mig ej trogen,
Jag finner väl maka ändock.
Hon tänkte: han vändt till en annan
Sin håg, jag vill göra så ock.

Så sletos i sär deras hjertan,
De släckte hvad ännu der brann.
En hvar byggde bo med en annan,
Dock tänkte de mest på hvarann.

Nu kolnat har hjertat hos begge;
Men mötas de aldrig så kort,
Straxt stiger en gnista ur askan, —
De helsa, och skynda sig bort.

SYNEN.

Vid foten af en blomsterkulle
På stranden af en skuggad å,
Jag såg en vänlig hydda stå,
Der frid och kärlek trifvas skulle.
Jag var så glad, jag var så nöjd,
Mitt hjerta slog af sällsam fröjd;
Ty se — den hyddan var min egen.

I dörrn jag sedan såg en flicka,
Som der, en vinglös engel, stod
Med drägt af snö, med kind i blod;
Hon syntes huldt emot mig nicka.
Jag var så glad, jag var så nöjd,
Mitt hjerta slog af sällsam fröjd;
Ty vet — den flickan var min maka.

Ej länge dock min glädje räckte,
Ty floden ryckte hyddan bort
Och mina armar innan kort
Mot flickans bild jag fåfängt sträckte.
Säg mig, hvar då den hyddan låg!
Hvem var den flickan, som jag såg?
O allt var endast — uti drömmen.

SILVIO OCH LAURA.

I.

Gossen hade något på sitt hjerta,
Som han för en vänlig, blåögd flicka
Ville yppa innan höstens början.
Flickan hade något på sitt hjerta,
Som hon gerna åt den goda gossen
Ville säga, innan sommarn lycktat.
Men när hösten kom, än ingendera
Hade sagt hvad de så gerna ville,
Vexlat rosor blott och några körsbär.

II.

Rosen sade: hvarför så, O gosse,
Ser du ömt på mig? Se på din flicka,
Som der borta står och ser mot himlen!
Gossen sade: vredgas ej, du röda!
I min flicka ser jag alltid rosen
Och i rosen ser jag jemt min flicka.

Himlen sade: hvarför så, O flicka,
Ser du upp till mig? Se på din gosse,
Som der borta står och ser på rosor!
Flickan sade: vredgas ej, du blåa!
I min gosse ser jag alltid himlen
Och i himlen ser jag jemt min gosse.

DEN OBEMÄRKTA.

Rosens syster, af resedan
Du en morgonstund dig lärde
Blygsamhetens dygd förstå;
Eller du förstod den redan
Långt förut — Välan! Ditt värde
Göm! Du röjer det ändå.

Höljer sig i skuggor natten,
Dock en stjernblick låter ana
Glansen, lifvet bakom den. —
Midt i Medelhafvets vatten
Nilen af dess ljusa bana
Känner seglarn lätt igen.

LINDENS SÅNG I VÅRNATTEN

utanför Lauras fönster.

Slumra derinne, du sköna, du unga!
Majnattens skuggor ej ännu ha flytt.
Än i min krona ej fåglarna sjunga:
Slumra, som de, tills det dagas på nytt!

Allt än är stilla på land och på vatten,
Gräset hörs växa och luften är varm.
Ensam jag står i den ljummande natten,
Håller din grönskande sköld på min arm.

Kommer en nattvind, jag ropar: "O akta,
Väck henne icke! hon sofver ännu."
Kommer en gosse med cittran: "sjung sakta,
Stör ej den hulda! jag vakar, sof du!"

Rosen, som vill dig i morgon få smycka,
Ännu ej vecklat sig fullt ur sin knopp.
Slumra! dröm kärlek, dröm glädje och lycka!
Vakna till blommor och solljus och hopp!

Tyst! Utur skogen re'n ensliga röster
Qvittra, och åldrande verlden blir ny,
Rosor ses växa ur flammande öster,
Himmelen blånar och skuggorna fly. - -

Vakna derinne, du sköna, du unga!
Spörj ej, hvem klappar på dörrn? — det är jag.
Hör i min krona hur fåglarna sjunga,
Vakna, som dessa, och sjung: det är dag!

STJERNANS SVAR.

Laura sporde: hvem är du, o stjerna,
Som hvar qväll, när solen gått till hvila,
Lyser öfver skogens topp i öster? —
Men till Laura hördes stjernan svara:
Snarare det tillhör mig att fråga:
Hvem är du, O hulda, ljufva flicka,
Som hvar qväll, med lockomgjutet hufvud,
Står, mot handen lutad, der i fönstret?
Blott att se på dig hvar qväll jag kommer.
Stjernor, lika mig, har himlen tusen,
Flickor, lika dig, har jorden ingen.

SILVIOS NATT.

Ned nattens drottning stjernbeslöjad stiger,
I mantel väfd af månskensstrålar blott:
Till hvilans fest hon jord och himmel viger,
På höjd, i dal, hon vallmokronor sått.
All glädje tystnar och all oro tiger,
Sjelf sorgen trött har nu till hvila gått.
Allt är så stilla. På de östra bergen
Än ingen strimma bryter midnattsfärgen.

Och se, med vallmodoft på lätta vingar,
Flög sömnen blid ur modrens sköte nyss;
Han fridens kransar åt hvar panna bringar,
Och för hvart ögonlock han har en kyss.
Ur skogens sus en eolsharpa klingar,
Till hvilkens vaggsång all naturen lyss,
Och drömmens lätta folk, i brokig skara,
Ses upp och ned på glesa skyar fara.

Du sömnens engel, sänk dig ur det höga!
Jag väntar dig. Flyg ej förbi mitt bo!
Rör med en flägt min panna, slut mitt öga,
Bjud själens stormar lägga sig till ro!
Tag gerna från mig dagens fröjd! — O föga
Dess falska löften äro dock att tro;
Men gif, för hvarje glädje dagen saknar,
Mig ljufva drömmar, hvarur sent jag vaknar!

VÅRMORGENEN.

Naturen låg så glad och still,
Hvar tufva stod så grön,
Hvar lärka satte toner till
Hvar blommas tysta bön,
Och bäcken flöt ur ängen fram
Mot insjöns lugna vik,
Der svanen stolt i vassen sam,
På sång och silfver rik.

Mot solens källa örnen flög
Att der sin ljusdryck få,
Och biet ljuft sin nektar sög
Och myran drog sitt strå.
I rosenkalken fjäriln har
Sin purpurvinge gömt,
På lönnens gren ett dufvopar
Hvarannan smeka ömt.

En yngling der med hoppets mod
I lönnens skugga gick,
Men våren glödde i hans blod
Och längtan i hans blick.
En flicka der så oskuldsvarm
Vid rosenkalken satt,
Men kärlek häfde hennes barm
Och log i ögat matt.

När flickan nu af välkänd röst
Hör hviskas ömt sitt namn,
Och sjunker mot sin älsklings bröst
Och slutes i hans famn,
Och rodnad ler på begges hy
Och fröjd ur begges håg,
Och begges själar sammanfly
I kyssens purpurvåg, - - -

Då sänker molnens viking snart
Sig ner från ljusblå höjd,
Och bäcken stadnar i sin fart
Att spegla deras fröjd,
Och lärkan, tystnad, på dem lyss,
Och blomstrens ögon le,
Och dufvan glömmmer makans kyss
Att blott på deras se.

MAJVISA.

Trasten slår i dalen,
Löfvad re'n är alen,
Löfvad björkens hvita silfverstam:
Rosenkrönt är häcken,
Och den muntra bäcken
Hoppas sig bland sten och tufvor fram.

Nu på morgonstunden
Blommorna i lunden
Hviska med hvarann om sol och vår,
Och i deras öga,
Rigtadt mot det höga,
Morgonbönen lemnat kvar en tår.

Insjön som en spegel
Står. Med fällda segel
Fiskarn sakta gungar fram sin båt.
Smygande kring stranden,
Med sitt skott i handen,
Jägarn går mot änder på försåt.

Gässen neri dammen
Plaska sig, och lammen
Motar flickan under sång ur byn.
Gubben lagar grinden. —
Blomsterdoft är vinden,
Ängen är så grön och blå är skyn.

Med den gyllne färgen
Målar solen bergen,
Vill de hårda smälta med sin glans:
Hennes blickar ljufva
Från den lägsta tufva
Locka fram en liten blomsterkrans.

Liljorna sig smycka
Och sig granna tycka
- Kungatärnor i naturens hof; -
Men på molnen gunga
Lärkorna och sjunga:
Herran, Herran vare tack och lof!

Laura, Laura, hasta!
Slöjan från dig kasta,
Följ mig ner i dalen än en gång!
Bryt en ros ur häcken,
Spegla dig i bäcken,
Lyss till blommans suck, till fåglens sång!

Ser du, ekar skydda
Der en mosstäckt hydda,
Som på holmens gröna udde står!
Murgrön kransar henne,
Hon har rum för tvenne;
Tänk, om lilla hyddan vore vår!

Tänk om vi der bodde, —
Om din vän du trodde,
Som för dig så ofta svor att dö!
Fiskarns lätta julle
Löste vi, och skulle
Hinna snart vår glada kärleks-ö.

Bort från strand vi sköto
Julen se'n, och slöto
Hyddans dörr för hvarje mulen gäst,
Att, i ro för qvalen,
Få med blomsterdalen
Fira så naturens sköna fest.

Tiden skulle leka,
Du mig skulle smeka,
Och jag skulle vaka, när du sof;
Och, när dagen väcktes,
Och, när solen släcktes,
Sjunga: Herran vare tack och lof.

SOMMARHELSNING.

Må gräset frodas, fågelsånger ljuda
Och Flora ställa opp sin blomstervakt!
Må allt, hvad nordens sommar har att bjuda,
Sig breda ut för dig i juniprakt!

När daggens tår i rosenkalken skälfter,
Och vinden lyssnar, höj din klara röst,
Låt välljud strömma utåt sjö och elfver,
Och göm ändå de bästa i ditt bröst!

Drick lif, drick fröjd ur solens yngsta lågor,
Gläd, som ett barn, dig åt Guds sköna verld,
Och skänk din bild, din sång, åt Vetterns vågor,
Gör hela lifvet till en sommarfärd!

I vinter se'n, då fryser Vetterns yta,
Men längst på djupet vågen lif har kvar;
Och våg till våg skall till hvarann då flyta
Och fråga: mins du, hur i somras var?

Och ofvanpå skall skridskofararn larma,
Och vid det muntra bjällerklang man hör
Skall ingen, ingen ana, hvad de varma,
De qväfda vågor sucka nedanför.

I GRYNINGEN.

Du österns sol, som dagens ljus mig bådard,
Stig högt i dag och oförmörkad blif!
Förrän i qväll du nedgår, glad jag skådard
Den väna, som är solen i mitt lif.
Som du, hvar morgon hon föryngrad träder
Med tända lågor fram ur nattens tjäll,
Som du, hon alla med sin anblick gläder,
Som du, för mig hon gömmer sig hvar qväll.

När hon är borta, O hur hjertat fryser,
Hur mulen dagen är, då hon ej ler!
När hennes öga vänligt mot mig lyser,
Hur i förskönad glans jag allt då ser!
Af hennes morgonblickar väckes sången,
En nytänd fröjd i livvets pulsar slår,
Och hvarje qväll, då hon är från mig gången,
I flammor minnets aftonrodnad står.

Stig högt, O sol! jag älskar dig, du höga,
Och uti dig jag älskar Lauras bild.
O gnugga sömnen ur ditt klara öga
Och blicka ner så nådig och så mild!

I afton sent du dig till hvila lägge,
Att jag må länge se mitt hjertas vän!
Då vill jag älska lika ömt er begge
Och sjunga begge då en sång igen.

I SKYMNINGEN.

Det mörknar ute. Dimman, qvällens slöja,
Har re'n sin svepning lagt kring solens guld;
Men der, vid molnets rand, jag än ser dröja
En enda stjärna, glänsande och huld.

Så, när min ålders skymningsstund är inne
Och slocknad re'n hvar jordisk glädje är,
Skall än på lifvets aftonsky ditt minne
Så vänligt stå, som lilla stjernan der.

GLÄDJEN OCH LAURA.

Man säger: vår glädje en viking är lik,
Som seglande irrar kring verlden;
Han lägger sin båt i vår vinkande vik
En morgon, men borta snart är den.
Han ger sig ej rast, och han har ingen ro,
Han hissar sitt segel, förrän man kan tro,
Och ger sig ånyo på färden.

Men minnet, en Ingeborg, sitter vid strand
På ensliga klippan och gråter,
Och ropar: "kom åter, kom åter i land,
Du älskade, kom! jag förlåter."
Och vågorna svara med suckande slag;
Hon sitter der natt, och hon sitter der dag,
Men vikingen kommer ej åter.

Dig ber jag: O räds ej! tro verlden om godt,
Hur mycket på den man ock klankar!
Låt vikingen landa en enda gång blott
Hos dig, O så ändras hans tankar;
Ty får han blott hamn i din speglade själ,
Så säker är jag, att han trifs der så väl,
Att aldrig han mer lyfter ankar.

BLOMMORNAS SORG.

Fort ju eljest vissnar blommans stängel;
De, i går jag fick, än friska stå,
När de komma från en vårens engel,
O hur kunna de väl vissna då?

Hur balsamisk deras ljufva ånga
Och hur skönt hvar knopp ses öppna sig!
Men jag hör dock suckar från dem många,
Ty de sörja, att de skilts från dig.

Stackars blommor! edra tårar rinna
Och er sällhets tid är re'n förbi.
Låt oss tala om er ägarinna!
Henne jag har sett, så väl som J.

O jag vill så troget eder gömma,
Eder saknad kan jag nog förstå.
Låt oss hjälpas åt att söka glömma
Hennes blick! — det lyckas ej ändå.

DUFVOPOSTEN.

Illa snabb på silfverklara vingar
Till den hulda, som dig väntar öm!
Glada budskap du oss båda bringar,
Ljuf och flyktig som en morgondröm.

Skynda, skynda! Inom få minuter
Har hon kärleksordet, tecknadt nyss,
Och ett annat under vingen skjuter,
Sänder dig tillbaka med en kyss.

Oskuldshvit, som du, är hennes panna,
Fri och glad, som du, är hennes själ;
Men hos henne får du dock ej stanna,
Fast det smärtar, bjud på stund farväl!

Den som en gång så i molnen finge
Söka opp sin kärleks ljufva svar!
Lilla dufva! ägde jag din vinge,
Flöge jag dit bort — och blefve kvar.

TILL AFTONVINDEN.

Tag mina suckar, vind! och för till henne,
Uppå hvars kind du andas rosens färg!
Hon i din fläkt en sakta helsning känne
Från den, som irrar långt från hemmets berg!

Från den, hvars hjerta icke med vill följa,
Se'n hon en gång det tog i sitt förvar,
Från den, som irrar öfver land och bölja,
Men har hos henne halfva själen kvar;

Från den, som evigt lefver i det flydda,
Och henne ser på hvarje blomsterbädd,
Och henne ser i dörrn till hvarje hydda,
Och henne ser vid hvarje källas brädd.

Flyg, snabba vind! — Du får mot natten hvila
I vänligt månsken vid min flickas kind.
Dit skulle jag hvar enda afton ila,
Om blott jag vore, såsom du — en vind.

I AFSKEDETS STUND.

Tänk någon gång på den, hvars hjerta gömmer
Din englabild så troget inom sig,
På den, som ofta hela världen glömmar
Att blott i stillhet tänka få på dig!

Tänk någon gång, när du en blomma plockar,
På den, hvars lif af dig sin blomning har,
Som evigt mins de rika, ljusa lockar
Och evigt mins ditt blåa ögonpar!

Tänk någon gång, när dagens sol sig sänker
Och fiskarn sakta gungar hem från sjön,
På den, som evigt, evigt på dig tänker
Och ber för dig till Gud så mången bön!

Tänk någon gång, när nattens klara stjerna
En helsning vinkar ifrån fästet blå,
På den, hvars tanke flyr till dig så gerna!
Nej, glöm mig du! — jag mins nog dig ändå.

VINTERDRÖM.

I drömmen jag en februarinatt
Åt mjölk och smultron, kunde mätt ej blifva.
Jag vaknade, och fann det helt besatt
Att drömma sådant midt i vinterns drifva.

På dagen se'n, vid bjällrors muntra ljud,
I hast jag spände trafvarn för min släda,
Och for att söka upp mitt hjertas brud;
Snart fick jag mig af hennes åsyn gläda.

Den hvita pannan nu jag kysste ömt
Och derpå kindens purpurnmoln, de lätta: —
Då föll mig in, hvad jag i natten drömt
Om mjölk och smultron, som ej ville mätta.

LAURA-BILDER.

---

1. På berget.

Med ljungens blommor kring de lockar ljusa,
Med himlars himmel i de ögon blå,
Hon stod på berget. Nedanföre brusa
Jag hörde sjön, och stilla tänkte så:
Du sol, som ses i höga rymder throna,
Mot dessa ögon, ack, hvad är din glans?
J jordens drottningar! hvad är er krona
Mot detta hufvud under ljungens krans!

---

2. Om våren.

Går jag om vårn, vid bäckens glada språng,
Hör trasten, ser på blommorna och gräsen,
Hur allt är skönt och enkelt på en gång!
Och samma skönhet klingar ur din sång,
Och samma sanning strålar ur ditt väsen.
Jag fåfängt sökt en bild för hvad ditt inre var,
Blott källan är så ren, och solen är så klar.

---

3. Om hösten.

Er stilla sörjer jag, J flydda gyllne dar!
Jag vet ej hur det blir, jag vet blott hur det var.

---

7. *Syner.*

Ofta på drömmarnas moln de odödliga sväfva till
konstnärn,
Bedja: "O måla oss *så!* hugg oss i marmorn
så här!"
Nyss på sin rikaste bild förgäfves Thorvaldsen
grubblat,
Ville af skönhet, natur, präglade de sannaste drag.
Se, då steg hon med ens i drömmen ner i hans
verkstad,
Färdig, helgjuten, och bad: "konstnär! haf mej-
seln tillhands!"

TILL LAURA.*1. Med en rose-flaska.*

Kort är rosens lif, men hennes ånga
Kan man inom glasets murar fånga;
Så hon, vissnad, är dock ej förbi.
Om ett lif hon än i döden drömmer,
Det är rosens kropp, som drifvan gömmer,
Det är rosens själ, som göms häri.

---

2. Med en globkarta.

Jag tänkte länge hvad det skulle blifva,
Som jag till julklapp kunde Laura gifva:
Jag började att söka, grubbla, skrifva; —
Men hur jag sökte, grubblade och skref,
Se, slutligen det hela verlden blef!

---

3. Med en hvit törnros.

Din själ, så hvit som denna rosenknopp,
I salig oskuld ser mot himlen opp,
Och himlen speglas i ditt blåa öga:
O hvarje gång du dröjer för min syn,
Jag tror en engel, fallen ner ur skyn,
Som längtar hem till syskon i det höga.

När snart från dig jag lefver fjerran skild,
Då skall jag följas af den rena bild,
Hvars drag stå evigt ljufva för mitt minne;
Och när i grafven se'n jag hvilar glad,
Skall än en törnros med de hvita blad
Der stå och hviska om ditt englasinne.

BJÖRKEN VID LANDSVÄGEN.

Vid vägen till mitt fordna hem du står,
En fridens härold, löfvad år från år:
Förbi dig ofta glada menskor vandra,
Du skönjer lätt min Laura bland de andra.

Och hon dig älskar — jag det nyss förnam, —
Hon tycker om din silfverhvita stam,
Och till din krona hvarje gång hon skickar
I förbifarten en af sina blickar.

Så gläds och lef och grönska länge du!
Häng dina grenar lummiga som nu;
Men går hon varm förbi, så svalka kinden
Med gröna löfven, dallrande för vinden!

Hur lycklig du, som ännu alla dar
Får henne se och här får stadna kvar!
Ännu när Tiberns mandelträd jag hunnit,
Jag minnes dig och dagar, som försvunnit.

SILVIO TILL LAURA.

Jag fann dig, och på samma gång
Jag evigt har dig mist.
Förr hörde jag hvar dag din sång,
Nu är det långt se'n sist;
Och sol går opp, och sol går ner,
Men dig jag icke ser.

Förr var det gladare än nu;
Allt var så ungt, så nytt.
Jag sjöng för dig, för mig sjöng du;
Nu är det allt förbytt.
Och utan minne, utan hopp,
Går solen ner och opp.

Nej, hon skall lysa lika varm
Som förr, tills hjertat dör.
I världens stöj, i tidens larm,
Blott dig, blott dig, jag hör;
Och sol går opp, och sol går ner,
Men dig, blott dig, jag ser.

UR SILVIOS DAGBOK.

Dagarna flykta, de glada sig fjerma,
Sjunka i skuggan allt djupare ned. —
Hjerta! bevara din heliga värma,
    Älska och bed!

Dagarna mörkna, och stormarna skaka
Tungt sina vingar i pröfningens tid. —
Hjerta! se framåt, se icke tillbaka!
    Älska och lid!

Dagarna ila. Snart kommer den sista,
Lägger på såren sin kylande snö. —
Hjerta! O älska, fastän du skall brista,
    Älska och dö!

LAURA, OCH DOCK EJ HON.

Jag ser dig, men — det är ej du,
Jag hör dig, men — det är en annan.
Väl ser jag lockarna ännu
Och blåa ögat, liljepannan,
Och dock, och dock, det är ej du. —
Försvunna! Fins du ej på jorden?
Jag hör din rösts musik, men orden
Jag fattar ej — och mins likväl.
Att se, att höra dig, är smärta:
Jag ser dig hellre med mitt hjerta,
Jag hör dig hellre med min själ.

SILVIOS HÖSTSÅNG*under Lauras lind.*

Grön ännu? De andra träden mista
Sina blad; du dina gömma får.
Göm dem länge! Var i höst den sista,
Var den första, som slår ut i vår!

Lunden höggs; — dig ville himlen skona,
Dig, som blef till högre öden satt.
Skjut då stolt mot molnen opp din krona,
Hennes sköldvakt, hennes, dag och natt!

Sköt ditt värf, du lycklige! Försvara
Med din krona henne, med din stam!
Dina skuggor må de enda vara,
Som till henne nånsin tränga fram.

Ute står du, men det bryr dig föga,
Hur det stormar, regnar mången gång.
Hvarje morgon ser dig hennes öga,
Hvarje afton hör du hennes sång.

Kanske nedanför i aftontöcknen
Någon, som ej räcker upp som du,
Går förbi — en ensling uti öcknen —
Utan sång och utan glädje nu.

Hör du då hans suck (hon ej den höre,
Der i vänners krets hon sitter glad),
O låt sucken stadna utanföre,
Jaga bort den bland de vissna blad!

Och när bladen trampats se'n af henne,
När de alla, alla fallit af,
Eld! till aska du dem alla bränne!
Eller vind! dem bädda på min graf!

SILVIOS SISTA ÖNSKAN.*

Jag vill, när jag är död, som blomma stå
Uppå min graf, der intet namn fins skrifvet,
Att hon, som dödat mig, mig bryta må,
Och kärlek så på nytt mig rövva lifvet.

Jag vill, när hennes hand mig brutit har,
Hon må ej veta då, hvad der hon plockar,
Att hon, som förr min lefnads smycke var,
Med mig som död må smycka sina lockar.

---

* Fri efterbildning.

ÖFVER EN TAFLA

af Silvios fordna hydda.

Så såg hon ut min fordna Dresdnerhydda,
Der har jag bott, O bodde jag der än!
Tre långa somrar sedan äro flydda,
Och flytt har mycket, mycket annat se'n.

Nog mins jag hvilka tankar der jag gömde
I såradt hjerta, i förälskadt sinn;
Nog mins jag hvilka drömmar der jag drömde,
De tjusande, som skulle ej slå in.

Nog mins jag hvilken bild i solens lågor,
I månens ljus, i stjernans tysta tåg,
I Tharands dalar och i Elbens vågor,
Jag öfverallt med samma kärlek såg.

Den hade följt mig ifrån nordanlanden,
På stormig sjö dess blick mig gjorde glad,
Den hade mött mig på den tyska stranden
Och följt mig se'n till Sachsens kungastad.

Och här, i denna hydda, här den bodde
Med mig, och ingen annan bodde der,
Och vid dess sida jag mig lycklig trodde;
Jag ensam var med den jag hade kär.

Ett tempel blef mig hyddan; endast rena
Och höga tankar fingo komma in:
Blott Gud och henne der jag ville tjena,
Och jag var hennes der, och hon var min.

Och rundt omkring oss marken rosor födde,
Och källor sorlade och rymden log,
Och frukter knöto sig och drufvor glödde,
Och näktergalen fulla toner slog.

Så var det *då*, O det blef annorlunda,
När jag från hyddan vände hem till nord.
Jag visste ej, att dagar skulle stunda,
Ack! bittra dagar, på min fosterjord.

Der var ej mer som förr, när jag kom åter,
Men bilden skymd af långa skuggor var. —
Jag dömmar ej, jag glömmer och förlåter,
O hade jag min fordna bild blott kvar!

Men du min gamla, du min kära hydda!
Du söker opp din fordna hyresgäst
Och helsar honom ifrån tider flydda,
Och frågar: "kommer du ej snart härnäst?"

Jo, jag vill komma, jag vill åter bada
I strålarna af söderns sol min själ,
Och drömma *om* de drömmar der, de glada,
Dem här jag bjöd för längese'n farväl.

När våren åter knyter gröna axen,
Då vill jag ut, och bo hos dig igen.
I Sverge skymdes bilden, men i Sachsen
Kanske att der hon är densamma än.

SILVIOS DÖDSSÅNG.

Hvem sjöng jag för? Hon var i skilda länder
Densamma alltid, lika huld och ljuf.
Om henne sjöng jag på Salernos stränder,
Om henne än vid kratern af Vesuv:
Jag lärde hennes namn åt näktergalen,
Åt alpens eko uti schweizerdalen,
Åt minsta kaskatell vid Tivoli;
- - - Men allt det der är nu förbi, förbi.

Hvem led jag för? Jag älskade en blomma,
En orm sitt gift smög i mitt hjerta då.
Han suger blodet, ådrorna bli tomma,
Och rosen ler och ormen ler också.
Men när i långa natters qual jag kände,
Hur giftet spreds och i mitt inre brände,
Ack! dubbelt skön mig tycktes rosen bli;
- - - Men allt det der är nu förbi, förbi.

Hvem dör jag för? Min graf man bäddar redan
Med hälften blommor och med hälften snö:
Det kyler såren och det läker svedan;
Men glad, som svanen, vill i sång jag dö.
Väl är farväl det svåraste af orden,
Och mycket skönt det funnes än på jorden,
Och kall är grafven, mörker deruti;
- - - Men allt det der är snart förbi, förbi.

FÖRBL.*

Lammet har sprungit sig trött,
Fågeln har sjungit sig hes,
Rosen sitt lif har förglödt,
Sol ingen mera det ges.
Hjerta, hvars kärlek har dött!
Tänk ej på fordom och nu,
Eller — förblöd också du!

---

* Från tyskan.

LAURAS HEM.

Se, redan silfverlampor brinna
I englars sal, den himmelsblå:
Till hyddan, der min älskarinna
Nu bor, jag smyga vill på tå.
J midnattsvindar, susen sakta!
Du nattens öga, dunkelt brinn!
Ty hennes tjäll du får betrakta
Blott utanpå, men ej se in.

Hon bodde förr i höga salar,
Men nu ett bättre hem hon valt;
Ty hit i fridens gröna dalar
Hon flyttat. Här är tyst, är svalt.
Här nattens fåglar sina qväden
Melodiskt slå, när månen ler,
Och der, i skygd af poppelträden,
En liten lågbygd stad jag ser.

Dess grannar väl tillhopa trivas,
Och ingen husvill ser man der;
Om sina torfvor ej de kifvas,
Ty lika stor hvar gårdstomt är:
Och deras stadsport, svarta grinden,
Så gästfritt öppnas hvarje qväll.
Tyst! Nu der borta under linden
Jag skymta ser min flickas tjäll.

O tyst, O tyst, att ej hon vaknar!
Hon somnat ljuft vid qvällens flägt.
Den lilla hyddan fönster saknar,
Det låga tak är mossbetäckt:
En doftrik lilja på sin stängel
Står som en kalkvit skorsten der,
Och nattvakt håller visst en engel,
Jag ser vid dörrn hans korsgevär.

Den huldans namnsdag nyss man firat;
Står icke der ett blomsterbord?
Och der en myrtenkrans man virat
Kring hennes namn med gyllne ord:
Hon i sin kammar ej förnimmer,
Hur tårar vattna vissnad krans,
Hur månen strör sitt bleka skimmer
Kring namnet till en helgonglans.

När hit hvar natt jag vandrar åter
Och står vid låga tjället still,
Jag vet ej, hvarför ögat gråter,
Och hvarför hjertat blöda vill.
Skall jag ej glädjas, att hon gömmer
På ljuflig bädd sitt hufvud lent?
O kanske att om mig hon drömmer,
Och därför vaknar hon så sent!

En vän jag äger här på orten,
Som sörjt för hennes flyttning hit.
Han nyckeln har ännu till porten
Och lofvat att mig släppa dit.

När några väkter äro flydda,
Ditin till henne får jag gå:
Då sofva vi i samma hydda,
Och om hvarann vi drömma då.

När ingen måne mera tänder
På bergets topp sitt matta bloss,
Och östansol en morgon sänder
Sin strålblick ända in till oss;
O då att vakna hos hvarandra,
Att åter unga bli, hur sällt!
Och med de stilla grannar vandra
Vi ut på ljusets morgonfält.

SILVIO I SKOGEN.

Hör, fåglarne de sjunga sin morgonsång i skog,
Se, solen strålar öfver slott och byar;
Men aldrig ser jag mera den vän, som från mig dog,
Och aldrig mer min glädje sig förnyar.
Hur fåglarne de sjunga, hur solen månde le,
Jag känner endast saknad; den känna icke *de*,
Som sväfva högt uppöfver jordens skyar.

Blef aldrig då, O fågel, ditt nästes frid förödd,
Flög ingen bort, som aldrig kom tillbaka?
Du sol, som evigt brinner, säg, är du enkling född
Och ägde du ej någonsin en maka?
Hvem är det, som du söker från morgon intill qväll?
Hvi skyndar du så ifrig dit ner i vesterns tjäll
Att, dold för verlden, hela natten vaka?

Dag ut, dag in, jag söker, som du, en älskad vän:
Till fjerran haf hon på en båt sågs gunga.
Den flög med svarta segel. O komme den igen,
Jag skulle åter stråla, åter sjunga.
Med fåglarna i samljud jag stämde då min sång;
Nu sitter jag förstummad, och tänker dagen lång:
"Det gamla måste vika för det unga."

SILVIO PÅ LAURAS GRAF.

Hon hvilar redan i sin graf,
Hon, som mitt lif ett värde gaf,
Hon, solen i mitt töcken.
Mitt minne är en vissnad krans,
Mitt hopp är utan färg och glans,
Och verlden är en öcken.

Hur annorlunda i de dar,
När hon mitt allt, mitt enda var,
Den älskade, den dyra;
När hon gaf mina bragder mod,
När hon göt lågor i mitt blod,
Gaf toner åt min lyra!

Jag öfver hafvet for en gång,
Men hennes bild och hennes sång
De lockade mig åter.
Den bilden ser jag än, fast blek,
Men sången från mitt öra vek
Och sjelfva lyran gråter.

Spår af den älskades gestalt
Jag hemligt söker. Öfver allt
Den skymtar och — försvinner.
Först när jag hit har vandrat ut,
Här vid den sista vägens slut
Jag söker — och jag finner.

En kulle jord för hennes ben!
Ej kors, ej stod, ej marmorsten,
Men torf från ängen bruten.
En rosenbuske hvit der står,
Och blommar såsom hon hvar vår,
Ur hennes hjerta skjuten.

Ej min hon blef, en annans sist;
Men den, jag då i lifvet mist,
Nu död bor i mitt sinne.
Jag röner klart, jag känner väl,
Att *så* i ingen annans själ
Hon lefver som derinne.

Ja, år från år och dag från dag
Du lefver, därför lefver jag,
Du var mitt väsens kärna.
Du var, — så var det och förblif!
Brinn i hvar stråle af mitt lif
Ej mer som sol, men stjerna!

Jag fick ej yppa allt för dig,
Du vet ej hvad du var för mig
Ännu i sena åren;
Men hur jag älskade och led,
Men hur jag blödde, hur jag stred,
Jag yppar här vid båren.

Jag gömmer af ditt hår en lock,
Men i mitt minne mer ändock
Jag gömmer till mitt sista.
De ögon, som dig skåda fått,
De gömma dig så ljuft, så godt,
Ack! tills de sjelfva brista.

Du snåla graf, som i din natt
Har sänkt min sol, har gömt min skatt,
Du grymma, gröna tufva!
Jag vill ej klaga på dig mer; —
Fast bittra tårar regna ner,
Jag tänker tankar ljufva.

Här trifs jag, jag vill sitta här
Och minnas den, som borta är,
Och tacka, älska, sakna.
Här vill jag somna få en gång
Och drömma om en engels sång
Och aldrig mera vakna.

FURIEN OCH ENGELN.

På besök kom till mitt sjuka hjerta
Plågans furie. Först jag kände smärta,
Kände se'n mig af en engel kysst.
Mild sin hand hon på mitt hjerta lade,
Och det vilda, som så stormat hade,
Blef nu åter lugnt och godt och tyst.

Välbekant jag är nu med dem båda;
Plågan kan jag tryggt i ögat skåda,
Ty jag ser ju engelns blick bredvid.
Och när stormen gnyr, när världen larmar.
Slår den engeln kring mig sina armar,
Och jag hör, jag känner endast frid.

SENT, MEN EVIGT.

Som perlan, den på hafvets botten gömda,
Så i mitt hjerta hvilar klart och rent
Allt hvad för dig jag känt, du länge drömda,
För tidigt sökta, funna alltför sent!

Min dag ses sjunka, den är snart förliden, —
En stjerna ser jag i dess skymning än;
Det är min aftonstjerna här i tiden,
Hvi såg jag ej som morgonstjerna den?

Hur många sorger hade jag mig sparat,
Hur många vakor genomledda nu,
Om den, som gåtan gaf, mig uppenbarat,
Att ingen annan löste den än du.

Omkring mig höstens tunga skyar gråta,
Och löfven dansa på min glädjes graf;
Men hvila i mitt bröst, du funna gåta,
Så djupt, så tyst, som perlan i sitt haf!

HVEM!

J täta poppelskuggor, troget gömmen
För mängdens blick den verld, jag kallar min!
Hvems var den bilden, som jag såg i drömmen,
Var det ej din?

När, trött vid verdens støj, mig hem jag smyger
Och öfver hyddans tröskel glad går in,
Hvems är den blick, som vänlig mot mig flyger,
Är det ej din?

Och när i lifvet jag mig ensam tycker
Och sorgen jagar moln uti mitt sinn,
Hvems är den hand, som min så hjertligt trycker,
Är det ej din?

När blodröd flamma, som på fästet brinner,
Bebådar storm den dag, som träder in,
Hvems är den famn, der ingen storm mig hinner,
Är det ej din?

När lifvets herre återtagit gåfvan,
Som gör mig ömsom fröjd och oro nu,
Hvem är den engel, som jag ser derofvan,
Är det ej du?

HVITT OCH RÖDT.

Två hvita liljeblad jag vet,
Så hvita, som af snö de vore;
Och dock — jag ej begriper det —
De rodna för en flägt af Bore.

Som alabaster glänsa de,
När solens heta strålar glöda;
Men nalkas vintern, — ett, tu, tre,
Begynna bladen att bli röda.

O hvarför skifta färg de så?
Hvad är det, som dem så kan harma?
Jag frågar dem de mjuka, små,
De hvita liljeblad, de varma.

Du älskade, som mig dem räckt
Att evigt till mitt hjerta trycka!
Låt ingen Bores kulna flägt
Få störa deras hvita lycka!

När du dem, knäppta hop till bön,
Mot vinternattens stjernor vänder,
Skall någon rodna, är det snön,
Men icke — dina hvita händer.

BRA SOM DET ÄR.

Jag mötte en ros på min ensliga stig,
Hon blommar allt ännu, men icke för mig.
Hon lyfter sin krona till vandrarens fröjd
Och fyller med vällukt den skinande höjd.

En näktergal sjöng på min ensliga stig,
Hon sjunger allt ännu, men icke för mig.
Hon sitter hos maken från morgon till qväll,
Och fyller med toner sitt lyckliga tjäll.

Jag mötte en vän på min ensliga stig,
Hon stannade hos mig, hon lefver för mig.
Hon fyller med kärlek min hydda i daln,
Då har jag båd' rosen och näktergaln.

STRÖDDA DIKTER.

V.

BILDER AF HÅDANGÅNGNA.

MAGNUS BRAHE.*

Vill du inskrift ha till Brahes kista,
Gack att der i gyllne runor rista:
MAGNUS BRAHE, främste riddersman,
Här i Gud sin sista hvila fann.

Och derunder bör det se'n stå skrifvet;
"Trogen in i döden som i lifvet."
Här, som fordom, Brahe-trohet gaf
Tidig ära och en tidig graf.

Trofast vän han delt sin konungs öden,
Vid hans sjukbädd vakat sig till döden;
Och när kungasorgen led till slut,
Brast hans hjerta; — *nu* det hvilar ut.

Se, vid spiran ligger nedfälld stafven;
Riksmarskalken följt sin kung till grafven.
Dag från dag mer lutad dit han gick,
Tills i egen graf han sjunka fick.

---

* Grefve, Riksmarskalk. Död 1844.

Tyngre blefvo stegen, som han mätte
Ner till Riddarholmen, — sorgen frätte.
Nu har hösten läkt hvart sår igen,
Blott en sommar skiljde kung och vän.

Saknas skall han uti hofvets salar,
Saknas mer uti de stilla dalar,
Der omkring hans prydda Mälarborg
Lägsta torptjäll nu är klädt i sorg.

Der skall man af honom visa spåren;
Sagan der skall tälja, långa åren,
Huru sorgligt allas sol gick ned,
När Carl Johan tog Gref Magnus med.

Söker du ännu en gång de båda,
Vill du Brahe hos Carl Johan skåda,
Sök dem icke mer i Stockholms slott!
Sök i grafvarna och häfden blott!

ESAIAS TEGNÉR.*

"Han är ej mera nu, den glade
Förtjusarn, hörd af stad och land",
Och lyran, som blott slumrat hade,
Nu krossad fallit ur hans hand.

Hvem tar den opp, i skalderingen
Hvem tar i arf hans snilles färg?
Ack! nordens skogar svara ingen
Och ingen svara nordens berg.

Väl sköna toner bo hos mången
Och hvarje skald har sin förtjenst;
Men aldrig förr har svenska sången
Förvånat världen så och — glänst.

Hans snille sina uddar hväste
Och strålar blefvo de hvar gång:
Han himlens stjernor tog och fäste
Dem såsom blommor i sin sång.

Det enkla och det underbara,
En bildståt, lika djerf som sann,
Och tankar, blixtrande och klara,
De mötte i hans sång hvarann.

---

* Vid hans bisättning d. 17 Nov. 1846.

Der var, hvad vi blott kunne härma,
Ett trolleri af dikt och sans,
En eld utaf volkanisk värma,
Ett skimmer af olympisk glans.

Det starka följdes af det ljufva,
Som fjällens storm af fjällens vår. —
Sitt guld han tog ur egen grufva,
Och prägeln på hans arbet står.

”Der växte uti Hildings gårdar
Två plantor:” Frithiof, Ingeborg.
De resa nu hans minnesvårdar
— De två — på snilletts riddartorg.

Du lager, van att re'n bekröna
Hans bild, nu högt din krona hvälf!
”I många former trifs det sköna;”
De skönsta valde han dock sjelf,

Och göt i dem sin hjeltesaga,
— Ett nordiskt tempel, i hvars hvalf
Man hörde himlens vindar draga
Sin suck, men Valhall sken och skalf.

Ett troget par i offerlunden
Der hviskade sin kärleks tröst;
Men hafvet fradgades i sunden,
När Ingeborg qvad: ”nu är det höst.”

Nu är det äfven höst, — det känner
Den svenska sången i sitt bröst;
Och dina barn och dina vänner
De känna djupt: "nu är det höst."

Ty gyllne lyran söndersprungit,
Och is är nu, der förr var glöd,
Och klockorna ha redan sjungit
Kring Smålands skogar om din död.

Der står ett tjäll i glesa skogen,
I lunder utaf björk och bok,
Der kärlek, in i döden trogen,
Som enka sitter nu i dok.

Jag ser ett liktåg sorgligt skrida
I svarta vågor derifrån;
Men bland de kära vid din sida
En dotter saknas och en son.

De kunna blott i dessa rader
Dig följa på din sista gång.
Du vet, att blott på afstånd, fader!
Jag kan dig följa — i min sång.

GÖRAN WAHLENBERG.*

Han satt, hvar maj, vid foten af Linné
Och tydde blomstren för ett yngre slägte:
Ej högre ära kunde honom ske,
Än om till mästarns bröst hans hufvud räckte.

Dit såg han opp, — och när han se'n gick ut
Bland solens döttrar i den unga våren,
På vandringen, från början intill slut,
Han följde strängt sin mästare i spåren.

Om sträf han var, mot andra som sig sjelf,
Vet, fostrad var han mellan hed och branter,
Och bruset lärde han af hemmets elf,
Men ock att vattna blomstren vid dess kanter.

Ur jätteskogar sög han tidigt merg,
Hans väsen var af jernhalt genomlupet:
Han lånat ytan af sin barndoms berg,
Men ädel malm han bar, som de, på djupet.

I samlif med natur'n han trifieds bäst,
Och på dess under hvilade hans öga;
Men sina pligter aktade han mest,
Och hopens domar aktade han föga.

---

* Professor. Död 1851.

Så ömt ej vårdar sina barn en far,
Som sina växter han drog opp ur jorden
Och gladdes åt hvart frö, som blomma bar,
Hvar söderns främling, ammad opp i norden.

Han kände ej sin ålders börda mer,
Han kände ej sin ensamhet i qvällen,
När gladt till honom bilder stego ner
Från Tatras snötopp och från schweizerfjällen,

Och för hans minne lekte ny hvar fröjd
Från ströftåg i naturens land, det stora:
Hans mätningar i källor och på höjd,
Hans rika alpfynd och hans lappska Flora.

Då blef den gamle som en yngling glad,
Och sjelf "naturens skald" steg många gånger
In till den trumpne vise. Bellman qvad
För honom gerna sina yra sånger.

Naturn i dem var honom lika kär
Som i hvar infödd, i hvar tropisk planta;
Naturn och dikten, när natur den är,
De äro re'n från himmelen bekanta.

Så satt han länge, ensam mer och mer
Med sina minnen, med sin blomsterlära:
Hans sol sjönk, skuggad, bakom palmer ner,
Men under lagrar grönskade hans ära.

Hon skall så grönska än, i tidehvarf,
Med Buchs och Humboldts: Skatten af hans minne
Vår nord nu faller till som danaarf,
Till ädel forskning manande hvart sinne.

För allt det myckna han oss gaf, igen
Han bad blott ett för sig, han ro begärde:
Det är i grafven som han funnit den,
Men ingen graf skall skymma bort hans värde.

Ur nya blommor skall det mot oss le,
Hvar vaknad vårsol skall hans namn förgylla;
Men från i dag, vid foten af Linné
Är platsen tom. Hvem skall, som han, den fylla?

SAMUEL GRUBBE. *

En fridens man har nu sin bana lycktat,
Sin ked af tankar tänkaren tänkt ut,
Ett lif af ädel verksamhet är flyktadt,
En huslig lycka sörjer här sitt slut.

Hvem var den gamle, som vår undran väckte
Och som vår kärlek fästade sig vid,
Som gick här ensam bland ett yngre slägte,
En vördad skugga från Carl Johans tid?

Kom, minne, du och tälj oss om den ära,
Han redligt sökte och han tidigt vann:
Hur djup hans forskning, och hur klar hans lära,
Hans trohet mot sin pligt hur samvetsgrann!

Tälj om den rad af år han verkat trägen
I lärarns kall med lika flit som fröjd,
Tälj om den ungdom, som han visat vägen
På tankens stege till det Sannas höjd!

---

* Statsråd. Död 1853.

Det sitter högre än den högsta stjerna,
Det rycks ej ner, det tages ej med storm; - -
Det sänkte sig, det mötte honom gerna
Med bruten stråle i en jordisk form.

Han åt det Rätta skatta bjöd hvar irring,
Hvad nyss var dimmigt tog bestämd gestalt,
Och der blef reda i en hvar förvirring,
Och der kom sol, om icke lif, i allt.

När för det Sköna skalden blott kan svärma,
Det grips af tänkarn, som det mönstrar kall;
Men under isen — hvilken ström af värma,
Och i begreppen — hvilken ren kristall!

Och ordets flod, der hvarje tanke seglar
På vågrät yta, genomskinligt klar,
Med hvilken trohet hvarje ting den speglar,
Med hvilket lugn den målar djupets svar!

Men när du nämnt det vattpass, som han ägde
För högsta tanke som för minsta ord,
Glöm ej den oveld, hvarmed allt han vägde
I lärosalen som vid Rådets bord!

Han satt ock der den anspråkslöse lärde,
Af Platos dom förklarad vittnesgill.
Man såg blott skalet; kärnan af hans värde
Ej hopens öga lade märke till.

Den vise skrider obemärkt sin bana,
För mängdens syn en slöjad hemlighet;
Ty hvad han tänker det kan ingen ana,
Och hvad han anar är blott en som vet.

Och höga själar äro ofta blyga,
När röjde ytan hvad inom dem fans?
De ha fått vingar icke blott att flyga,
Men ock att skyla mycken inre glans.

Hur nöjd har ej från skenet och från suset
Till dessa altar sist han återvändt,
Der han sitt lif till offer bar åt ljuset,
Och der det nu till aska är förbrändt!

I helga syner fick han här sig sänka,
Han tingens väsen såg, ej deras flarn. —
Han kunde älska som han kunde tänka,
Det veten J, hans maka och hans barn!

Frid öfver honom, som är nu försvunnen,
Frid öfver er, som honom haft så kär!
All sol, all glädje J beröfvas kunnen,
Men ej den tröst: han är blott borta här.

CARL THOMAS JÄRTA.*

Vill du se en syn, — så träd i qvällen,
När en kall november breder löfven,
Höstens guldregn, öfver unga grafvar,
Eller snön i yra flockar faller
Att med silfver täcka dödens färger,
Träd till denna yngsta graf! — hvad ser du?
Böjd af åren, icke böjd af sorgen,
Står en åldring der, med adelskapet
Obortgifvet än ur blick, som hjerta.
Stormen sliter i de gråa håren,
Stammar, brutna, stupa vid hans fötter,
Men han står der lugn, — så du det tycker —
Lugn, som krigarn på ett härjadt slagtfält,
Lugn, som hafvets blanka väg, när isen
Murat sköldtak öfver djupets stormar;
När den smälter, rasa de ånyo! —
Icke ensam står han der; vid handen,
En vid högra handen, en vid venstra,
Håller han — du ser — i lockig oskuld
Svartklädt brödrapar, två späda gossar,
Sorgens glada, omedvetna offer:
Han har ärft dem, af sin son, till söner.

---

* Professor. Död 1841.

Som en höst står mellan tvenne vårar,
Så han, dyster, mellan deras rosor,
Tänkande för dem i mogen vishet,
Sjelf nu stöd, se'n han sitt stöd har mistat.
Ty, i midten af sitt solstånd, länken
Bröts, som höst och vår förente — sommarn!
Och den sol; som nedgår, måste dröja,
Måste glädjas att en stund få dröja
Qvar att, än i slocknandet, bereda
Väg och ljus för tvillingpar af stjernor,
Morgonrodnad för det unga hoppet.

Frid med honom, som i jorden sänkes!
Jorden lägger mull på qualens ormstygn,
Jorden bäddar godt för himlens söner,
Väfver grönska öfver glömskans vintrar. —
Lycklig dig vi prisa må; ty hoppet
Hann du ej att öfverlefva: kraftens
Fulla blomning gick i bredd med skörden. —
Vettenskap och stat, till ett förenta,
Sörja dig: en ungdom, som du älskat,
För hvars bildning dina vakor börjats,
Ser med saknad efter stumme lärarn,
Ser med smärta lärosalen tillyckt:
Och i nejder, der du fordom verkat,
Der ditt namn var sång, ditt minne kärlek,
Smyger sorgen utåt elfvens krökning,
Klappar tyst på mången port vid stranden,
Och för skottet ur dess tunga koger
Blöda hjertan i din barndoms dalar.

Men en pil, den samma, ack! som träffat
Ena brodershjertat, skildt fast nära,
Vänder redan söderut bevingad,
Att ett annat söka bortom hafven.

Haf är tiden sjelf, ett upprördt verldshaf.
Stormen gnyr, och månet väldigt statsskepp
Kämpar redlöst nu för vind och vågor,
Mången enskilt kryssare försigtig
Vänder seglet efter dagens vindar.
Dock — när män, på hvilkas kraft vi räknat,
Män, i vilja starka som i handling,
Krossas af en stråle vid vår sida,
Eller plötsligt af en störsjö rifvas
Ur vår åsyn ned i djupets bränning,
Som mot klippan kastar våra suckar; - -
Hvad af oss de äska, icke är det
Veklig klagan eller fega nödrop,
Men en blick, en afskedsblick åt djupet,
Mod, att sedan träda gladt mot stormen,
Fatta åran, hålla farten oppe; —
Bröst, mot faran öppet, som ej frågar,
Om den nästa våg för oss är ämnad;
Framför allt, att vi vårt ankar rädde,
Hoppets ankar, och kompassen följa. —
DEN, som styret håller, se vi icke,
Men vår kosa lyses af hans stjernor.

CARL FREDRIK RAPPE.*

Söker du hans graf, far öfver hafvet;
Der, bland klippor, är hans stoft begrafvet.
Måsar skria der, och salta sjön
Brottas skummig kring hans hamn på ön.

Målet, fåfängt sökt på fasta landet,
Målet för sin resa här han fann det:
Helsan, flydd från tård och fårad kind,
Kommit åter nu med qvällens vind.

Bräcktes ock de jordiskt sköra banden,
Evig helsa har föryngrat anden.
Landsatt nu på bättre kust han är,
Och han dricker himmelsk sjöluft der.

Frid med anden, frid med stoftet äfven! —
Mången vår skall skeppet vända stäfven
Mot hans graf, bland skär och holmar spord;
Saknaden skall vara der om bord.

---

* Lektor. Död i Marstrand 1848.

Maka ej och barn den döde leta;
Trojna bröder likväl stället veta,
Visa ut hans klippegraf ibland
För en åldrig mor, som står vid strand.

Och af vänner från de yngre åren
Står en krans med sorg och tröst kring båren.
Deras sorg: "ett verksamt lif är slut,"
Deras tröst: "martyren lidit ut."

GUSTAF NIBELIUS.*

Med bestörtning läser jag ditt öde;
Var det så du nedsteg till de döde,
Lärare och vän från flydda år?
Bäst du gläder dig åt vattnets spegel,
Bli till dödens lakan dina segel,
    Böljan blir din bår.

Kalla nordsjön hem ditt lik blott sänder,
Men vid Mälarns, men vid Siljans stränder,
Tas det mot af varma tårars regn:
Sig med sorg de gråa hjessor skaka,
Unga hjertan ropa dig tillbaka,
    Kyrkans, skolans hägn!

Vid de elfver, der din barndom runnit,
I de *dalar*, der din ungdom brunnit,
Hvem var känd, var älskad såsom du?
Med tiaren fäderna dig krönte,
Med sin kärlek sönerna dig lönte,
    Med sin saknad nu.

---

* Biskop. Drunknad vid Strömstad 1849.

Och i vester, der sin stolta flagga
Themsens master ses i vinden vagga,
Var du känd, var älskad såsom här.
Hafvet villigt bar dig till de landen,
Samma haf, som nu till svenska stranden
Dina ben blott bär.

Man af göthisk tro, af brittiskt sinne,
Se, ditt grafhvalf mura vi härinne
I vårt minnes heligaste djup!
Och ditt namn skall ingen stormil fatta,
Fast på lifvets ocean, den glatta,
Kantrat har din slup.

SVEN PETER LEFFLER.*

Ej gick hans stig der hoparne sig tränga
Till lyckans branter under evigt krig;
För ingen ann' han ville vägen stänga,
Han gick för sig.

Han vek ej af, han har ej stannat, svigtat
Uppå sin långa, ofta skymda, färd.
Hvad store andar skapt och tänkt och diktat,
Det var hans verld.

Den blef det tidigt, den förblef det troget,
Ur den han sög sin ädla, ljufva fröjd,
Ur den han vanan vann att dömma moget
Och lefva nöjd.

För glädjen skygg, han fick dock hemmets smaka,
Han njöt dess nektar till sin mödas flit,
Der säll han satt emellan barn och maka,
Säll eremit.

---

* Medicinæ doktor, akademi-boktryckare. Död 1850.

Men tiden, hur den bryter sina dammar,
Och svämmar öfver, hejdar sig igen,
På den han såg ur fönstret af sin kammar
Och följde den.

Och bättre ingen verdens öden kände
Än han, som lefde *utom* samma värld,
Och från hvars brott han bort sitt öga vände
Och från hvars flärd.

En ensam gångstig gick han till sin himmel,
Dock var han verksam, fast han verkat still.
Han syntes icke till i lifvets hvimmel,
Men han *var* till.

I tysta kammarn, dit han nu gått neder,
Han älskar att, som förr, bli oberömd;
Dock veta alla, att en man af heder
Der hvilar gömd.

GUSTAF SEBASTIAN LEIJONHUFVUD.*

Glada ungdomsskaran återvänder:
Mången yngling flitens lampa tänder,
Stängande för dagens sorl sin dörr.
Alla komma. Efter dig vi blicke,
Och vi vänta, men du kommer icke,
Dröjer länge, dröjde aldrig förr.

Öppen ses din Plato än på bordet:
Skynda, kom! Tag vid det sista ordet,
Der du slöt, du Hellas' trogne vän!
Lef på nytt de gamlas lif, de storas!
Framåt rastlös! Tid ej må förloras,
Lagern vinkar: du skall skörda den.

Falska löfte! hopp, som ljuft bedrager!
Af cypress är kransen, ej af lager.
Slockna, ungdom! glädje, O försvinn! —
Åt den ädles kunskapstörst så glade,
Han är vår, vi nyss med stolthet sade,
Ack! och grafven svarar: *han är min*.

---

* Friherre, studerande i Upsala. Död 1837, i sitt sjuttonde år.

Fadershjerta, modershjerta, blöden!
Ej förr'n nu, han gjort er sorg. I döden
Han så tidig, som i lifvet, var.
Oskuld satt och tänkte på hans panna,
Forskande i höjd och djup det sanna
Med en blick så menlös och så klar.

Hvila yngling! du har nyttjat dagen
Från dess gryning intill midnatts-slagen.
Nästa sol går opp — och går ej ner.
I dess strålar sök att orden leta
Till hvad här du ville forska, veta;
O du vet det redan — det, och mer!

Derför ingen klagan slumrarn väcke!
Våren snart med blommor sår ditt täcke,
Göm ditt hjerta under dem i frid! —
Modren Svea kransar sjelf din kista,
Hon dig sörjer, har ej råd att mista
Hoppets stöd i hopplöshetens tid.

GUSTAF v. DÜBEN.*

(Till hans sörjande moder).

Modershjerta, skulle du ej blöda?
O hur fattigt är hvart tröstens ord!
Son och dotter begge äro döda. —
Unga rosor, blomstrande och röda,
Södern bar, — de blefvo mull i nord.

Först att henne, nu att honom bryta
Skördarn kom. Åt dig han ingen spart. —
Ljufva band de begge fingo knyta,
Bygga hvar sin hydda, ack! att byta
Mot två grafvar sina hyddor snart.

Väl hon hör hvad grafvens klockor sjunga,
Hon, som ensam nu i hyddan bor.
Lifvets kedjor tidigt blefvo tunga
För den nyss så glada, än så unga,
Brud i fjol, och enka nu — och mor!

Dock, vid hvarje solblick, som förjagar
Edra töcken, på den späda se!
Faderlös i lifvets första dagar,
Han förstår ej hvad kring vaggan klagar,
Är bland er den enda, som kan le.

---

* Grefve, Löjtnant. Död 1839.

Le och trösta! — Barnets hjerta gömmer
Bilder, dem det såg i himlen sist,
Dem med åren mer och mer det glömmar;
Det är barnet blott, som ler och drömmar
Om ett paradys, som ej det mist.

Ditt är härjadt nu. — Det sår, som blöder,
Jordisk balsam helar ej. — O ve!
Det är hemskt i nord, blir tomt i söder;
Men den sorg, som sig mot korset stöder,
Kan, som barnet, än bland tårar le.

NILS BRAHE.*

(Till hans sörjande moder).

Äfven denne son har du då mistat,
Äfven han i förtid skördad är.
Kära namn du förr på grafven ristat,
Och i dag ett nytt du ristar der.

Enkel, flärdlös, utan vank och villa,
Ädel son och bror, och make, far,
Gick sin verld han anspråkslös och stilla,
Ingen ovän lemnar der han qvar.

Men i modrens och i makans hjertan,
I de späda faderlösas bröst,
Der han lemnar, nu till julklapp, smärtan,
Men en smärta, som har himmelsk tröst.

Ingen jordisk växer under månen
Kraftig nog att läka dina sår;
Knapt förbundna efter förste sonen
Nu de blöda vid den sistes bår.

* Grefve. Hofstallmästare. Död 1850.

Tro, att samladt du skall återfinna
Hvad nu, länk för länk, ifrån dig flyr!
Den, som Glädjen pröfvat som hjeltinna,
Vill ock Sorgen pröfva som martyr.

PER NIKLAS EKMAN.*

Ej af åldern, men af plågan tård,
Med sin mannakraft i förtid bruten,
Och af tidens glädje re'n förskjuten,
Har han skyndat till en bättre verld.

Skolan sörjer, sörjde redan då,
När han afsked tog från hennes salar.
Lärarns stämman der ej mera talar
Skarp, bestämd, men faderlig också.

Stiftet sörjer mannen, som ej vek
Från det rätta, sörjer ädla nitet
Och den säkra blick, som stort och litet
Genomträngde, utan veld och svek.

Syskon, vänner sörja honom ock,
Mången tår de åt hans minne skänka;
O men se, vid grafven står hans enka,
Mest af alla sörjer hon ändock.

---

* Lektor i Matematiken. Död 1856.

Der gömmer du dig, himlens bästa gåfva,
För all vår kärlek, all vår mörka tid;
Der lägger du ditt hufvud nu att sofva,
Du sofver redan i en salig frid.

Så sof din sömn inunder hvita täcken
Af snö och liljor, sof i englaro! —
J sorgens suckar, ej den lugna väcken!
Gråt tyst, du make uti ödsligt bo!

Men kom, du vår, och kom med dina qväden,
Du luftens skara! — Söken hennes graf;
Med sång och blommor ännu henne gläden,
Som sång och glädje åt oss alla gaf!

CHARLOTTE GYLLENBÅT.*

Ej jordas här den lysande bedriften,
Men dygder, blyga för allt ryktets ljud.
Det är en kristen, som här sänks i griften,
Och för hvars lif och död vi tacka Gud.

Det fins ett lif, som likt en vårfläkt kännes,
En morgonsvalka, stärkande och blid:
Ett sådant lif, så afundsvärdt, var hennes,
Så fullt af kärlek och så fullt af frid.

Det gagnar obemärkt, det verkar stilla,
Det går med tysta fjät sin gömda stig,
Gör alla godt, vill ingen enda illa,
Och tänker först på andra, sist på sig.

Det är tillhands, när man det bäst behöfver,
Det träder fram, der endast Gud det ser,
Det har för nöden alltid något öfver,
Det läker, hjälper, räknar ej, men — ger.

---

* Död 1851.

De faderlösa tar det opp och vårdar,
Det klär de nakna, ger åt hungren bröd.
Det lifvet blomstrar skönt i Herrans gårdar,
Och när det mognar, — hvilken salig död!

Ty äfven denna som en fläkt då kännes,
En aftonsvalka, full af ljus och ro. —
Ett sådant lif, en sådan död, var hennes,
Och bandet mellan dem en kristens tro.

Kom, mensklighet, och lär dig här att sakna,
Med andakt dröj vid denna ädlas bår!
Hon dog på Herrans dödsdag, hon skall vakna
Med den, som segrande ur grafven går.

Men sörj, du enda, sörj, du ömma syster,
Nu ensam qvar, den sista af ditt namn!
Dock sörj ej så, som hedningarna lyster,
Se, bortom grafven räcks dig ny en famn!

Och sörj ock *du*, sörj med en dotters sinne,
Du, som begråter här din andra mor!
Göm hennes råd, förvara hennes minne
Och hennes tröst: "jag vet på hvem jag tror."

DISA ESAIDA RAPPE.*

Bland Seland's bokar stod du kvar på stranden,
När dig jag sist, för sista gången, såg:
Jag såg dig länge vinkande med handen,
När hem mig förde Sundets lätta våg.

En höst har gulnat se'n, en vinter snögat;
Nu är det jag, som står på stranden kvar
Och ser, med tårar i det skymda ögat,
Ser efter dig, som öfver sundet far.

Det sundet skiljer, äfven det, två riken,
Men lif och död så heta deras namn.
Ack, du är redan hunnen öfver viken,
Ack, du har redan ankrat i din hamn.

Din blick stod länge dit, en tankfull stjerna,
Hvars glans förrådde öfverjordisk börd,
Den log, men fuktad som af tårar gerna,
Som af en himmelsk morgondagg berörd.

---

* Död 1851, vid aderton års ålder.

Som rankan gömmer mellan blad sin drufva,
Så gömdt för hopen du ditt värde höll;
Du slöt ditt väsen som en gyllne grufva,
Men himlens stråle till dess botten föll.

Ditt hem ej här. Till våra glesa lunder
Med blomsterskänker blott som gäst du kom;
Man om din fägring talte som ett under,
Men sjelf det undret visste du ej om.

Din vackra själ du lade ej i dagen,
Men dagen sken förklarad genom den:
Hur du vek undan, följde dig Behagen
Och stodo qvar omkring din dödsbädd än.

De stodo der, vid de förgråtnas sida,
De käras, som med dig sitt bästa mist,
Som sett dig blomstra, sett dig tyna, lida,
Sett rosen först, och brutna liljan sist.

I skuggor se de sina dagar bytta,
Ha qvar af dig, ack, blott ditt hvilorum,
Och deras hydda, hvart de den må flytta,
Nu, utan dig, hur främmande, hur stum!

Ty de ha klingat ut, ty de ha somnat
De toner, der du lade in din själ.
Ditt korta lif du som martyr fullkomnat,
Martyrn blef engel, engeln bjöd farväl.

När dag och natt för oss sig hade jemnat,
För dig en evig morgon hade grytt;
Men för de hjertan, som du qvar här lemnat,
Nu natten växer och blir lång på nytt. - -

Nej! Som en syn, den morgonrodnan målar
Med friska färger, evigt unga drag,
Din bild för dem skall lefva opp i strålar
Och åter tända deras natt till dag;

Skall trösta dem, när de alltmer dig sakna,
När, i ditt ställe, våren visar sig
Och alla löf och alla minnen vakna,
Och de se allt igen, men icke — dig;

Och de dig tacka ännu genom tårar
För hvad du var dem, för din kärleks doft,
Du ros, du lilja, som till nya vårar
Dig bäddat ner, en tid, i jordens stoft.

Frid öfver det! Frid öfver trånga cellen,
Der nu du bor inom förseglad dörr.
Jag känner stället väl: i sommarqvällen
Jag vid din sida dit har vandrat förr.

Af snöhvít marmor står ett kors dig nära,
Du ofta förr bekransade dess frid.
Derunder stilla sofver nordens Ära,
Du nordens Skönhet, sof i ro bredvid!

Till starka anden närma dig, du ljufva,
Ren som den ton, han förr ur harpan frälst!
Med dig han gerna delar här sin tufva,
Med dig sin himmel delar han dock helst.

Men när du säll får i hans armar falla,
Kär honom förr, långt kärare dock nu,
Från maka, barn, och från oss alla, alla,
Och från hans Svea, helsa honom du!

AURORA WILHELMINA BRAHE*född Koskull.**

Såsom skeppet, trött af färden
Efter stormarna på fjärden
Löper in i stilla vik, —
Satt hon länge, gömd för världen
Men af minnen rik.

Och en efterglans af våren
Göts om silversprängda håren.
Med en blidhet oförtärd
Satt hon, in i sena åren
Älskvärd, vördnadsvärd.

Ryktet än om henne talar
Som en ros i hofvens salar.
Fjerran dem, vid lifvets höst,
Sökte hon i bygdens dalar
För sitt hjerta tröst.

Glädjen tog tillbaka lånen,
Mången graf belyser månen
Der de samlat sig tillsist.
Tvenne döttrar, enda sonen,
Alla — har hon mist.

---

* Död 1852.

Och, hvad lika bittert kännes,
Denne son, som ej var hennes,
Men var sonligheten sjelf:
Hon ser kantrad äfven dennes
Slup på tidens elf.

Men hans ridderliga sinne
Bor i hennes bröst. Derinne
Käns ej ensligheten tung,
När hon följer i sitt minne
Honom och hans kung.

När den enes stora öden
Och den andres tro i döden
Hon i tanken lefver om,
Hör hon mellan tårars flöden
Begges hviskning: "kom!"

"Kom till palmer evigt gröna,
Som de saliga bekröna,
Under dem vi möte stämt:
Kom till rymder, der det Sköna
Lefver ungt alltjemt!"

Och hon kommer: dagen skrider;
Men bland nödens barn hon sprider
Först välsignelserna ut,
Och så stupade omsider
Dagen mot sitt slut,

Sjönk som qvällens sol om hösten.
Men den dotterliga trösten
Ännu flög till hennes borg,
Och af barnbarns joller rösten
Döfvade hvar sorg.

Englars tungor i de spädas
Hörde hon, att himmelskt glädas,
Innan hjertat här blef kallt;
Såg nu intet mer att rädas,
Men att hoppas — allt.

Slöt så i sin famn de kära,
Gaf dem Brahe-släktens lära,
Gyllne skördars ädla frö:
"Kung att älska, Gud att ära,
Och som kristen dö."

ANNA MARIA TEGNÉR*född Myhrman.**

Der, vid Sankt Sigfrids stad, på gröna kullen
Hans kors är rest, hans lyra ligger stum,
Och der hans hjerta sofver under mullen,
Der har ett annat nu sökt opp sitt rum.

Den graf, dit enkan gick de tunga stegen
Och vårens ros och sommarns kransar bar,
Den grafven växte ut till hennes egen,
Hon blef med höstens sista löf der qvar.

Lätt faller löfvet, lätt hon fick befrias,
Af harpotoner förd till Edens dörr,
Och nu vid sidan af sin Esaias
Hon hvilar åter som hon hvilat förr.

Hvad hon för honom var? du främling, stanna
På Rämens skog vid gråa stenens rand,
Hör dikten der om skalden och hans Anna,
Och läs de namn, som trohet der förband!

---

* Död 1853.

Hvad hon för honom var? Der står en hydda
 På Skånes jord, en obemärkt, en trång:
 Tälj der de fordna år, de tjugu, flydda
 I jordisk trefnad och i himmelsk sång!

Hvad hon för honom var? Ställ dina frågor
 Till skaldens middagshöjd, till Östrabo:
 Hon var hans svalka undan dagens lågor,
 Hon var i nattens storm hans ljufva ro.

Hon var den fristad, dit han återvände
 Från hvarje irrfärd i den blåa rymd:
 Hon var den spegel, der han sjelf sig kände,
 Af sol ej bländad och af moln ej skymd.

Hon var det band, som höll de rosor samman,
 Dem han omkring sig ymnigt strödde hän:
 Hon var, vid sidan af den höga flamman,
 Den friska källan mellan skogens trän.

Hon var, vid fjällets kant, den öppna dalen
 Som bjöd sin läskning åt en hvar som kom:
 Hon var ej öra blott åt näktergalen,
 Hon var hans öga hela dygnet om.

Och sist när mattad var den sköna sången
Och skalden satt en bruten, hög gestalt,
Hvad hon för honom var, det vet ej mången,
Men Gud det vet, och grafven jemnar allt.

I den nu göms det moderliga, varma,
Det trogna hjertat, nyss så mångas stöd,
Så rikt på hjälp och tillflykt för de arma,
Så öppet för all glädje och all nöd.

Det är en tid af stora, enkla seder,
Som här gått neder till de dödas ro:
Hur mycken forntids-fröjd och forntids-heder,
Patriarkalisk gästfrihet och tro!

Hur gifmildt sinne och hur stor förmåga,
En drifkraft stark som forsens hvita elf,
En lust för andra allt att ge och våga,
Och gömma intet, intet för sig sjelf.

Allt skönt, som hennes make diktat, ville
Hon föra ut i handling hvarje gång.
Ett sådant hjerta — och ett sådant snille,
En sådan kärlek — och en sådan sång!

Men handen, aldrig tröttad förr, har dignat,
Men blicken, alltid vaksam förr, är släckt,
Och namnet blott, beundradt och välsignadt,
Hon har i döden åt de sina räckt.

Se, barn och barnbarn, syskon stå kring båren,
Skall deras sorg jag måla här? O nej,
Hvad hon för dem har varit, säger tåren
I hvarje öga, — sången kan det ej.

AUGUSTA BÖTTIGER.*

Jag söker, men jag finner ej, den saknade, den kära,
Som länge förr var från mig skild och var mig dock
så nära:

Hvar gång jag henne återsåg, vår barndom lefde opp
Med samma frid och samma fröjd och samma
troгна hopp.

Hur glad hon mig till möte kom, hon satt invid
min sida

Och bytte ut med mig sitt lif, det i sin skugga blida.
Det var ett lif af kärlek fullt, det var vid höjdens fot
En bäck, som vattnar tyst och gömd de krönte
trädens rot.

Förnöjd och lugn jag henne fann i klosterlika cellen,
Der, dag från dag, och år från år, hon ensam satt
i qvällen.

De storas salar lågo der som grannar tätt bredvid,
Och mera prakt det fans i dem, men aldrig mera
frid.

Hon dyra bilder såg hvar dag utaf det jordiskt höga,
Såg dem med vördnad i sin själ, med kärlek i sitt öga;

* Död 1854.

Men högre upp hon re'n som barn sig hade blicka
lärt
Till den, som högst är af allt högt och kärast af
allt kärt.

Nu kan jag aldrig skåda mer ditupp till kungaborgen
Att ej mitt öga skyms af gråt, mitt hjerta fylls
af sorgen.
Än ser jag hennes fönster der, de glimma som förut,
Men hon är ej der innanför, och hennes vakt är
slut.

När våren nyss med blommor kom och med de
unga gräsen,
Då var det som jag såg dig sist, du trogna, rena
väsen!
Vi skildes, som man skiljes åt, när man det hoppet har
Att se med fröjd hvarann igen om några korta dar.

Du bad mig snart dig söka opp en sommardag
på Haga;
Jag kom, men du var borta re'n, jag fick ej afsked
taga.
Du hade flyttat midtemot, midt öfver vägen blott,
Du hade flyttat till en graf ifrån ett kungaslott.

I grafven, ja, der bor du nu, med hvita kors till
grannar,
Med jord till vägg, med torf till tak, men anden
der ej stannar.
Den konung, som i höjden bor, har månet gyllne
slott;
Du anspråkslösa! jag är viss, att der ett rum du fått.

Jag såg de gröna löfven nyss, de ha nu vissnat alla,
Jag hör, vid vindens sakta suck, hur mot din graf
de falla.
Dit vill jag gå och minnas dig, och minnas allt
som flytt,
Och tacka dig för kärlek öm, och sörja dig på
nytt.

CONSTANCE MÖRNER*född Wrede.**

Det ädla, goda, trifs ej under skyn,
Det har en verld på andra sidan denna:
Vi lära här det aldrig fullt att känna,
Förr'n det är re'n försvunnet för vår syn.
Då märka vi de rörande behagen
Utaf dess väsen, och de hulda dragen,
De himmelska, som vi ej aktat på,
Dem se vi klart med minnets öga då.
Ty skalet skyler icke mer den kärna,
Som mognade för himlen mer och mer,
Och ännu genom dödens skuggor ler
En återglans af hvarje slocknad stjerna.

Den återglansen äfven nu vi spörja
Vid denna graf, der barn och make sörja,
Den återglansen, genom tårars flor,
Ser, åttiårig, en förkrossad mor.
Här stå de alla med förgråtna blickar
Och se den engel sväfvat från sig bort,
Som följde dem så länge, nej, så kort,
Och nu i strålar dem en helsning skickar
If från de rymder, bortom tidens brus,
Der allt är kärlek och der allt är ljus.

---

* Död 1855.

Hon är så fjerran och ändock så nära,
Den saknade, den evigt lika kära,
Men tusen arma, dem hon hulptit förr,
De söka henne än vid grafvens dörr:
De vilja än välsigna få den ömma,
Som kunde sig, men aldrig andra, glömma,
Och gömde sina smärtor, ej sitt gull,
Men delte ut det, varm och kärleksfull.
Ack! detta hjerta, som ej slog för annat
Än det, som godt och det som himmelskt var,
Det rika hjertat har för alltid stannat,
Der är ej eld, der är blott aska, qvar.

Du vördnadsvärda vid din dotters bår!
Du, hennes enda, öfvergifna broder!
Du ädla make, som der sorgsen står
Med dessa två, som mer ej ha en moder!
Hvad tröst har skalden er att gifva, som
Ej till er alla re'n från himlen kom
Med hennes röst i vinden, när, kring näset
Vid Helgasjön, han susar öfver gräset
Och öfver rosor, dem i fordna dar
Hon sjelf der älskat och der vårdat har?
När sommarqvällen förgyller med sitt skimmer
De grå ruinerna af Kronoberg,
Och insjön speglar allt i rosenfärg,
Om någon då af er en röst förnimmer,
Som sakta hviskar: "kärleken ej dör,"
Då är det hennes stämma, som du hör;

Då är det hon, som, förrän soln går neder,
Vill ännu be en aftonbön för eder,
Tills i den verld, der ingen sol går ner,
Hon stämmer in i morgonhymn med er.

GERDA RAPPE.*

Sin vaggsång redan sjunga Sundets vågor
 Kring grafven, som tog henne i förvar.
 Hvar söka svar på alla inre frågor?
 Hon tyst förbrann i sina egna lågor,
 Tills sist af hjertåt var blott aska kvar.

Fast ung, hon lifvet redan känna hunnit,
 Sett af dess dagar och dess skuggor nog.
 Dess ljufva, som dess bittra, ört hon funnit,
 Och, innan skimret af dess vår försvunnit,
 Hon blomstrade, hon tynade, hon dog.

Ett gåtligt väsen, af de djupa, sanna!
 Lek var för henne lifvet ej, men kärt.
 Der låg ett allvar öfver hennes panna,
 Som sade: "gerna ville här jag stanna,
 Men vet förut, det är mig ej beskärtdt."

I hennes öga brann den dunkla hågen
 Till annat lif än det som ler så kort. —
 Föräldrar! O med hvilka ögon sågen
 J hotfull närma sig den mörka vågen,
 Som steg alltmer och sköljde henne bort!

* Död 1855, vid nitton års ålder.

O voren J ej re'n tillräckligt lärda
Att älska först och att begrafva se'n?
Er Disa död! Och död nu äfven Gerda!
Men begge två, sin himmel tidigt värda,
Mot edra tårar stråla ner från den.

Och sorgen, som ändock vill öfversvämma,
De kyssa bort, när, tröstande och kär,
Från stjerneparet hinner er en stämma:
"Dernere Henrik och dernere Emma
J ägen qvar — och oss J ägen här!"

TILL MAKARNA PÅ JORDBERGA.*(1850)*
—

Ner på udden af det kära Skåne,
Dit min tanke flyttar sig i qväll,
Lyser ej det nya årets måne
Blek mot rutan af ett sorgset tjäll?

Intet julträd der man velat smycka,
Sköflad der är ej blott ros, men knopp.
Förra årets sommar tog dess lycka,
Vintern sedan stal dess yngsta hopp.

Ensam sitter maken hos sin maka,
Sträcker famnen tom mot det, som flytt!
Döden ger ej sina rof tillbaka,
Sorgen endast målar dem på nytt.

Men hur skönt, hur himmelskt han dem målar!
Englavingar nu han åt dem ger,
Kransar dem med blommor och med strålar,
Och så nicka de ur skyn mot er.

Varen trygge för de kära lånen!
Handen, som dem tog, var den, som gaf.
Sen med tröst upp till den bleka månen,
Som nu lyser edra spädas graf!

TILL ISRAEL HWASSER.*Vid hans makas död.**(1852).*

Skeppsbruten, på ensliga ön
När åldrade vikingen sitter
Och ser utåt fradgande sjön,
Hans saknad, som vågen, är bitter,
Hans tanke är tyst som en bön.

Han suckar ett endaste namn,
Den vännens, som kantrande slupen
Nyss slet ur hans kraftiga famn:
Den vännens, som giriga djupen
Nyss ryckte till skuggornas hamn.

Den vännen hon hade förut,
Hur skeppet af stormen blef drifvet,
Ej svigtat en enda minut;
Hon följt med sin tro genom lifvet,
Och lofvat att följa till slut.

Hon hade vid blixtarnas sken,
Och när dem orkanerne mötte,
Stått lugn, hur det fräste och hven.
Hon slutit i famnen den trötte
Och torkat hans panna så len;

Den vännen, hvars blida gestalt
Stått lutad öfver hans smärta,
Förljufvat den hundradefallt:
Den vännen, som varit hans hjerta,
Den vännen, som varit hans allt.

Men ensam nu sitter han der
Och ser hur den stigande natten
Sig lägger kring öar och skär,
Och ser hur det skummande vatten
För bort den han hade så kär.

Då rinner en stjerna der opp:
Vid denna nu dröjer hans öga
Med längtan, med kärlek, med hopp.
Hon är en kompass i det höga
För strålande banornas lopp.

Hon är som en fyrbåk i skyn,
Som lyser och leder och varnar
För bränningen, klippan och dyn.
Och himlen sig öppnar och klarnar
Kring stjernan, som fångslar hans syn.

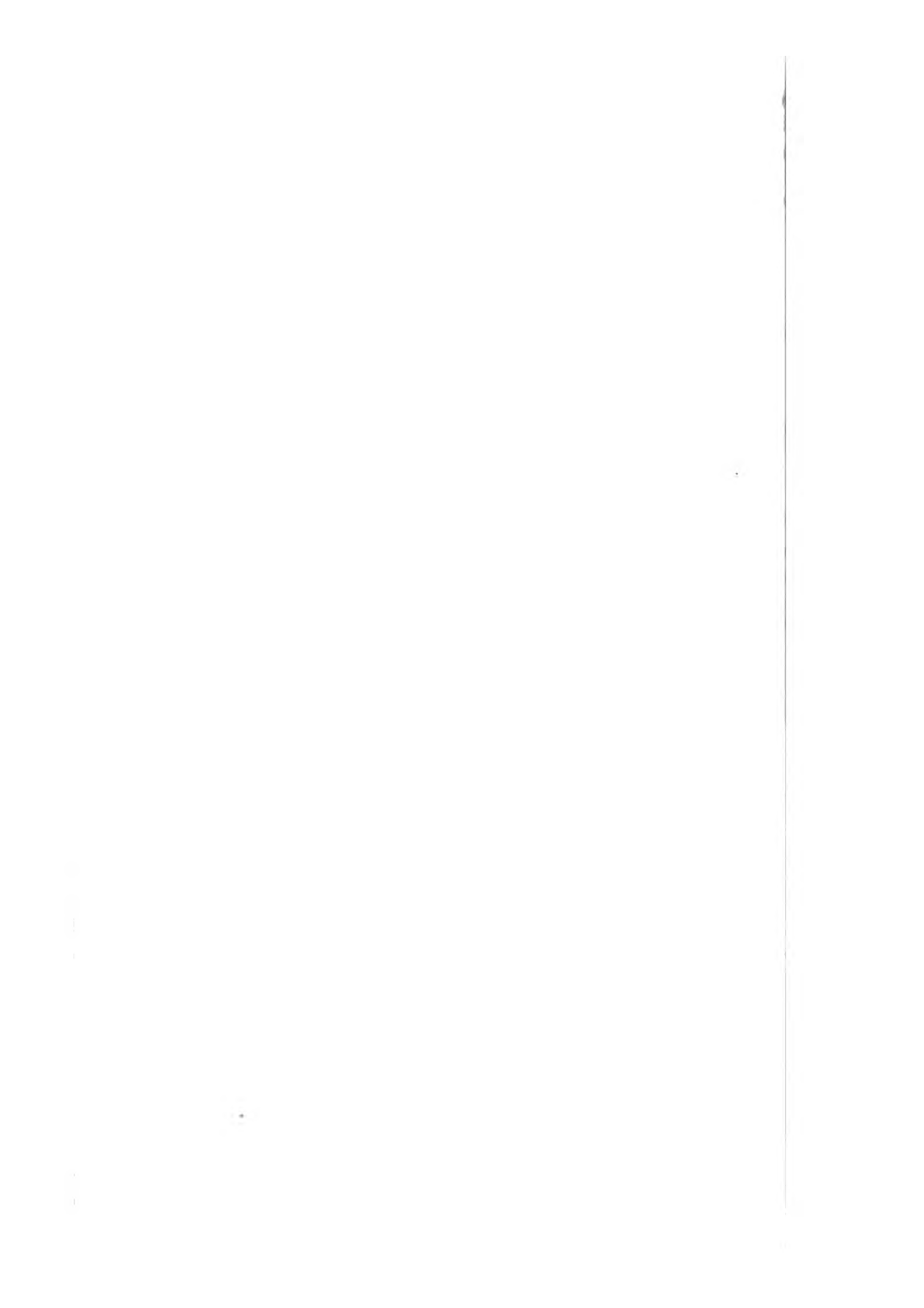
Då ser han ej mera den fjärd,
Som mörknande stränderna sköljer,
Han ser mot af solar en verld.
"Följ mig — hviskar stjernan — så följer
Jag dig på din ensliga färd."

STRÖDDA DIKTER.

VI.

RELIGIÖSA ÄMNEN.

VID EN DAGS SLUT.

Oändlige! En dag har gått till ända,
Med fridens gåfvor kommer natten still:
Uppå din vink sig tusen stjernor tända,
Och tusen verldar störta, när du vill.

Men ej på fästet blott, nej, i mitt sinne,
O tänd hvar afton dina stjernor opp,
Att ljusst och klart det blifva må derinne!
Och kärlek heta de, och tro och hopp.

Allt är så still, — allt verdens larm, det dofva,
Har tystnat af, och sömnen nalkas nu.
O du, som vakar, när vi alla sofva,
Min hvilas stunder O välsigna du!

Blott dig jag har, jag intet, intet saknar,
Och intet då mitt hjertas frid förstör.
I dig jag somnar, och i dig jag vaknar,
I dig jag lefver, och i dig jag dör.

BÖN OCH KÄRLEK.

Bön och kärlek ställ som himlavakter
Mot begärens smygande försåt!
Strid och segra mot de onda magter,
Som här skilja Gud och menskan åt!

Aldrig den i striden dukat under,
Som i Gud sin fasta sköldborg haft:
Bed och älska! — och i profvets stunder
Skall du röna nådens segerkraft.

Tro ej på dig sjelf, om seger vinnes,
Byt ej själens kraft i öfvermod!
Fråga hjertat, om det städse minnes
Honom, som på korset göt sitt blod.

Må ej du de plågans uddar hvässa,
Som der genomstinga djupt hans bröst;
Fläta du ej törnen kring hans hjessa,
Härme ej din synd hans bödlars röst!

Bed och älska! — Bed, att han benådar,
Dig med mod att kämpa, som du bör!
Älska honom i hvad skönt du skådar,
Prisa honom för hvad godt du gör!

Se, af palmer binds den segerkrona,
Som dig väntar efter stridens larm:
Jord och himmel en gång sig försona,
Och du sjunker till försonarns barm.

NÄR ÅSKAN GÅR.

Då himlen mörknar, och då solen sänker
I molnens bädd sin prakt,
Och jorden bäfvar, vigg på vigg der blänker
Ur klufna skyn, — vid hvarje blixtn jag tänker:
O Gud! hur stor din makt!

Men himlen klarnar opp, — det dröjer föga —
Förbi är regnets flod,
Och blomman torkar tåren ur sitt öga,
Då känner jag, o fader i det höga,
Hur mild du är, hur god!

Vårt lif så äfven, efter åskans dunder,
Af solens stråle hins.
Gud! låt oss rätt förstå din allmakts under,
Och lär oss tro, att i de mulna stunder
Du bakom molnen fins!

BÖN.*under allmän farsot.*

Gud! när af sorgbud lugnet störes
Och hjertat fruktar nya sår,
Och från båd' när och fjerran höres,
Hur härjarn fram med lian går;
När rymden mörknar för vår smärta
Och hoppets stråle slocknar matt,
Din nåd, O Gud, ditt fadershjerta,
Står som en stjerna i vår natt.

Den lyser i de mörka öden,
Som hota rycka från oss allt,
När ej som engel kommer döden
Men i en mordisk hämdgestalt.
Hvem kan med honom oss försona?
Blott du, hvars sändebud han var,
Och du allena än kan skona
Båd' oss och dem vi äge kvar.

De döende, O Gud, de arma,
Som lefva kvar i sorgens verld - -
Ack, öfver alla dig förbarma,
Fast ingen är din godhet värd!

Tränger intet dagens ljus;
Men när fängslen bli för trånga,
Flyger själn mot ljusets throner.
Dit, O dit hon vill så gerna,
Längtar hem till fadrens hus
Ofvan molnen, ofvan molnen!

Under mullen, under mullen
Skall blott jordens slagg förnötas,
Anden der ej bostad tigger,
Han sin ether icke blandar
Men det grus, hvori han bands.
Frågar du, hvar vänner mötas,
Frågar du, hvar själen landar,
Frågar du, hvar hemmet ligger,
Svarar tusen solars glans:
Ofvan molnen, ofvan molnen.

DET HÖGRE LUGNET.

Jag sökte frid uti mitt sinne,
Men friden fans ej der,
Blott gäckad fröjd jag såg derinne
Och kämpande begär.

Jag tänkte den utom mig finna,
Men der fans ingen frid;
Blott afgrundsacklor såg jag brinna
Och tända split och strid.

Då sade jag till djupa hafven:
Dernere först han hins!
Då ropte jag till skumma grafven:
Hos dig kanske han fins.

Och natt sig kring mitt hjerta lade
Och stormen slet mitt bröst; - -
Men mild och tröstfull till mig sade
En sakta, himmelsk röst:

Du söker frid. Så sök då denna,
Som blott en Gud ger dig!
Sök frid med honom! — du skall känna
Hur stormen lägger sig.

Och stormen lade sig. — Jag kände
Dess afstånd mer och mer.
Ljuf, som en vårflägt, friden sände
Sin ande till mig ner;

Och det blef ljusst uti mitt hjerta,
Och kring mig blef det lugnt,
Och lättad blef hvar jordisk smärta,
Som förr mig tryckte tungt.

En huldrik engel till sin boning
Nu har redt in mitt bröst,
Åt verlden vinkar han försoning,
Åt mig han bjuder tröst.

Den glada engeln skall mig följa
Till fridens rätta land,
Och flägta lifvets sista bölja
Mot evighetens strand.

EN LIDANDES BÖN.

Väl kalken är bitter och striden är svår;
Dock, Herre! ej min, blott din vilja rår,
Du vet väl, hvad bäst är för alla.
Jag kan ej mitt eget bästa förstå:
Jag lider — och vill icke klaga ändå,
Men dig vill jag evigt åkalla.

I moln skrider dagen sin ödsliga gång:
Han lycktas — och natten då kommer så lång,
För plågan sig stjernorna dölja.
Men plågorna vill jag ej fråga: hvarför?
Blott lida dem tålig, och sist, när jag dör,
Ej fråga: hvarthän? — endast följa.

Så tömme jag kalken från brädd till brädd,
Och lugn på min sista, min plågfria bädd
Till hvila jag hufvudet lägge!
Är kärlek ej lidandets anförvandt?
Jag är med dem begge ej obekant,
Med döden försona de begge.

OM GUD SÅ VILL.

O ljuf är glädjen, som en dag om våren,
När lärkan slår i blåa skyn sin drill:
Må gerna glädjen följa mig i spåren,
Om Gud så vill.

Och tung är smärtan, som en qväll om hösten!
Må dock mitt hjerta höra henne till;
I alla prof jag gömmer qvar den trösten,
Att Gud så vill.

När lifvets sällhet man i djupet sänker,
Och vännen slutit matta ögat till,
Jag sitter lugnad på hans graf och tänker,
Att Gud så vill.

Må till hans möte engeln snart mig hämta!
Min själ skall bli beredd och from och still;
Må aftonklockans sista toner klämta,
När Gud så vill!

BÖNESTUNDEN.

Undan vike smärtan,
Ty i bönens ljud
Mötas skilda hjertan
Nu hos samma Gud.

Ut en suck sig smyger,
Hörd af ingen vän;
Bönens dufva flyger
Då till Gud med den,

Kommer sedan åter
Med sitt glada bud,
Lugnar den som gråter,
Helsar ifrån Gud,

Helsar från de sälla;
Och till jordens grus
Bär från solens källa
Värma, eld och ljus.

Aldrig tröttas vingen,
Aldrig källan töms:
Gud, han glömmer ingen,
Fast han ofta glöms.

Men mitt hjerta gömme
Evigt Herrans lag,
Och min själ ej glömmе
Fadrens anletsdrag!

Störe tidens smitta
Ej min barndoms tro,
Må ej flärden hitta
Till mitt hjertas bo!

Kraft mig fadren gifve
I hvar profvets stund,
Evigt själen blifve
Så i hans förbund!

Säkert han mig låter
Vinna hvad jag bad,
Sänder dufvan åter
Med ett oljblad.

DEN ENDE VÄNNEN.

Gud är min vän,
Han evigt trofast blifver.
Om hvarje annan vän mig öfvergifver,
Jag vet dock en, som dröjer hos mig än:
Gud är min vän.

Jag ser hans hand
I hvarje skapadt väsen,
Från fjällens skytorn ner till späda gräsen;
I solars lopp, i stoftets minsta grand,
Jag ser hans hand.

Och till hans pris
Hvar blomma fått en tunga,
Om honom qvällens näktergalar sjunga:
Allt lefver, glädes, sjunger vixelvis
Blott till hans pris.

Djupt i mitt bröst
Han bor, den höge anden.
Vid farors bråddjup räcker han mig handen,
Bland verldens sorl jag lyss till vännens röst
Djupt i mitt bröst.

På Gud jag tror,
Fast mig allt öfrigt sviker;
Om också jorden ur sitt kretslopp viker,
Och solen ned i hafvets afgrund for,
På Gud jag tror.

Hans vill jag bli,
I hvarje stund af lifvet,
Hans kärleks-ord är mig till ledning gifvet;
Och ännu, när mitt jordlif är förbi,
Hans vill jag bli.

Så ljuft det är
Att sig till honom sluta,
Att i hans sköt de qväfda suckar gjuta;
Förtro åt honom hvarje fromt begär,
Så ljuft det är.

Det går så fort
Att lefva och försvinna,
Att fröjd och oro om hvarannan vinna,
Och nalkas se'n till grafvens stilla ort,
Det går så fort.

Det går så väl,
Om man ej himlen glömmar
Och fadrens bild inom sig troget gömmer.
Om man åt Gud förtror sin fulla själ,
Allt går så väl.

Mitt mål är han.
Kring honom känslan sväfvar,
Upp till hans solar tankens vinge sträfvar.
Ej grusets fröjd min längtan mätta kan,
Mitt mål är han.

Uti hans famn
Jag lemnar mina öden,
Och när en gång jag vinkas hem af döden,
Jag sjunker, med en känsla utan namn,
Uti hans famn.

VID TVENNE SYSTRARS KONFIRMATION.

Vid korsets fot J stån som Magdalena,
Gud ser er kärlek, han förhör er tro.
För alla hjertan han har tröst allena,
Men blott till de oskyldiga och rena
Han stiger ner att qvar för evigt bo.

Ett sådant hjerta blir så ljufligt stilla,
Det får en försmak utaf himmelsk frid:
Det känner blott hvad englar kunna gilla,
Det tar ej intryck utaf fåvisk villa,
Det sofver lugnt i stormen af vår tid.

Ett sådant hjerta finne han hos eder,
Han, som från korset steg till skyn igen!
Hur der sin famn han mot er begge breder,
Och hur på jorden mången för er beder
Och kallar öfver er välsignelsen!

AFTONBÖN.

Dagarne försvinna,
Qvällens stjernor brinna,
Du densamme är;
Och när dagen bräcker
Och när sol sig släcker,
Är du oss dock lika när.

Nattens stunder komna
Äro, jag vill somna
Gud! uti ditt namn.
Frid med mig och alla!
Dig jag vill åkalla
Och se'n sjunka i din famn.

MAKARS AFTONBÖN.

Dagens snabba timmar ila,
Dagens slut har kommit nu;
Men vårt arbet, men vår hvila,
Gode Gud, välsigna du!
Hvad vi lida, hvad vi göra,
Ske det allt uti ditt namn!
Låt oss, vakna, dig tillhöra,
Låt oss somna i din famn!

Du, som skänkt oss åt hvarandra,
Skänk dig sjelf åt oss hvar stund!
Stöd hvart steg, som här vi vandra,
Stärk oss under hvilans blund!
Du till alla ser; vi bedje,
Se i nåd ock till oss två!
Var blott du med oss den tredje,
Och vi sakne intet då.

Låt oss i vår hyddas sköte
Nöjda, glada, sammanbo!
Kom oss der hvar dag till möte
Efter nattens ljufva ro!

Och när vi en morgon vakna
I din himmels ljusa sal,
Låt oss finna dem vi sakna
Då bland dina englars tal!

VID ETT DÖDSLÄGER.

Derute re'n det börjar dagas,
Härinne dunklet råder än,
Och sorgens dimmor ej förjagas,
Fast rymden klarnar opp igen.

Hvad innan solens nedgång händer,
Vi veta ej: vi veta blott
Att allt, hvad du, O Gud! oss sänder,
För själens högre lif är godt.

Vi veta ej, hvar gräns du sätter
För smärtans alltför täta bud,
För ovisshetens långa nätter; —
Du ensam vet det, gode Gud!

Men att hvar natt sin morgon finner,
Att molnen ila fort förbi,
Och att vår kärlekssuck dig hinner,
Af dig förstås, — det veta vi.

BÖN I ETT SORGENUS.

O du, som verdens dunkla öden leder,
Sjelf evigt klar, förlåt vår klagans röst!
Du, som är mild, är god, och dock bereder
Det smärtans glöd, som spränga vill vårt bröst;
Sänd från din höjd i sorgens midnatt neder
En enda stjernblick utaf frid och tröst,
Att för dess vink det tunga molnet rymmer,
Som nu din himmel för vårt öga skymmer.

Fastän din ljungeld är din sol så nära,
Förbränn till stoft ej qvalens tärda rof!
Det kors är tungt, som du oss gaf att bära,
Och kraft från himlen görs oss väl behof.
Vi jordisk glädje icke mer begära,
Men styrka blott mot sorgens många prof.
O skänk oss den, att än vi må välsigna
Ditt namn, när skuldran vill för korset digna!

Gjut i vår sorgnatt ner en vänlig strimma,
Att ej vårt hopp fördränks i tårars flod,
Att icke tviflen, med sin svarta dimma,
I likskrud svepa själens glada mod!

O hjälp oss än i profvets stund förnimma,
Att du är evigt vis och evigt god!
Lyft upp vår blick, när lifvets fröjder alla
För dödens flägt som bleka höstlöf falla!

Lyft upp vår blick, att till det ljus han räcker,
Der grafvens töcken inga skuggor ger;
Att ej ditt budskap, fader! oss förskräcker,
När du i glädjens tjäll det sänder ner.
Den döde är ej död: du honom väcker
Till lif igen, der lifvet evigt ler,
Der ingen död skall mer de trogna skilja. —
Så lär oss bedja: fader ske din vilja!

PÅ EN GRAFPLATS.

Sälla J, som striden slutat hafven
Och som verdens oro nu fån glömma!
I den stilla, skuggomgjutna grafven
Är det ljuft att slumra, ljuft att drömma.

Mången tår på grafvens blommor stänka
Edra vänner, klagande och ömma;
Men med lugnad smärta snart de tänka:
Der är ljuft att slumra, ljuft att drömma!

Hvilan störs ej uti edra lunder,
Fastän åskor gå och skurar strömma.
Storm det är på jorden, men derunder
Är det ljuft att slumra, ljuft att drömma.

Äfven jag en gång får bo hos eder,
Äfven mig skall jordens täcke gömma,
Och jag gläds att sänkas få dit neder:
Der är ljuft att slumra, ljuft att drömma.

Själen då får läsa stjerneskriften
I det ljus, som här hon måste sakna;
I den stilla, månbelysta griften
Är det ljuft att slumra, ljuft att vakna.

ENKANS BÖN.

O du, som själens styrka pröfvat
Och ville dess förädling blott,
Du, som det hjerta djupt bedröfvat,
Som förr du skänkt så mycket godt!
Till dig min bön sin längtan sträcker,
Dig, som jag tyst välsigna bör,
När dagen mig till saknad väcker,
När natten mina suckar hör.

Mitt hjerta, krossadt, dock ej klagar.
Jag vet, att du är vis, är god;
Jag tackar dig för glädjens dagar,
Jag prisar dig för sorgens mod;
Och svigtar modet, är jag säker
Att kraft från himlen kommer till,
Och att, om såret du ej läker,
Du dock dess sveda mildra vill.

Fast i mitt sinne sorgen gästar
Och tomhet råder i mitt tjäll,
Jag vid den ljufva tröst mig fästar,
Att den, jag älskat, nu är säll,

Att han ej skymmes af den smärta,
Hvars skuggor kring min lefnad stå.
Ack! han var lycklig vid mitt hjerta,
Hos dig han är det mer ändå.

Och friden vill jag honom unna,
Hvars sällhet var min lefnads bön.
O skulle kärleken ej kunna
Försaka hvarje jordisk lön?
Ej den ur grafvens slummer väcker
De döda upp, till jordens split;
Men kärlek bortom grafven räcker,
Då sorgen följer endast dit.

Om hvarje annat stöd jag mister,
Jag vet, du mig beskydda skall,
Att ej mitt qualda hjerta brister,
Men vakar för sitt dyra kall.
Fast du med sorgens spjutudd sårar,
Din godhet strålar evigt skön;
Jag vet, du räknar enkans tårar
Och hör de faderlösas bön.

DE FADERLÖSAS BÖN.

Du, som oss tidigt sände smärtan
Och tidigt tog från oss vår far,
O låt i våra späda hjertan
Hans bild stå ofördunklad kvar!
Hjelp oss hans minne troget gömma
Och heligt lofva vid hans graf,
Att aldrig, aldrig, vi förglömma
De ömma läror han oss gaf!

Oss följer hvarje stund hans öga,
Från himlen varnar oss hans röst:
Han ser deruppe i det höga,
Om vi berede mammas tröst.
O hjälp oss, att vi ej förspille
Den korta vår vi äge kvar;
Men bli så ädla, som han ville,
Och bli så goda, som han var!

ETT BARNS AFTONBÖN.

Till Gud jag flyr,
När aftonen sig sänker,
Till honom, som så mycket godt mig skänker,
Som fadershuld min lefnads öden styr;
Till Gud jag flyr.

Du, Gud! mig ser.
Fast mörker jorden höljer,
Dock intet skapadt för din blick sig döljer,
Likt stjernans ljus, som genom natten ler,
Du, Gud! mig ser.

Min mor och far
Du, allas far, beskydda!
Vänd sorgen bort från deras lugna hydda,
Och slut uti din nåd och ditt försvar
Min mor och far!

O lär du mig,
Att deras hjertan hugna,
Att glädja dem och deras sorger lugna!
Att vandra, som jag bör, på lifvets stig
O lär du mig!

Blott din jag är,
Jag rädes inga öden,
Och nöjd jag går mot lifvet som mot döden:
Af verldens fröjd ej mycket jag begär,
Blott din jag är.

MORGON OCH QVÄLL.

När dagens rodnad står i öster
Och lärkan helsar solens rand,
Då höjas jordens spridda röster
Mot ljusets glada morgonland,
Då lyfter menskans blick sig stilla
Med tacksam fröjd till Gud på nytt;
Ty slut är nattens grymma villa
Och mörkrets syner hafva flytt.

Hon gläds att lefva. Lifvet strömmar
I hennes ådror in med kraft,
Och dunkla bli alltmer de drömmar,
Som hon bland nattens skuggor haft.
Hon ser naturens blomsterslöja,
Hon hör hvar fjärils morgonbön,
Och gläds att qvar på jorden dröja,
Som står i ungdomsglans så skön.

När qvällens rodnad släcks i vester
Och näktergalen slår sin drill,
Sin blick på molnen menskan fäster,
Till himlen hennes ande vill.

Ur lifvets ljunna, sakta vågor
Står opp en evig blomster-ö:
Hon ser i aftonrodnans lågor
Sitt hemlands berg — och gläds att dö.

AFTONPSALM.

Natten frid och tystnad kring mig gjuter,
Sömnen tyngda ögonlocken sluter;
Men, förr'n kroppen sjunker i dess dvala,
Själens med sin Gud en stund vill tala.

Denna dag har flyktat som de andra,
En dag mindre har jag kvar att vandra:
Innan kort jag lemnar vandringsstafven,
Närmre än i går jag har till grafven.

Gud, min Gud! O lär mig du besinna
Huru skyndsamt mina dar försvinna;
Hjelp mig du att ej i flärdens villa
Lifvets tid och själens lugn förspilla!

Inför dig och för din englaskara,
Påminn mig, att jag en gång skall svara
För hvar syndig fröjd jag ej försvurit,
För hvart steg, som ej till himlen burit!

Gud! mitt hjertas anförvandter skydda,
Stäng all oro från de frommas hydda;
Men, om den blir hunnen utaf smärtan,
Låt din tröst ock hinna deras hjertan!

Allas huldhet, som mitt lif försköna,
Må jag söka att med kärlek löna,
Och i mina stilla aftonböner
Slutas de och alla jordens söner.

Allt förtror jag i ditt milda sköte,
Och går trygg min hvilas stund till möte:
Verlden och dess oro jag förglömmar,
Och om Gud och bättre verldar drömmar.

Och när döden, sömnens broder, gjuter
Lugnet kring mig och mitt öga sluter,
Då af inga sår jag känner svedan; - -
När jag vaknar, är hos Gud jag redan.

FÖRST OCH SIST.

Hvar morgonstund, när nattens skyar brista
Och solen fröjdar dig med ljusets skänk,
O höj en suck mot himlen då, och tänk:
Kanske att denna dagen blir min sista!

Och lef så ren, som räddes du att mista
Ditt korta lif i nästa andedrag!
Då går du väpnad mot din mulna dag,
Och utan bäfvan möter du din sista.

En qväll, när då de släckta ögon brista
Och goda englar reda till din graf,
Fly då, en engel sjelf, till den, som gaf
Dig hvarje stund, den första, som den sista!

Ur ljusets källå drick, att mer ej törsta!
Bland fridens palmer lef, att mer ej dö!
Din sista dag på jordens dunkla ö
Blir ju, på helgons ljusa strand, din första.

FÖRE EN NATTVARDSGÅNG.

Hvem klappar sakta på mitt hjertas dörr?
Har jag ej hört den ljufva stämman förr?
"Det är en vän ifrån din barndoms tider,
Hvad förr han led, för dig han ännu lider."

Ditt dunkla språk jag mäktar ej förstå,
Hvi klagar du och tröstar så ändå?
"Låt upp! låt upp! min stungna sida blöder,
Och tungt är korset, som min skuldra stöder."

Ack! är det du, som i den sena qväll
Så klappa hörs på syndarns låga tjäll!
Hvi droppar blodet från din törnekrona?
"Med Gud, med himlen, vill jag dig försona."

Så ljud hans ord, och hjertats dörr sprang opp,
Och till hans möte flög det glada hopp:
Det sög hans hjertblod ur de djupa såren,
Der efter korsets spik jag än såg spåren.

Han kom ej ensam, nej, med oskuldsblick,
Min barndoms frid invid hans sida gick,
En vänlig engel, som i mörknadt sinne
Steg ner, och gjorde allt så ljust derinne;

Och talte om de flydda bättre dar,
Då himmelsk klarhet låg på själen qvar,
Då ej mitt bröst för Frälsarn än jag slutit,
Och ingen törnkrans åt hans hjessa knutit.

Då brast ur ögat ångrens bittra gråt,
Till Frälsarns fot jag sjönk, och bad: förlåt!
Och Frälsarn tog mig upp i famnen åter
Och sade mild: din skuld jag dig förlåter.

Och nu, du verld med sorg och fröjd, farväl!
Åt vännen ljuf jag reder in min själ;
Han dröjer evigt i dess stilla boning,
Med frid och glädje, kärlek och försoning.

Och när det klappar, O då vet jag hvem:
Det är ju han, som vill se om sitt hem!
Hvar qväll, hvar morgon, kommer så han åter,
Förstår min suck, och hviskar: jag förlåter.

JESUS I TEMPLET.

I vårt hjerta lågor brinna,
Tända af en himmelsk makt.
"Söker — och J skolen finna!"
Så har Herren sjelf ju sagt.
Söker ej hvad flyktigt grönskar
För en stund på glädjens stig!
Söker ej hvad verlden önskar;
Söker endast mig, blott mig!

Fly må glädjen, ej vi sörja;
Eviggt blir dock Herrans namn.
Gladt vårt sökande vi börja,
Gladt det slutas i hans famn.
Sucka hjertat må med oro,
Sörja, att det irrat sig.
Ack, hur sälla förr vi voro,
När vi sökte dig, blott dig!

Men bland villorna och flärden,
Till sin tröst vårt hjerta mins:
När du tappas bort i verlden,
Du i templet återfins.
Der, från jordens sorger fria,
Våra själar lyfta sig
Och, likt Josef och Maria,
Nu de söka dig, blott dig.

En gång i det templets salar,
Dit blott döden nyckeln har,
Sitter du så mild och talar,
Och gör hvar förhoppning klar.
Der skall ingen gråt mer vara,
Ingen suck skall höra sig;
Ty, bland flydda vänners skara,
Vi då funnit dig, blott dig.

TILLFLYGT.

När min ande hemligt sig bedröfvar,
Finner sig så långt från ljusets stig,
Och mitt lif i stilla sorg jag pröfvar,
Flyger bönen ångerfull till dig.

När då smärtan speglas i mitt öga
Och mitt hjerta krossadt känner sig,
Och all jordisk hjälp mig båtar föga,
Blickar ögat tårfullt upp till dig.

Då, som solen lifvar dalens blomma,
Sänder du en strålblick ner till mig,
Och när jordens fält bli öde, tomma,
Lyfts min tanke tröstfull upp till dig.

När jag se'n alltmer och mera söker
Seger vinna i begärens krig,
Och min kraft, min inre frid sig öker,
Hoppfullt då mitt hjerta tackar dig.

Tills en gång min ande sig förnyar,
Och din himmels stjernor vinka mig,
Och min själ på dödens lätta skyar
Fröjdfull ilar, som en suck, till dig.

ENGLAVÅRDEN.

Från lifvets början till dess slut
Guds vård vi städse röja.
De vänner, som gått hem förut,
Som englar kring oss dröja.
När smärtan qväfva vill vårt bröst,
Då sända *de* oss frid och tröst
Ur fadrens ljusa boning.

De våra strider se så väl,
Vår oro väl de veta;
De se, hur i bekymrad själ
Vi efter trösten leta.
Stor glädjen är i himlens höjd;
Visst stördes annars englars fröjd
Af vänners qual härnere.

Men allt står i förklaradt ljus
För deras glada blickar,
Om fadren ner till jordens grus
Sorg eller glädje skickar.
Ack! Sorgen, utsänd ifrån Gud,
Är sjelf ett stilla englabud,
Som helsar oss från himlen.

De döda lefva, mer än vi,
Och för vårt lif de vaka.
För dem den pröfning är förbi,
Hvars bitterhet vi smaka;
Dock älska de oss som förut,
Ty ingen kärlek slocknar ut,
Fast den af grafven skymmes.

O kunde vi blott lefva så,
Att ej de från oss vika,
Tills sjelfva vi i himlen få
En gång bli englar lika;
Der vi få lofva Herrans namn
Och sjunka åter i den famn,
Som dödens engel tillslöt.

DEN EVIGES BILD.

Hur liten jorden blef, hur låg,
Hvar gång mot stjernorna jag såg!
Då kände jag, hvad han är stor,
Den höge, som deruppe bor;
Men såg jag dalens blommor små,
Jag tänkte: han är mild också!

For stormen fram med thordöns-ljud,
Jag tänkte: nu skall Herren Gud
Visst dömma jordens arma släkt; —
Men uti vårens lena flägt,
Då hörde jag Marias son
Som kom med budskap hemifrån.

Hans ljufva, herrliga gestalt
Jag fann och sökte öfver allt.
Hvar qväll, då solen sjönk i blod,
Jag vid hans kors i tårar stod:
I nattens lysmask se jag fick
En uppåt höjd Johannis-blick.

Då solen upp ur vågen rann,
Jag den uppståndne återfann:
Och fåglars stämmor, böljors gång,
Förente sig i lof och sång.
Jag sjöng: "O den, som vore värd
Dig följa på din himmelsfärd!"

Så öfver allt jag Herran ser.
I blommans blick han mot mig ler,
I stjernans — vinkar mig till sig,
I stormens ljud han varnar mig.
Gud! att i hjertats klara elf
Du kunde spegla så — dig sjelf!

Till dig, till dig min ande vill,
Han hör ej stoftets skuggverld till.
Allt annat är så snart förbi,
Men du, O Gud, skall evig bli,
Och evigt, evigt skall jag då
Mer skönt, mer klart dig skåda få.

SJÄLENS HEM.

Här irra vi från hemmet fjerran borta,
De, som oss möta, icke rätt oss känna.
Det fins en himmel ljusare än denna,
Det fins ett annat lif än detta korta.

Då ögat ser i stilla qvällen glimma
Ur fjerran blå de klara stjernelanden,
Då lugnas hjertat och då tänker anden
Med salig lust på sin förklarings timma.

Fastän i stoftets tunga former gjuten,
För ljus och frihet känner han sig danad,
Och ur den verld, som här var endast anad,
Han vet, att en gång ej han blir förskjuten.

Ej släcks hans törst i skumma tåredalen,
Ej döfvas oron utaf nöjets sånger.
Han sökte glädje, och han fann blott ånger,
Han sökte kärlek, och han fann blott qvalen.

Nu söker han blott Gud, och Gud han finner,
Och ser förtrolig mot de rymder höga:
En Gud, en himmel, stråla för hans öga,
När allt det andra som ett moln försvinner.

FRÅN FARMOR MED EN BIBEL.

Göm Herrans ord! — Det fins ej något annat.
Du unga själ, som du må lyssna till;
Ty följer du ett annat, du går vill
Och ångrar dig, när lifvets pulsar stannat.
Så läs, betrakta detta, from och still!

Glöm ej hvad dessa ord åt barnen lofva!
Sök himmelriket, oskuldsfull och glad!
Det hör dig till. Så står på dessa blad. —
De äro himlens, icke farmors, gåfva;
Men himlen hört, hvad farmor för dig bad.

Hon bad, hon ber, tills sista timman klämtar. —
Hör hennes bön, och lifvet varsamt njut!
Du går i verlden *in*, och hon går *ut*;
Men hon, som du, ur samma källa hämtar
Sitt lugn, sin tröst, tills vandringen har slut.

Så fläcka ej den skära englavingen
Uppå din frälsta själ, du Kristi brud! —
Då hör en gång du vännens röst hos Gud:
"Af dem, du gaf mig, mistade jag ingen,"
Och ingen, ingen, svara englaljud.

FÖR NATTVARDS-UNGDOM.

Flydd är min barndom. Tiden ilar
Med sina qual och fröjdeljud;
Men trygg min själ, O Jesu, hvilar
Vid dina löften, dina bud.
Du skall visst åt min framtid skydda
Den barndomsfrid, jag åtnjöt förr,
Blott oskuld bor i själens hydda,
Och bönen vakar vid dess dörr.

Så hör då hvad mitt hjerta beder,
När snart den stunden inne är,
Att jag vid korset faller neder
Och dig en evig trohet svär!
O att jag evigt blifva finge
Hos dig, som all min suck förstod,
Och syndens fläck från själens vinge
Vill aftvä med ditt eget blod!

Ur nådens kalk jag kraft vill dricka
Att tömma sorgens dryck en gång,
Och sedan glad mot himlen blicka,
Dit ej de godas väg är lång;

Der månet engla-öga leder
Min stig, när egen blick är skum,
Och månet englahjerta beder
För mig, när egen bön är stum.

Så kommen då, min framtids dagar!
Jag möter er med sorgfri själ.
O led mig, Gud! som dig behagar;
Jag vet, din vilja är mitt väl.
Gif gerna fröjd, gif gerna smärta!
I båda styrker mig den tro,
Att du, O Gud, bor i mitt hjerta,
Att jag skall i din himmel bo.

VID H. K. H. PRINSESSAN EUGENIES KONFIRMATION.*1845.*
— — —

Vid nådens altar du i dag har svurit
Ditt hjertas tro; då stego englar ned,
Som dina löften nu till himlen burit.
Der stå de skrifna. Gud har hört din ed.

Han, som har solen till sitt höga säte
Och ser med tusen stjernor till oss ned,
Och söker oss, när honom vi förgäte,
Med fadersögon, — han har hört din ed.

Han ser hvar tanke, du inom dig tänker,
Han ser hvar känsla, i ditt bröst sig rör,
Han ser den tår, som i ditt öga blänker,
Han hör den suck, på dina läppar dör.

För honom jordens höge äro ringa,
Men ödmjukheten hviskar trygg hans namn:
Han älskar alla, och förskjuter inga,
Som fly med bön och tårar till hans famn.

Så fly till den i glädjens vår, Furstinna,
När lifvets höjder i sin blomning stå,
Och fly till den, när sorgerna dig hinna,
Och vet, den är dig öppen ännu då!

Hur tryggt att veta för de dar, som stunda,
Att öfver allt dig samma kärlek når,
Att *en* dock fins, som ej blir annorlunda,
Hur allt det andra skiftar och förgår.

Han i sin vishet vägde våra lotter,
Dig gaf han tidigt en för jorden skön.
Gör den ock skön för himlen, kungadotter!
Då skall det heta: Gud har hört din bön.

DE UNGA VID ALTARET.

Utom er ler den skönaste af vårar,
Inom er klinga underbara ljud.
Ert öga fylls af ljufva tårar,
Och edert hjerta fylls af Gud.

En glans från honom öfverallt sig breder,
I gräsets dagg, i solens vida rymd;
Men ser hans blick från korset neder,
Då är han minst för eder skymd.

Då kännen J hvart törne i hans krona
Som stygn af ånger i ert eget bröst;
Då kännen J: han dör att er försona,
Han lefver åter till er tröst.

Och känslan, som ert väsen genombäfvar,
Är nåden sjelf, från himlen stigen ned,
Och löftet, som på edra läppar sväfvar,
Det är en helig trohets-ed.

Så svärjen den vid dyra altarranden,
I himlens åsyn! Englar lyss derpå.
Ty nu er julle skjuts från barndomsstranden,
Han måste ut der stormar gå.

Der brusa stormar utaf fröjd och smärta,
Och varma lifvet börjar kännas kallt,
Der växa stormar i ert eget hjerta,
Men Gud har frid för det och — allt.

Till verlden komne endast för att gästa,
O tappen ej på seglingen er hamn!
Och hvad J finnen, tänken, att det bästa
Är nåd i Jesu Kristi famn!

VID EN UNG VÄNS GRAF.

Du stilla graf i skuggomgjuten dal!
Väf hoppets grönska öfver dödens qual!
Det trogna hjertat, som ej mera slår,
För sina lågor svalka af dig får.
Du stilla graf! Du gömmer sakta bort
Vår vän, vår gråt, oss sjelfva innan kort.

Du stilla graf! Jag vill en lager strö
Invid din bädd och sjunga: ljuft att dö!
Du är en förgård blott, fast skum och trång,
Till saln deroppe. Der är ljus, är sång.
Du stilla graf! En stund du gömmer bort
Vår vän och oss, men stunden blir så kort!

Du stilla graf! Snart hädanflytta vi;
Ett menskolif — det är så fort förbi!
Man ler och sörjer, sjunger och förglöms:
Det bästa är, att sist hos dig man göms.
Du stilla graf! Till dig väl hittar den,
Som väcker oss, och skänker vän åt vän.

SLUTSÅNG.

Hvad så, en yngling, jag med ovan röst
Sjöng till min orgel — vill man än det höra?
Än klingar samma sång ur mannens bröst,
Och skall, i qvälln af årens sena höst,
Än hviska vårljud i den gamles öra.

Jag mins den tid, då dessa toner först
I hjertat vaknade, med dagens ljusning:
Ur sångens våg jag läskade min törst,
Och stora skalder hörde jag, men störst
Var mig Wallin, min Mälarbygds förtjusning.

Min verld var då än inskränkt. Hafvets våg
Jag än ej hade plöjt på vida fjärdar:
Blott i en form det eviga jag såg,
Men, tidigt ensam, lärde jag min håg
Till Gud att rigta opp och högre verldar.

Väl mången brist i dessa sånger ser
Jag nu — och önskar dem ibland försvunna;
Men när jag tänker, att det är åt er,
J goda hjertan, jag dem gaf och — ger;
Så må de gälla än för hvad de kunna!^K

Vertical line on the left side of the page.

